

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 59, Ağustos 2011-8, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

BİR FAŞİZM HİKAYESİ...

İkinci Dünya Savaşı'nın ilk günleriydi. Karpıç Lokantası'nda biri, içkinin de etkisiyle coşmuştu:

- Şu Hitler'in, bizim

politikacılarınızdan nesi fazla?

Lokantada bulunan Ercüment Ekrem Talû içkisinden bir yudum alıp yanıt verdi:

- Sadece 'H'si...

**'Sağ olsun', 'sağ olsun' diye diye gençlerimiz ölüyor!
Yeter!..**

VATAN SOL OLSUN!

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

SERHAT ÖZCAN

Vatan böyle sağ olacaksa...

Gencecik cesetlerden kalanlar sergileniyor, koca bir meydandan medyada. Dünyaya servis ediliyor. Kimi gücünü, kimi güçsüz olmadığını göstermeye çalışıyor, zavallılıklarında. Gücün bir canlının yaşamından önemli kılınması, ilk canlıdan bu yana evrimin tamamlanamaması olarak yorumlanabilir kanımca... Sofraları başında vah vah diyerek ağlayan insanlar, pilava son kaşığı hırsıyla atıp mideye indirdikten sonra bir sigara yakıyor.

'Bizden' olanlar seviniyor, 'onlardan' olanlara ağlıyor. Kimse anlamını irdemiyor 'bizler'in ya da 'onlar'ın kim olduğunu ve ne uğruna genç yaşlarında yaşamdan koparıldıklarının.

99 Marmara depremi. On binler ölmüş, yokluk ve yoksulluk neredeyse sınıf çelişisini ortadan kaldıracak düzeyde. İmtiyazlıların imtiyazlarından vazgeçesi bile var yaşanan ortak acının ilk anlarında. Ancak hepimiz telefonlara sarılmışız, "Tanıdık var mı ölenler içinde," diyerekten. Daha öncelerde de yazmıştım bu durumun aslında nasıl hastalıklı bir şey olduğunu. İnsanlar, "Oh be çok şükür!" diyerek başka on binlerin ölümünü içine sindirirken, başka ölümlere olan duyarsızlıklarının altını daha kalın çizmek suretiyle, kendi ölümsüzlüklerine, imanlarına ve iyi insanlıklarına ödül kabul etmişlerdi doğanın bu uyarısını.

Dünyanın her hangi bir yerinde patlayan bombaların, ölen insanların, katledilen doğanın, gelecek nesillerin gereksinimi olan oksijenin, suyun, kültürün, bilimin, sanatın ve yaşama dair her şeyin, kendince tüketilmesi gereken bir hak olduğunu kanıksatmıştır kapitalizm, uyuşturduğu kurbağalarına.

Otuz yıldan fazladır bir şey yaşıyor bu ülkede. Çoğunluğu geçlerin öldüğü kirlili bir savaş yaşıyor. "Şehitler ölmez vatan bölünmez!" diye slogan atan grup, hemen

peşinden, "Ya Allah bismillah Allahuekber!" diye bağıyor. Böylece belli bir grup bunun dinler arası bir savaş olduğunu zannederek daha da kinleniyor. Diğer tarafta ise, başta emek sermaye çelişkisinden yola çıkarak ülke devrimcilerinin 'ulusların kendi kaderini belirleme hakkı' söyleminden yola çıkarak sempati kazanan devrimci hareket, bugün geliştirdiği söylemlerle kendi 'milliyetçi' oluşumunu yaratıyor. Ortada bir karmaşa var ama kimse dillendirmiyor.

Sol, her iki tarafta da milliyetçiliği yavaş yavaş meşrulaştırıyor.

Çözüm arayışlarının aslında çözümsüzlük olduğunu bile bile yapılan, uyduruk açılım projeleri kısa süreli küçük heyecanlar dışında daha keskinleşecek bir husumet ortamının oluşmasından başka bir işe yaramadı, yarayamazdı.

Bütün bu olanları, ülkenin bağımsız olmaması, büyük Ortadoğu projesi, yayılmacıların yer altı ve yerüstü kaynaklarına göz dikmiş olması ve bu projelerin on yıllar öncesinden hayata geçirilmiş olmasından ayrı düşündüğümüz zaman, beyinlerimizde olan düşman hedeflerinin bizim dışımızda ve sapıtılmış hedefler olması da kaçınılmazdır.

Bu ülkede köyler yakıldı, köylerde yaşayan insanlar ne garip bir tesadüftür ki devrimci potansiyelin yoğun olduğu illere gönderildi. Sonra 'solun kalesi' olan yerlerden insanların, tesadüfen askerlikleri hep savaşların yoğun olduğu bölgelere çıktı. İnsanlar öldükçe o bölgeler muhafazakârlaştı, 'şehit' cenazeleriyle, tesadüfen.

"Ben senin yakınına öldürürsem sen benimle hasım ol. Ama sen benim yakınına öldürürsen ben senle hisim olurum." Bu kafayla barışın sağlanması mümkün müdür?

Benim çektiğim acıdır, ben anayım, babayım, kardeşim. Eee, diğerleri evlat, insan, kardeş

değil mi?

Yıllardır emperyalizmin uşakları bu ülkede çok can yaktı. CIA ajanlarının ülkemizin en kritik bölgelerinde cirit attığını herkes biliyor. Bütün NATO ülkelerinde oluşturduğu milis güçleri bizde de oluşturulan işbirlikçi hükümetler, aynı zamanda bu ülkeyi uyuşturucu, silah ticareti ve kara paranın cenneti haline getirdiler. Savunmak bize düşme bile, mantiği emirlere itaat olan bir takım askerlerin üzerine yıkarak bu işten sıyrılacaklarını zannettiler. Hiyerarşiye baktığınızda Genelkurmay her zaman, Savunma Bakanlığı'na bağlıydı. Özel Tim ise içişleri bakanlarının ya da Özel Harp Dairesi'nin izni olmadan adım atamazdı. İşin içine rant girince oluşan bireysel ve aslında uluslararası çetelerin dışındaki gelişme böyleydi. Yani benim için amaç birilerini aklamak değil, emir verenlerin elini kolunu sallayarak, emekli bakan, başbakan ya da cumhurbaşkanı, genelkurmay başkanı maaşlarını, en üst düzeyden almaları. Bir takım güçleri bu gün bile ellerinde bulundurmaları, **parayı verenin bırakın düdüğü, senfoni orkestrasına çaldırıyor yalamalığın** yaşandığı ve çıkarların bulunduğu noktada, her türlü yalanın utanmazca söylendiği bu dayanışma ortamında, dayanışmanın gerekliliğinin farkına varmayan sömürülenlerdir.

Siyasetlerini çocukluğunda oluşan komplekslerin ve travmalarının yönettiği zavallı siyasetçiler, neden seçtiklerini

bilerekten ve utanma duygularını yitirekten bu savaş işbirlikçileriyle birlikte yürütmeye devam ediyor.

Her Cuma bir namazda görünmek, her yıl hacca ve umreye gitmek, hayatın yükünü emekçilerin sırtına yıkarak alınan oylarla ve zafer sarhoşluğuyla kabadayılık yapmak, ne töre cinayetlerini, ne kadına şiddet magandalığını, ne de akan kardeş kanlarını iç savaşa taşımaktan öte bir işlev yürütmüyor.

Vatan sağ olsun!

Niye? Evladının ölümünden neden gurur duysun insan? Gurur duyarsak tedavi olmayı da düşünür müyüz? Hemen bir çocuk daha yapıp ileriki bir tarihte yeni şehadetin gururunu yaşamak mı isteriz? Evladının ölümünden gerçekten gurur duyan var mıdır? Dayatılan her şey ve topluma yaranma duygumuz, kişiliğimizin en derin kanıtı değil mi?

"Hiç çocuğunuz oldu mu?" desem, "En az üç!" dersiniz. Hiç çocuğunuz öldü mü desem peki?

Yönetenler, yüreğiniz varsa bir anneye sorsanız ya. Kürt, Türk, Afrikalı, Norveçli, Iraklı, Yunan, Afgan fark etmez. Yüreğiniz varsa evladını yitirmiş bir anneye sorun. O size anlatsın 20 yaşında bir çocuğun savaşta, işkencede, bombayla, uyuşturucuyla, öteki ya da beriki olduğu için öldürülmesinin acısını.

Üstelik o analar kendi katil evlatlarına bile sahip çıkmazlar, tek bir kez dahi hacca gitmedikleri halde.

Ama siz kayıp evlatlarının peşine düştü diye Galatasaray Lisesi önünde oturdularında dövdünüz, gözaltına aldınız onları. Toplumsal barış adına.

Orhan Veli Kanık'la bitirelim bari.

Neler yaptık bu vatan için,

Kimimiz öldük. Kimimiz nutuk söyledik.

Trajedi ve istatistik...

Bir asker öldü duyduzun mu? Gecenin köründe, bir başına yollarda. Yalnızlığının en yalın halinde... Çantasında ne bir çift kundurası vardı baktıklarında, ne de başka bir şeyi. Cebinde ümitleri, kafasında dertleri, yüreğinde korkuları.

Bir asker öldü, daha 21'inde. Yoksulluk içinde. Bir başına. 19'una kadar devlet hatırlamamıştı onu. Nüfus sayımlarında bir ayrıntıydı sadece. Bir pusula aldı 20'sine geldiğinde. 'Devlet baba' askere çağırıyordu. 'Vatana borcu' vardı. **'Almadan vermek Allaha mahsus'muş derler ya, vermeden almak da devlete mahsus bu alemde.** Soluduğu havanın, içtiği suyun, yediği ekmeğin, ülkede yaşamının bedelini istiyordu devlet. Gidecekti gitmesine de, cebinde parası yoktu ki! Vatan görevi kutsaldı. Vazife beklemezdi. Hem askere gitmedin mi kütükte erkeklikten bile düşülebilir mi maazallah. Ne yapsındı? **Düştü yola, başladı otostopa.** Hayırsever ve vatanperver Türk milleti bu çakı gibi askeri yolda bırakacak değildi ya! Babacanın bir tanesi aldı onu götürdü Denizli'ye kadar.

Girdi kışla kapısından içeri garip Mehmetçik. Başladı şafak saymaya. Koskoca 460 gün. Birçokları gibi askerlik yaramadı ona da. Psikolojisi bozuldu. Yan gelip yatmaktan mı dersiniz? 'Hava değişimi' verdiler. Gidecekti memleketi Bursa'ya. Ama **cepte bir 'Allah kuruşu' dahi yok.** Aile zaten yoksul. O alışmıştı otostopa. Ama bu kez kimse durmadı. Milliyetçi bir kul da rastlamadı gecenin

bir yarısı. Devam etti yürümeye. 'Yollar yürüyerek aşılır mı?' Gökte 'ay yıldız' takipçisiydi... Derken, ani bir ses duydu karanlığı yırtan. Dönüp ardına bakmaya fırsatı dahi olmadı. **Yarış yapan iki motosikletliden biri çarptı. Düştü toprağa asker Ferhat...**

Evet Ferhat Asa'nın ölüm haberi gazetelerin üçüncü sayfasında, haber bültenlerinde sadece iki dakika yer buldu. 'Askerin Dramı' başlığıyla. Ferhat'ın bir değeri yoktu ki insan olarak, haber değeri de olsun. 'Terörist'e kurşun sıkarken ölmemişti. Hem makbul bir asker de sayılmazdı. Psikolojisi bozulmuş, iskartaya çıkmıştı. Ferhat için kimse yürümedi. Kimse, "Vatan sağ olsun!" demedi. **Türk bayrağıyla da gömmediler Ferhat'ı.** Ailesinin onu gömecek parası yoktu. Ölüm bile parayla bu dünyada...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Takip eden günlerde Silvan'da 13 askerin ölümünü medya 'Hain pusı', 'Bölücüler iş başında' manşetleriyle duyurdu. 'Ülke bölünüyor, bayrak elden gidiyor' diye medya göreve soyundu. A.K. Partisi iktidara geldikten sonra bir iktidar tekeline dönüşen medya, olay yerinden enstantaneler sunuyor, Tayyip açıklama yapıyor "Medya neden ve nasıl olay yerinden yayın yaparmış!" diye yüzünde her zamanki o ifadesiyle. Cevabını bilmiyor sanki.

Medyanın insan üzerinde yarattığı etkiyi herkes biliyor. Uyku dışında zamanının büyük kısmını tv başında geçiren bir toplumuz. Devlet ve medya eliyle örgütlü hale gelen kin, Kürt düşmanlığında kendisini bularak, toplumu sokağa döküyor, memleketin dört köşesinde linç olayları başlıyor, caz konserinde sanatçı Aynur'un sahnedeki inmesine neden olunuyor, kaos büyüyor...

Silvan'daki olayda da, Denizli karayolunda da ölen yoksulluktu. Bu ölümlerin hatırlattığı tek şey işeçaresizlik... Hep söylenir ya neden hep yoksulların çocukları ölüyor diye. Yoksullar ölmese onlar nasıl iktidarlarını sürdürebilir? Askerler ölüme giderken, kodamanların ve çocuklarının hali malum. Ve milliyetçilik çığırkanları, Ferhat Asa ölürken milli duyguların neredeydi?

Stalin'in, "Bir kişinin ölümü trajedi, bir milyon kişinin ölümü istatistiktir," sözünü hatırlayalım. Ferhat'ın ölümü trajedi 13 askerin ölümü istatistik olarak kaldıkça, yoksul çocukları hep ölmeye devam edecek. Milliyetçi ahalî! Biraz buna kafa yorsanız ya!..

FATİH ÇELEBİ

Türkiye faşizme doğru mu ilerliyor?

RED'i yayımlamaya başladığımız günden beri, AKP çatısı altında birleşmiş tarikatlar koalisyonuna, özellikle de CIA taşeronu cemaate dair uyarılarda bulunduk. **Geleneksel baskıcı devlet mekanizmasının ötesinde, tarikat-cemaat bağıyla birbirine bağlı bir örgütlenmeyi ifade eden yeni rejim, faşizan yüzünü her geçen gün daha fazla gösteriyor.** Bu sebeple, biraz şu 'faşizm' lafı üzerine tartışmak gerekiyor.

Malumunuz, Türkiye'de geleneksel sol hareket, 'faşizm' tanımını hep Dimitrov'un, "Faşizm, teklici burjuvazinin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının terörcü diktatörlüğüdür," formülasyonu üzerinden yaptı, bu formülasyonu ayrıntılandırdı, Türkiye koşullarına uydurdu...

Sol hareketin neredeyse tamamı için 12 Eylül askeri diktatörlüğü öncesi 'faşizm'di; 12 Eylül, 'askeri faşist diktatörlük'tü; darbeden çıkış sürecinde kurulan parlamenter rejim de 'faşizm' olmaya devam etti. Yani, pek çok sol parti ve örgüte göre, 1970'ten 2011'e dek rejim nitelik değiştirmeden, 'faşizm' biçimi altında var oldu. Tabii bu arada adı 'sosyalist', 'komünist', 'devrimci' olan yasal partiler, dernekler, platformlar hatta cepheler kuruldu, lakin rejim bir türlü nitelik değiştirip 'faşizm' olmaktan başka bir şeye evrilemedi. Aslına bakarsanız, Dimitrov'un tanımını esas alarak, yani 'en' parantezine alınmış bir dizi 'kötülük' bir araya getirilerek, dünyadaki bütün ülkelerde faşizm olduğu sonucuna rahatlıkla varılabilir.

Ne var ki, faşizm tüm kötülüklerin ortak ismi değil, 'özel bir tür kötülük'tür. Başka deyişle, biz tanımlamalarımızı yaparken bütün rejimleri aynı torbaya doldurmayı değil, birbirinden ayırtırmayı esas alıyoruz. Misal, askeri diktatörlük ile faşizm ayrı ayrı şeylerdir. Burjuva demokrasisi ise, hani hep söylenir ya, İskandinav ülkelerindeki 'en iyi hali' dahil olmak üzere, hiç de iyi ve kutsanacak bir şey değildir. Neticede, tüm burjuva rejimleri farklı biçimler altında burjuvazinin diktatörlüğüdür ve patronların çıkarı gerektirdiğinde, o pek methedilen burjuva demokrasilerinin köpek dişleri görünür.

Faşizm ise, Dimitrov'un tanımına sığdırılabilecek kadar basit bir iktidar etme biçimi değildir. Stalin hakimiyetindeki Komintern'in 'faşizm teorisini' Dimitrov, 'teklici burjuvazinin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının terörcü diktatörlüğü' tanımlamasını yaparken, 'faşizme karşı birleşik halk cephesi' formülasyonunu geliştiriyor, bu cephe içine 'burjuvazinin en gerici, en şoven, en emperyalist olmayan' kesimlerini de dahil ediyordu. Yani faşizm tanımı, ona karşı başka sınıflarla ortak cephe önerisini meşrulaştıracak bir tanımdı.

Tabii bu formülasyonun evveliyatı da vardı. Faşizm tehdidi yükselirken, dünyanın en büyük işçi partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi ile Alman Komünist Partisi'nin bir 'birleşik işçi cephesi' kurması gerektiği yönündeki görüşlere, Sosyal Demokrat Parti'nin 'sosyal-faşist' olduğunu öne sürerek itiraz ediyordu Komintern!.. İşte bu siyasetten, iş işten geçtikten sonra burjuva partileriyle ortak cephe kurma fikrine kadar savrulan bir sürecin faşizm tarifidir 'en' parantezine alınmış kötülükler sıralaması...

Gerçekte faşizm, gerek İtalya'da, gerekse Almanya'da, derin kriz koşulları altında yükselen işçi sınıfı hareketine karşı, burjuvazinin kendi yanında seferber ettiği bir kitle hareketi olarak gelişti. Müfrezeler biçiminde örgütlenen faşist hareket, başta işçi sınıfı örgütleri olmak üzere bütün muhalefet odaklarını eze eze iktidara yürüdü. İktidar altında da en ufak bir muhalefet kırıntısına dahi izin vermeyen, kendi polis ve asker kuvvetini yaratmış, hiçbir hukukla denetlenemeyen ya da hukuku kendine uyduran bir rejim yarattı. **Faşist iktidar altında toplama kampları bir 'lütuf'tu; muhalifler topluca katliama uğradı...**

Zaman tünelinden çıkıp soruyu soralım: **Ülkemiz AKP iktidarı altında faşizm koşullarına doğru mu ilerliyor?**

Klasik anlamda faşizmin yükselişle günümüz Türkiye koşulları arasında belirgin farkların olduğu kesin. Her şeyden evvel yükselen bir işçi sınıfı hareketinden söz etmek mümkün değil. Bir işçi devrimi tehdidi yoksa, burjuvazi -olağanüstü koşullarda son çare olarak başvurduğu bir yöntem olan- iktidarın yürütmesini bir faşist örgütlenmeye niye devretsin ki?

Lakin yaşanan süreci ülkenin iç dinamikleriyle sınırlayarak tahlil etmeye çalışmak doğru değil. Bugün Türkiye yapısal bir dönüşüm yaşıyor. Ve bu yapısal dönüşüm, Türkiye'nin iç dinamiklerine

bağlı olarak değil, emperyalizmin tercihleri doğrultusunda gelişiyor. Bu yeni dönem, ancak **emperyalist sermayenin, emperyalizme bağımlı dünyayı yeniden sömürgeleştirme süreci** doğru kavranarak anlaşılabilir. Bush döneminde başlayan ve Obama döneminde aynen sürdürülen bu yeniden sömürgeleştirme saldırısı, artık -sınırlı da olsa- bir 'milli egemenlik' istemiyor. Sınırların emperyalist sermayeye tamamen açılması, ulusal yasa ve kısıtlamaların baş ağrıtmaması, böylelikle başta petrol olmak üzere dünyanın tüm gelirinin sorunsuzca emperyalizmin anavatanlarına akıtılması hedefleniyor. Tüm dünya kukla yönetimlerle donatılıyor. Bunlar icabında başka ülkeleri dizayn etmek için kullanılabiliyor; ülkeler birbirinin üzerine sürülüyor...

Son süreç dek asker ve sivil bürokrasiye hakim olan ulusalcı kesim işte bu yüzden tasfiye ediliyor. Epvey içeriğinden boşalmış bile olsa bir 'milli bağımsızlık ve egemenlik' doktrinine sahip olan laik-Kemalist elit, emperyalizmin hedefleri açısından sık sık başağrısı yaratıyordu. Orduya, yargıya, bürokrasiye hakim olan bu güç, ancak örgütlü bir başka güçle alt edilebilirdi. **İç siyasette ve tabii iktisatta ihtirasları olan, bu ihtirasları için emperyalizmin uşaklığına seve seve talip olan, emperyalist ağababalara 'süpürmeyin, kullanın' diye takdim edilen ve tabii Pensilvanya'da CIA tarafından takdis edilen kadrolar yeni sürecin en uygun aletleri olarak ortaya çıktı.** İlimli İslam, 28 Şubat'ta ulusalcı tarafları güçlü olan 'Milli Görüş'ten başarıyla ayırıştırılarak kullanıma hazır hale getirildi...

Emperyalizmin Türkiye'deki etkinliğini anlatması açısından, geçtiğimiz ay sessiz sedasız yaşanan traji-komik bir vakaya dikkatinizi çekmek istiyorum:

Malumunuz, Afganistan'daki NATO

güçlerinin komutasında bulunan Amerikalı Orgeneral David Petraeus, CIA'nın başına getirildi. Afganistan'daki görevini devreden Petraeus, yeni vazifesi için memleketine dönerken, Ankara'ya uğradı, 'askeri yetkililer' onu bir gözük karşıladı, müstefi Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner'le buluştular, koklaştılar... Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'yla da görüştü Petraeus. Muhtemelen Suriye ve Libya'yla ilgili bir kısım talimat verip gitmiştir yeni görevine. Ha bu arada, NATO'da TSK birliklerine komuta eden, Ankara'da 'dostça' ayrılanan bu David Petraeus, zamanında Süleymaniye'de TSK subaylarının başına çuval geçiren Amerikalı komutanın ta kendisiydi. Evet, Ortadoğu'da pişen, Afganistan'da 'ustalaşan' bu şahıs, şimdi CIA'nın tepesine getirildi. Hiç kuşkusuz, ABD ve onun en kritik kurumu CIA açısından en önemli bölgenin Ortadoğu olduğuna işaret ediyor bu atama...

Müstefi Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner'in Çuvalcı Petraeus Paşa'yı ağırlaması ise, 'egemen' olduğu varsayılan bir ülkenin 'egemenlik' sınırlarını göstermesi açısından da müthiş bir örnek. Çuvalcı Paşa, Davutoğlu'na ise, "PKK ile etkin mücadele yürüteceğiz, CIA Başkanı olarak söz veriyorum," demiş... Ne büyük şeref bahsettiniz paşam!.. (PKK ile etkin mücadele bahsine tekrar döneceğiz.)

Devam edersek... Evet, Türkiye çok önemli bir dönemeci döndü. 'İlimli İslam' kadroları, ülkede tam anlamıyla hakimiyetlerini tesis etti. Tasfiye hareketi, Ergenekon operasyonu ile yürütüldü. Ve Ergenekon operasyonu, artık herkes teslim ediyor ki, bir Amerikan hareketidir. Zaten saltanatın ilgası ve cumhuriyetin kurulmasından bu yana sümsüklükle malül İslamcı kadroların tüm bu süreci ABD'nin icazeti ve desteği olmadan gerçekleştirmesi mümkün değildi. En başta bazı 'pis isimler'le başlayan operasyon, 'milli bağımsızlık' söylemi kullanan, ABD'nin Türkiye üzerindeki mutlak egemenliğine şu ya da bu ölçülerde itiraz eden asker ve sivil kesimlere genişledi; nihayet, operasyonun 'kolaylaştırıcısı' ve CIA'nın stratejik taşeronu 'cemaat' örgütlenmesi ile ilgili yayın yapan Hanefi Avcı'ya, hatta Nedim Şener ve Ahmet Şık gibi gazetecilere kadar ilerledi. Radikal ve Taraf gazeteleri üzerinden devşirilen, TESEV ve emperyalist fonlar tarafından beslenen 'sol' görünümülü hükümet destekçileri, operasyonun psikolojik boyutunda eşsiz hizmetler verdi...

Gelinen noktada, AKP'de örgütlü tarikatlar koalisyonunun, laik-Kemalist elitin her manadaki karargahı olan orduyu sindirdiğini, başta yargı olmak üzere devlet bürokrasisine hakim olduğunu, polis teşkilatını tarikat mensuplarıyla doldurduğunu ve tarikatların örgütlü gücüyle tüm hukuku savurup attığını görüyoruz...

Bir sıra neferini kaybettik...

Geçtiğimiz ayın 17'sinde Arjantinli devrimci Eduardo Monferini'yi kaybettik. Hapisliklere, işkencelere, işten atılmalara rağmen 1973 yılından beri devrimci faaliyetten bir an olsun vazgeçmeyen 'Edu', geçtiğimiz nisan'da iki devrimci örgütün birleşmesiyle kurulan Birleşik Sosyalist İşçi Partisi'nin (PSTU) ve Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in militanıydı. Diktatörlük döneminde kaçırıldı, kendisinden 15 gün haber alınmadı ve 15 yoldaşıyla birlikte tesadüfen 'kayıp' listesine girmekten kurtuldu. Edu devrimci hareketi bir fırın işçisiyken katılmıştı, pek çok fabrikada çalıştı. Kamuya ait doğal gaz işletmelerinde çalışırken, özelleştirme sonucu işini kaybedenlerden biri de oydu. Son olarak bir okulda kapıcılık yapıyordu. Eğitim işkolundaki sendika ATE'de 4 Ağustos'ta gerçekleştirilecek seçimlerde, sendika bürokrasisine karşı muhalefetin adayı Edu'ydu.

Belki parlak bir kitle lideri ya da büyük bir Marksist teorisyen değildi ama Edu çok büyük bir adamdı. Çünkü yaşamı boyunca hayatını emeğiyle kazandı, bir yandan da kapitalizmi ve emperyalizmi alt edecek bir örgütü, Enternasyonal'i yaratmak için uğraştı. Bu büyük adamla yan yana yürümüş olmak bir insana ancak gurur verir. Edu'nun anısı, dünya proletaryasının mücadelesinde yaşayacak...

İmam 'Ordu'yu esas şimdi kuruyor

Ergenekon operasyonunun başlamasından evvel *Taraf* gazetesinin nasıl apar topar çıkarıldığını biliyoruz. Bu gazetenin, kendisine durmadan 'belge' verilen ismi Mehmet Baransu'nun bir dönem yaşadığı ABD'de hangi tedrisatlardan geçtiğini ise pek bilemiyoruz. Ama geçenlerde *Twitter*'da, **"O kadar yorulduğum ki. Allah bir Umre yapmayı nasip etse de şöyle kutsal topraklarda gerçek hayata dönssem,"** diye yazdığına göre, 'gerçek hayat'ta değil kendisi. Muhtemelen bir sahnede, rolünü oynuyor. O sahnenin bir Hacivat-Karagöz sahnesi olma ihtimali de büyük. Hacivat'ı oynatan ellerin kimliği meçhul. 'Belge'ler nereden geliyorsa artık... Gerçek hayatta olmayan başkaları da var: İtinayla bugünler için beslenen foncu 'aydın'lar, AKP'nin 'ilerleme ve demokrasi' getireceğini zanneden yarım akıllılar, 'Hocaefendi'nin 'sonsuz hoşgörüsüne methiyeler düzen yalamalar, kullanılıp bir kenara atıldıkları gün kendilerine gelebilirler. Bakınız, 'Hocaefendi' ve hempalarının ne kadar hoşgörülü olabileceğini, 'hizmet insanı', *Zaman* yazarı ve Cemaat sözcüsü Hüseyin Gülerce'nin satırlarından anlayabiliriz:

"...terörle mücadelede artık yeni, yepyeni bir dönem var. Yeni Türkiye, terörün belini bu defa kıracak. Bu defa yetki, sorumluluk, inisiyatif sivil hükümette olacak. Gulyabaniler, çeteler, karanlık odaklar kontrolünü kaybedecek. Terörle ilk defa, 'Büyük Türkiye'ye yaraşır bir

mücadele verilecek. Devletin gücünü zaafa uğratanlar devre dışı kalınca, sivil iradenin kontrolündeki polisin, jandarmanın, özel askeri birliklerin ahenkli çalışmalarıyla neler yapılacağını dost düşman herkes görecek...

İki, 14 Temmuz, Kürt ırkçılığı temelinde siyaset yapanlar için de bir kırılma noktasıdır. Bundan böyle onlar da, 12 Eylül ve 12 Haziran'ın aslında ne olduğunu çok iyi anlayacaklar. Kürt ırkçıları; PKK, KCK, BDP, Kandil hepsi, 14 Temmuz'da ilan ettikleri 'demokratik özerklik'in kendi kendilerine gelin güvey olmaktan öte hiçbir anlamının olmadığını görecekler... Çünkü Kürt sorunu, ırkçı-despot zihniyetlerin dayatmasıyla değil, ferdin hürriyetleri, insanı öne çıkaran özgürlük anlayışı ile çözülecek."

Bakınız, Gülerce 'hoşgörü' söylemini nasıl da bir kenara bırakıyor, **'Yeni Türkiye'nin yeni silahlı birlikleri** nasıl da methediyor!.. Niye methetmesin ki?

'İmamın Ordusu' esas şimdi kuruluyor! Ve farkında mısınız, artık her şeyin önüne bir 'yeni' takısı ekleniyor. 'Yeni Türkiye'nin bir 'Yeni CHP'si bile var!..

Bir ara taksim geçelim... Gaziantep'te Bakırcılar Çarşısı'nı gezen ABD'nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone, esnafı 'Selamünaleyküm' diye selamlamış, halı satan bir dükkanın önünden geçerken Mustafa Kemal, Tayyip Erdoğan, Turgut Özal, Beşar Esad, Fethullah Gülen, Said'i Nursi gibi kimselerin halı üzerine işlenmiş portrelerini görmüş. "Peki Doğu Perinçek'in resmi yok mu?" diye sormuş. Ayıptır söylemesi, artık alenen taşak geçiyorlar! Bu arada, Doğu Perinçek, geçtiğimiz ayki bir duruşmada Fethullah Gülen'in kendisine Cemaat'ın ikinci adamı aracılığıyla 5 milyon dolar teklif ettiğini açıkladı. Eh, demek ki güzellikle olmuysa, Silivri'yle oluyor...

Düzenin laik-Kemalist güçleriyle 'İlmlî

İslam' güçlerinin bir biçimde uzlaşacağını söyleyen tahlillerin ne kadar talihsiz olduğu görüldü. **'İlmlî İslam' düzene hakim oldu ve 'Yeni Anayasa' ile birlikte son pürüzleri kaldırmayı hedefliyor.** Artık hiçbir şeyi gizleme gereği duymuyorlar. Mustafa Balbay ile Mehmet Haberal'ın tahliyesi yönünde oy kullanan hakim derhal Bolu'ya sürülüyor, Hidroelektrik Santralleri hakkında projeleri engelleyici karar veren tüm hakimler sürgüne gönderiliyor, her kurumun başına Cemaat kadroları yerleştiriliyor. Pek bir sabırlı ve kumazca davranıyorlar. Birbirlerine düşmüyor, koalisyonu bozmuyorlar. Direnç noktalarını dikkatlice kontrol altına alıyorlar. Silahlı kuvvetlerini güçlendirdikçe, yani SA, SS ve Gestapo birliklerini tahkim ettikçe, ülkedeki baskının da giderek ağırlaşacağını söylemek için kahin olmaya gerek yok. Zira daha dün kadar mazlum rolü oynayan Tayyip Erdoğan'ın artık esip güldüğü, tarikat ileri gelenlerinin satır aralarında niyetlerini beyan ettiği bir aşamaya geldik.

Bugünkü baskıcı rejimi 'faşizm' olarak tanımlamak doğru olmaz. Tam anlamıyla bir polis devleti kurulduğu doğrudur. Lakin yaşadıklarımız, bunların yapabileceğinin ufak bir kısmıdır. Ve kimsenin şüphesi olmasın, güçler dengesi tersine dönmekçe, ihtiyaç duyduklarında, muhalefet için toplama kampları, infaz mangaları ve sokak linçleri devreye sokulacaktır.

Badelenmeden önce son çıkış!

Bu yazı bir gazete haberinden yola çıkarak yazılmıştır... 12 Temmuz tarihli *Habertürk* gazetesinde okudum; Bursa'da Kırklar Dergahı'nın şeyhi Uğur Korunmaz'ın, dergahındaki 17 müridini 'badelediği' -özellikle oral ama noticede genel seks kastediliyor-, şikayet üzerine ortaya çıkmış. 'Badeleme' tabiri bana ait değil, yanlış anlaşılmasın; Şeyh Uğur Efendi'nin terminolojisini esas alıyorum. Üstelik bu 'badelenen'lerin bir kısmı erkekmiş; diğerleri ise müritlerin hanımları ya da kendi elleriyle getirdikleri nişanlıları, hatta anneleriymiş... Esas çarpıcı olan, 'şeyh'in kendisinin de, bir zamanlar onu 'şeyh' yapan eski 'şeyh'i tarafından badelenmiş olması!..

Örneğini ancak Bonobo maymunlarında görebileceğimiz bu çoklu seks hali bir adli vaka olabilir, diye düşünülebilir.

Benim gibi Marksizme bulaşmış bir işçi ise, ister istemez olaya ters açıdan bakmak durumunda kalıyor. Bu olayı çıbanın tam da patlamış hali olarak görüyorum. Evrim kuramının tam karşılığı ve sosyolojik bir ispat...

Doğada yılanları öldürürseniz, fareler çoğalır... Bir toplumun dokusuyla bu kadar oynarsanız, karşılığını badelenme biçiminde alırsınız... Objektif bir tespit olarak şunu söyleyebiliriz: Bırakın komünistleri, devrimcileri falan, toplumdaki 'pozitivist' Kemalistler, hatta kelimenin burjuva manasındaki 'demokrat'lar bile böyle seri şekilde içeri atılırsa ve sosyal etkileri yok edilirse; yani tarikatlara, cemaatlara, şeyhlere, müritlere alternatif olabilecek kuvvetler ortadan kalkarsa, toplum bir sabah uyandığında kendini badelenmiş bulur... Bu kaçınılmaz sonuçtur...

Üstelik bu, sadece devletin yaptığı bir şey değil. Bu ülkenin devrimcileri, bu farelerle uğraşmayı bırakmıştır! Mesela, seçimde oluşan 'Blok'un üyeleri, seçim sürecinde Hizbullahçılarla yaşadıkları gerginlikten sonra, halkın dini duygularına saygılı olduklarını açıklamak zorunda kalmıştır... Diğer sol yapılar da bu tarikatlaşma, tekkeleşme ve badeleşme meselesini 'ikincil' bir sorun olarak görüp tarikatları direk karşılarına almaktan kaçınmış, hatta zaman zaman ölen üyelerine mevlüt bile okutmuştur...

AKP'yi sadece bir 'hükümet' olarak görenlere sesleniyorum: Bakın etrafınıza, ne görüyorsunuz... Önce 12 Eylül devrimci damarları kesti, ülke kan kaybindan komaya girdi. 'Komünizm' bir tehdit olmaktan çıkınca, İslami kadrolar, ABD'nin de tam katkı ve desteğiyle, bir çeşit 'milli bağımsızlıkçı' 'Kemalist' kadroları alt etti, yendi... Bunun sonucunda, 'İlmlî' denen İslami kadrolar, kolay kazandıkları sömürge iktidarıyla beraber, kendi yaşam biçimlerini de örtülü olmaktan çıkarıp gerçek dünyaya taşıdı.

Etrafınıza bakın... Sözümler karşılığı şu: Evinize giderken

aldığınız birayı sardırıyor musunuz? Etrafınızda ne olduğu belirsiz evler ve buna girip çıkan sakallı ve çarşafı insanlar var mı? Ramazanda sokakta rahatça tost yiyebiliyor musunuz? En önemlisi bir işe girerken -sermaye onlarda olduğu için- dünyaya bakışınızı saklamak zorunda kalıyor musunuz? Gençler! Etrafınızda 'devlet memuriyeti' için 'cemaat torpili' arayan kaç tanıdığınız var?

Bir gece ansızın badelenebiliriz!

Haydi samimi olun! Türban sorununu 'özgürlük' sorunu olarak gören çok solcu arkadaşlar... Acaba o 'özgürlük'leri için destek verdiğiniz türbanlılardan şimdi parasız, bilimsel, özgür eğitim için destek görüyor musunuz?

Bu ülkede tarikatlar artık rakipsiz, kontrolsüz...

Haydi şu müritlerini 'badeleyen' adam hayvan diyelim... Kendilerini 'badelettiren'lere de bir söz söylemeyelim. Ama aklıma takılan şu: Kaç asker tarikat üyesi? Kaç yargıç, kaç savcı? Kaç gazeteci?... Bu ülkede kaç tarikat var ve üye sayıları ne? Devrimciler bu konuda ne düşünüyor? 'Devrim kanunları'nın işletilmesini savunursak, tekke ve zaviyelerin kapatılmasını mesela, otomatikman 'milliyetçi' mi oluruz? Bu şeyhlere, mollalara karşı mücadeleyi savunursak, bize Kemalist derler mi? Öldürülür müyüz? Yoksa Ergenekon davasına mı ekleniriz?

Bu soruları herkes kendi kendisine sormalı, ciddi ciddi yanıtlamalıdır. Hatta mücadele yollarını tartışmalıdır. Aksi takdirde, günün birinde bir şeyh kapımıza dayanıp, 'doğru-yol'u bulmamız için bizi 'badelemeye' kalkışabilir!..

MİTHAT EZEL

Bu çarkı nasıl çomak sokacağız?..

Henüz faşiste faşist diyebildiğimiz günlerdeyiz. Lakin bütün alanları dolduruyor, bize nefes alacak yer bırakmıyorlar. Sendikaları da hakimiyetleri altına alacaklar. Bu durumda hâlâ ordudan medet uman varsa, Işık Koşaner'in haline bir daha baksın; Çuvalcı Paşa'yla helalleşip, 'onurunu kurtarmak için' istifasını verdi. Arkasından, Amerika'nın şımarık sıvaları 'Daha karpuz kesecektik' diye nanik yapıverdi. 'Onuru kurtarmak' öyle olmaz. Emekliliğe iki gün kala istifa etmek ancak 'artistlik' diye nitelenebilir. O Çuvalcı Paşa'ya koysaydın tavrını da, alem 'delikanlı' görseydi!..

Bizim ulusalcımızın çapı bu kadardır. Tecavüzcüsünü evliliğe ikna etmeye çalışarak geçirmektedir bütün mesaisini. Bu ulusalcı malzemeden, mesela Chavez'inki gibi bir rejim çıkması mümkün değildir. Hesapları bozabilecek, bu sömürge idaresini ve onların emperyalist efendilerini ülkeden defedebilecek dinamik, evet bütün güçsüzlüğüne rağmen, bu ülkenin devrimci hareketidir.

Şu anda sol harekette iki ana yönelim olduğu görülüyor. Birincisi Kürt hareketinin oluşturacağı 'çatı'nın altında toplanma yönelimidir. İkincisi ise, sosyalist solun birleşik devrimci cephesini oluşturma yönelimidir.

'Çatı Partisi' önerisi, bana kalırsa iki nedenle sorunlu: Birincisi, Türk solu artık Kürt hareketinin kanatları altından çıkmalı, kendi gündemini ve kendi mücadelesini yaratabilmelidir. Kendi gündemini ve mücadelesini yaratamayan bir soldan Kürt hareketine de bir fayda gelmeyecektir. İkincisi, Kürt hareketi ve onun yasal organı

BDP, ulusal mücadelenin niteliğinden dolayı 'çok sınıflı' bir yapıya sahip. İşçi sınıfı devrimciliği iddiasındaki kesimlerle, bu 'çok sınıflı' hareketin tek bir parti çatısı altında birleşmesi, ister istemez sınıftan feragat etmeyi ve fiilen bir demokrasi mücadelesine gerilemeyi beraberinde getirir.

Diğer yönelim, yani birleşik devrimci cephe ihtiyacı, aklı başında kesimlerce giderek daha fazla vurgulanıyor. ÖDP'nin son kongre kararlarına damga vuran da, 'devrimci bir merkez' oluşturma iradesiydi. ÖDP'yi beğenin ya da beğenmeyin, Türkiye devrimci hareketinin önemli bir birikimini temsil ettiğini teslim etmek gerekir; bu parti, 'devrimci merkez'i yaratma işini lafta bırakmamalı, irade gösterip girişimlerde

bulunmalıdır. Büyük, küçük demeden, mücadeleye niyetli tüm sosyalist yapılar, başı-sonu, işleyişi ve hedefleri belli bir devrimci cephede birleşmek zorundadır. Birleşik devrimci cephenin az sayıda maddeden oluşan, hareketin yoğunlaşmasını sağlayacak, kitlelerin kolayca anlayabileceği basit bir mücadele programı olmalıdır. Farklılıkların bilindiği ve korunduğu, saçma doktrin tartışmalarına girilmeyen, Kürt hareketiyle emperyalizme ve uşaklarına karşı ittifak sağlamaya çabalayan bir cephe yaratılabilir, hatta yaratılması bir ölüm-kalım meselesidir.

Evet, Kürt hareketiyle emperyalizme ve uşaklarına karşı bir ittifak sağlanmalıdır. İleriki sayfalarda Yavuz Alogan'ın ayrıntılı

değerlendirmelerini okuyacaksınız. Burada sadece yeni CIA başkanının Davutoğlu'na verdiği sözü ve Hüseyin Gülerce'nin yan sayfadaki laflarını hatırlatıp, ABD ve uşaklarının Kürt hareketine dair 'imha'dan gayri bir tasavvurlarının olmadığını vurgulamak istiyorum. Bugüne kadar ABD'ye karşı söz söyleme ve eyleme geçme konusunda herhangi bir adım atmayan Kürt hareketinin, önümüzdeki dönemde bu tavrını değiştirmesi zorunludur.

Ve Hopa olayları gösterdi ki, artık sokağa çıkan, kitle eylemine yönelen kesimler de 'terörist' olarak yaftalanacak ve ağır yaptırımlara maruz kalacak. Bu saldırıların önü ancak geniş bir mücadele cephesiyle kesilebilir ve süreç tersine çevrilebilir.

Tahta kafalı ulusalcıların aksine, Türkiye devrimci hareketinin zengin bir mücadele deneyimi var. Mücadelenin farklı yöntem ve araçlarının bilgisine haiz bir kadro birikimi var. Bu kadro birikimini geniş bir mücadele cephesinde birleştirebildiğimiz takdirde, ülkeye ve dünyaya nasıl kavga edileceğini gösterebiliriz ve sol, kullarından yeniden doğma imkanını yakalayabilir.

Evet, bugün Türkiye sosyalistlerinin omuzlarında ağır bir sorumluluk var. Ya ülkeyi İmam'ın kullarına bırakacağız ya da halkı etrafımızda birleştirerek yeni bir ülke kuracağız...

2008 Eylül'ünde yaşamını yitiren Devrimci Yol'un liderlerinden **Ali Başpınar**, 12 Eylül sürecine gönderme yaparak, "**Ölemediğim için devrimcilerden ve halkımızdan özür diliyorum,**" demişti. Bu belki de son 30 senede bir devrimcinin verdiği en önemli mesajdır. Ali Başpınar'ın mesajını anlayan herkes, gereğini yerine getirmelidir...

Bu ne ya?!

"Bu ülke özgürlüklerin alabildiğince var olduğu ve doya doya yaşadığı bir ülkedir. O kadar ki özgürlükleri sonuna kadar yaşayıp, 'Bu ülkede hâlâ özgürlük yok' diyecek kadar özgürlüklerin yaşandığı bir ülkedir. Var olan özgürlüklerin varlığını inkar edecek kadar beyni, aklı özgürlükten yoksun olan birtakım insanlar var. Bu gerçekle karşı karşıyayız." (İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin)

İşte bu ülke çok özgür bir ülkedir sevgili okur. Her şeyi özgürce yaşayabiliyorsun, özgürce işten atıp, özgürce satın alabiliyorsun. Özgürce insanların üstüne yüz binlerce açın olduğu bu ülkede milyon dolarlarca gaz sıkıyor, elektrikli coplarla pataklayabiliyorsun. Kimse sana, "Ne yapıyorsun?!" demiyor. Ya okur, bak sen şimdi bakmamışsındır ama ben bir 'gugul' uzmanı olduğum için baktım ve söylüyorum, son 20 yılda 433 çocuk kekik toplarken, okula giderken, oyun oynarken güvenlik güçlerince özgürce öldürülmüş! Bu ülkede çocukların çoğu çocukluğunu yapmak dışında işler yapıyor okur, burası öyle özgür bir ülke! Ayıptır söylemesi tutuklu gazeteci verilerinde de dünya birincisiymişiz, efendime söyleyeyim her gün onlarca kadın özgürce, devletçe ve erkekçe değişiyor, dayak yiyor, haşlanıyor...

Sonra benim ülkemizin faşistlerinin toplanıp Kürtlere saldırması var, emniyet müdürlerinin onlara 'yardımlarından dolayı' teşekkür

etmesi var -Zeytinburnu... Bak bir kere, benim ülkemde yoksul çocuklarını, sebebini tam kavrayamadıkları, bilmedikleri bir savaşa, görmedikleri topraklarda özgürce bir savaşa yollayabiliyorsun. Ya da 16 yaşında okuldan arta kalan zamanlarında -ki deftere kitaba para olmadığından fazlaca bir zaman- annesiyle tarlalarda soğan toplayan bir çocuğu, düğünden dönerken Samsun'un orta yerinde 'terörist sanarak' öldürebiliyorsun!..

Ülkenin en naif demokrat gazetecilerini dedikleri dahilinde işlerinden edebiliyorsun. Kimse, "Ne oldu?" bile demiyor.

Yani özgür akan suyunu özgürce satarlar, sen de özgürce eylem yapabilirsin, bunu yapabilirsin ama bunu yaparken Metin Hoca'yı özgürce gazla öldürürler, "Orada da biri mi ölmüş ne?" diyebilirler özgür özgür...

Üniversite öğrencisi, dil için, harç zamları için, okulu

özelleşmesin, öğrencilere geri zekalı soruşturmalar açılmasın diye ya da memleketin en özgür kurumlarından biri olan YÖK kapansın diye özgürce eylem yapabilir mesela; gaz da, plastik mermi de sıkabilirsin üzerlerine.

"Kelle fiyatına özgürlük bedava," diyor ya şair, işte. Sade ağzı açık izlemek serbest bu ülkede. Sonra efendim, var da var...

Tamam yahu kızma hemen okur! Kötü ironi yapıyorum, evet, ama bir şey deniyorum. Şunu fark ettim, bu da benim naçizane tespitimdir: **Bu ülkede şizofren gibi yaşamak harbiden özgürce.** İşte ben de onu deniyorum. Bir bakan, "Özgürüz, saçmalamayın, oturun oturduğunuz yerde!" diyebiliyorsa bu ülkede, Hakan Şükür'den -şükür ki onu bi yere bakan etmediler- az gazete okuyor demektir, ya da şizofrenik bir durumdur. Başka izahı olamaz. Hele özgürlük gibi bir meselede.

Ya da durun, belki "Özgürüz, özgürüz!" diye tekrarlırsak olur, özgür oluruz belki, hı? Olmadı, ya şirinleri görürüz ya da şirin babayı alırız... Bir de, 'kaldırım taşlarının altında özgürlük var', o da bir başka seçenek...

Neyse İdris Naim Şahin ile başladık özet niyetine -sen bu kadar yazıyorsun, anlatamıyorsun, o üç satırla açıklıyor. Üstad olmak böyle bir şey- Şair Eşref ile bitirelim:

Devr-i istibdatla konuşursan bellerlerdi ananı

Şimdi devr-i hürriyet geldi

Önce konuştururlar, sonra bellerler ananı!..

BARAN KAYA

Cehennemin reklam filmi...

ABD'nin Kürt planını kabul edin ki başınız derde girmesin, diyor.

Çatı Partisi

Nihayet 2011 Temmuz'unda Önderlik mutlu bir sona ulaşıldığını ilân ediyor. Önderlik bu kez gayet kesin konuşuyor: **"Benim dışımda kimse silahları bırakamaz,"** diyor, **"Bunu herkes görüyor, herkes söylüyor, devlet de söylüyor."** Barış ve Anayasa Konseyleri'nin kurulacağını ilân ediyor ve kendisinin de bu konseylere katkı sunacağını vurguluyor. Önderlik, bu noktada durmuyor, Çatı Partisi önerisiyle sosyalistleri, liberalleri, bütün muhalifleri birleştiriyor. Türkiye'nin 25 bölgesinden gelen delegeler bir kongre topluyorlar; 500 kişilik bir kongre oluşuyor. "Bu oluşturulacak Çatı Partisi sadece Kongre olmaz veya sadece parti şeklinde de olmaz," diyor Önderlik. "Hem Kongre hem de Parti şeklinde, yarı-Kongre biçiminde olabilir." Kurulacak bu yapının ismini de veriyor: **Demokratik Ulus-Kongre Partisi.** "Daha önce bu Çatı Partisi için Demokratik Topluluklar Partisi ismini önermiştim," diyor Önderlik. "Ancak bugün ilk defa daha uygun bulduğum bir isim öneriyorum: Demokratik Ulus Kongre-Partisi. Araya tire koymamın sebebi, ne tam Kongre ne de tam parti olmasındandır." Önderlik, büyük bir hassasiyet ve esneklik göstererek 'derinleşiyor' ve araya bir tire koyuyor. Bu yapı inşa edilirse, **"Sol, müthiş bir başarı sağlar,"** diyor. **"Bir sonraki seçimlerde en az yüzde 20 oy alabilirler. Bu blok o zaman Türkiye'nin en güçlü üç bloğundan biri olur ... Tüm sosyalist çevreler olmalı, hiçbir sol-sosyalist çevre Çatı Partisi'nin dışında bırakılmamalıdır. Hatta liberal özgürlükçüler de olabilir. Buna inansınlar, bu yönde çalışmalarını yürütsünler."** Önderlik, bu noktada Misak-ı Milli sınırlarının ötesine geçerek Suriye'ye de el atıyor. ABD ve İsrail'in İran'ı bölgeden tecrit etmek için parçalamakta olduğu Suriye'de, 11 Kürt partisinin, **Suriye Kürt Partileri Koalisyonu** kurduklarını belirttikten sonra, bu partilerin de Demokratik Özerklik esasında muhaliflerle görüşmeleri, fakat öz savunma güçleri oluşturmayı da ihmal etmemeleri gerektiğini söylüyor. **Sanki devlet Önderlik'le birlikte bütün bölge Kürtleri'ni örgütlemekle kalmıyor, solu da geniş bir yelpazede bir çatı partisi halinde birleştirmek istiyor.** Çok tuhaf.

Bilgi akışı tek taraflı olduğu ve hayatın içinde karşılığı pek görülmediği için, bütün bunların sırrına vakıf olmak bizim gibi sıradan insanların kapasitesini aşar. Ancak devlet tarafından kendisine bir tanıtım filmi gösterilen Önderlik'in bir tercihte bulunduğu anlaşılıyor.

İmha için yeniden hazırlık

Stalin'in oğlu Yakov, bir keresinde babasına isyan edip, "Benim soyadım da Stalin!" diye bağırmış. Stalin gülmüş. "Ne senin, ne de benim soyadım Stalin," demiş. "Stalin, Sovyet sisteminin adıdır." Tıpkı bunun gibi, Önderlik'in Türkiye'deki Kürt hareketinin sembolik ismi olduğu ve bunun devlet ve dış güçler tarafından da kabul edildiği anlaşılıyor. Ancak sembolik

olanın fazla ayrıntıya girmemesi gerekmez mi? On yıllardır alandan uzak kalan, kırsala hiç çıkmamış, sadece avukatları ve MİT mensuplarıyla görüşen sembolik lider fazla ayrıntıya girerse, yaratılmak istenen karmaşaya katkıda bulunmuş olmaz mı? Kürt hareketini İmralı'dan, Bekaa'daymış gibi yönetmeye çalışmak, yazının başındaki fıkrada olduğu gibi hiç istenmeyen sonuçlar verebilir.

Elbette bu durumun farkında olanlar da var. Nitekim PKK yöneticilerinden Cemil Bayık, **AKP'nin Kürt Sorunu'nda esas olarak Kuzey Irak yönetimini muhatap aldığını; PKK'yı tamamen tasfiye etmek ve Kuzey Irak'a bir şekilde hükmetmek niyetinde olduğunu ve bunun için ABD'yle pazarlık yaptığını; ABD'nin AKP'yi, AKP'nin de Önderlik'i oyadığını anlamış gibi görünüyor.** Barzani'nin Ankara'yı ziyaretini yorumlarken, **Bölgesel Kürt Yönetimi'nin Türkiye'nin planına dahil olması halinde PKK'nın imha olacağını söylüyor (Fırat Haber Ajansı, 5 Mayıs 2010).** Dahası da var. Gene Cemil Bayık, İmralı'da 'Barış Konseyi', 'Anayasa Komisyonu' vb. protokollerin görüşülmesiyle ilgili olarak, **"Devlet bu konuda hiçbir şey söylemiyor ve sadece kabul etmiş,"** diyerek güvensizliğini bildiriyor ve, **"Bu da kandırmaca ve taktiktir,"** diye ekliyor. **"Eğer Kürt sorununu çözmek için niyetleri olsaydı, operasyonları durdururlardı. Operasyonların yanı sıra ABD ile ittifak kurdular. Bu ittifaktan sonra Erdoğan 'Kürt sorunu yoktur' dedi. Çünkü Kürtleri imha etmek istiyor. Bundan önce Kürtleri tasfiye edemezdi. Ancak bu ittifaktan güç aldktan sonra, imha için yeniden hazırlık yaptı."**

Cemil Bayık bunları, AKP iktidarının 15 bin özel harekâtçısının Kürt bölgelerine gönderileceğini, polis teşkilatının 28 Şubat'ta askerlere devrettiği ağır savaş mühimmatını geri alacağını, eski özel harekâtçıları da göreve çağıracağını ilân etmesinden, yani **çok önemli bir iç savaş kuvvetinin sahneye çıkmasından önce söylüyor. Dağdaki adamın öngörülleri doğru çıkıyor. Önderlik ise kendisine gösterilen reklâm filmini sahi sanıyor. Cemil Bayık açık konuşuyor: "Devlet pratik adımlar atmıyor, çünkü imha politikasından vazgeçmek istemiyor. Bunlar taktik ve oyalamadır. Önderimiz, hareketimizi ve halkımızı oyalamak istiyor."**

Aslında burada, bu türden gerilla hareketlerinin dış güçlerin müdahalesinden ve gizli kararlarından nasıl etkilendiğine ilişkin tarihsel bir örüntü belirliyor. Stalin'in *Sosyalist Balkan Federasyonu*'ndan vazgeçerek Churchill'le Yunanistan'ın İngiliz nüfuz alanına terk edilmesi konusunda anlaşmaya varmasından sonra, Teselya'daki gerilla komutanı Markos Vafiadis ile Yunan KP'sinin Genel Sekreteri Nikolau Zahariyadis arasındaki anlaşmazlık, soruna ilişkin tarihsel analoji merakımızı tatmin edebilir.

ABD'nin Kürt Raporu

TESEV markalı **Dağdan İnış-PKK Nasıl**

Silah Brakır başlıklı rapor, Kürt Sorunu'nun

çözümünde ilk aşama için bir yol haritası sunuyor.

Rapor'un dilinden metnin İngilizce yazılıp Türkçeye çevrildiği anlaşılıyor. Giriş bölümünde Amerikan düşünce kuruluşlarından, *Rand Corporation*'in Amerikan Deniz Piyadeleri'nin istihbarat raporlarına katkıda bulunmak için hazırladığı çalışmalardan, gene Amerikan Kara Harp Okulu'nun düşünce kuruluşu olan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün raporlarından yararlanıldığı özellikle belirtiliyor. Bu bölümde, çalışmanın kaleme alınmasına vesile olan Cengiz Çandar, raporun ne kadar güvenilir, sağlam ve yetkin bir adresten çıktığını belgelemiş oluyor.

Burada uzun uzadıya raporu ele almaya gerek yok. Rapor, ABD'nin bölgesel Kürt programı ile AKP'nin niyetlerini birbirine yakınlaştırmaya çalışmakta ve ABD'nin PKK'yi bir **'terör örgütü'** olarak değil bir **'isyan hareketi'** olarak gördüğünü özellikle vurgulamaktadır. **PKK içinde 'şahin kanat', 'Alevi kimliğine sahip ve 1970'lerin sol üniversite ortamından çıkmış', '1970'ler Türkiye'sinde edindikleri Alevi-Sol ideolojik geleneği devam ettiren' ve 'Ankara grubu' diye anılan kesimin, barışın önünde bir engel olduğu açıkça ifade edilmekte, bu grubun tasfiyesi ise ima yoluyla öngörülmektedir.** Rapora göre, Türkiye Kürt meselesini çözerse bölgesel düzeyde büyük bir güç kazanacaktır. Ancak bunun için, Önderlik'i en azından ev hapsine almak, ardından kademeli af çıkarmak; yeni Anayasa'da Kürtler'e yeni bir 'statü' vermek gerekmektedir. 'Statü' konusunda rapor, ayrıntılara girmeyerek çok geniş bir tanım kullanıyor: "Demokratik özerklikten, yerel yönetim yetkilerinin güçlendirileceği, bir tür ademi merkeziyete kadar uzanan bir yelpaze."

Özetle rapor, **Kürt Sorunu'nun sadece Türkiye'yi ilgilendirmeyen bölgesel bir sorun olduğunu, PKK içindeki solcular/ Aleviler ayıklandıktan -imha edildikten- sonra silah bırakılabileceğini, bu arada Kürt hareketinin siyasi türdeşliğini ancak Önderlik sembolizminin sağlayabileceğini anlatıyor.**

Fakat burada ilginç ayrıntılar da var. Mesela *Aksiyon* dergisinden uzunca bir alıntı yapılıyor. Alıntidan önce, dergi ve alıntı yapılan yazı şu sözlerle ayrıntılı ve alışılmamış biçimde tanıtılıyor: **"Fethullah Gülen Cemaati'nin haftalık yayın organı olarak tanınan İslami Aksiyon dergisinde devlet istihbarat kaynaklarından yararlanılarak kaleme alındığı izlemi veren PKK'nın derin Troykası başlıklı yazı."**

Bu yazıdan PKK içinde, Duran Kalkan, Mustafa Karasu ve Ali Haydar Kaytan'dan oluşan bir derin Troyka (üçlü yönetim) olduğunu, ayrıca örgütte **'Kemalistlerden daha çok Kemalistler'in, 'Solcular ve Aleviler'in bulunduğu, 'özellikle solcu Aleviler(in) PKK içinde her zaman güçlü ve etkin oldukları'nı öğreniyoruz.** Bu solcu Aleviler, **"Türkiye'deki bazı güçlerle çalışıyor, onlarla birlikte hareket ediyorlar."** Yazı şunu vurguluyor: **"PKK'nin derin troykası olarak tanımlanan teröristlerin en çarpıcı özelliği, radikal solu benimsemeleri, Alevi ve ateist olmaları."** Troyka, ABD'nin kullandığı terimle 'isyanıcı' olarak değil elbette; düpedüz 'terörist', çünkü 'solcu, Alevi ve ateist'.

Raporda isim verilmeden, 'bir yetkili', 'önemli bir şahsiyet' denilerek bazı alıntılara yer veriliyor. Raporun İngilizce yazılan ve kilit önemde yerli ve yabancı resmi kurumlara verilen versiyonunda, alıntı yapılan kişilerin gerçek isimlerinin, hatta biyografilerinin bulunduğundan kuşku duymuyoruz. Bilindiği gibi, bu türden raporlar birkaç versiyon halinde yazılır ve en az ayrıntılı olanı basına ve kamuoyuna açıklanır. Gene de çok önemli noktalar var. Bunlardan birinde, gene meçhul ve önemli bir şahsiyet, AKP'nin emperyal niyetlerine destek çıkarak, **'Kürt İsyanı'nın çözümünün Türkiye'yi bir bütün olarak uluslararası sahnede güçlendireceğini** belirtiyor ve şöyle diyor: **"Türkiye çözerse, etkisi tüm Kürtler'e yayılır; bütün Kürtler Türkiye'den yana olur, ta İran'ın içine kadar, İran-Irak sınırı boyunca İran Kürtleri üzerinde etki kurmuş olur. 'Savunma hattı'nı bizim üzerimizden Irak'ın ortasına kadar uzatmış olur. Kürt Sorunu'nun Türkiye'nin kendi içinde çözülmesi, Suriye'ye de yansır. Çözüm, Türkiye'yi müthiş güçlendirir."**

Metinden buna benzer başka örnekler de verilebilir. Bu örneklerin hepsinde, **İmralı'da Önderlik'e yapılan telkinlerin, AKP'nin bölgesel bir emperyal, olmazsa taşeron bir alt-emperyalist güç olma heveslerinin ve ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme planlarının iç içe geçtiğini ve bütünlüklü bir stratejinin ana unsurlarının bu şekilde oluşturulduğunu görüyoruz.** Cehennemin reklâm filminin sadece Önderlik'e değil, AKP'ye (emperyal arzular) ve 'Troyka' hariç PKK'ye (genel af ve siyasi katılım imkânı), belki BDP'ye (ana muhalefet partisi olma ihtimali) ve dahası Türkiye'deki bütün sosyalistlere (yüzde 20 oy alan bir Çatı Partisi) aynı anda gösterilmekte olduğunu, sonuçta herkesin farklı cehennem kazanlarına alınabileceğini söylesek, acaba durumu abartmış olur muyuz?

Sonuç

Aslında sonuç yok. Çünkü süreç gayet oynak bir uluslararası zeminde olanca hızıyla devam ediyor; çeşitli uyarılar, karışık sinyaller, uçuk kaçık öneriler ve fikirler, aşırı duygusalılıklar, sempati, nefretler havalarda uçuşuyor. Seçimlerden sonra kendini güçlü hisseden AKP'nin ne Türkiye'ye ne de Kürtler'e demokrasi getirmek gibi bir derdi var; sadece kendi hegemonyasını güçlendirmeyi ve bölgesel pazarlıklarda inisiyatif göstererek emperyal bir güç olmayı amaçlıyor.

Yakınlarda yapılan bir araştırma, dağdaki Kürt gençlerinin tamamının üç yıl gibi bir süre içinde öldürüldüğünü ve yeni gerillaların ölenlerin yerini aldığını ortaya koyuyor. **Kürtler geri dönüşü olmayan bir uluslaşma sürecine girdi. Her uluslaşma süreci beraberinde sınıfsal ayrışmaları da getirir.** Türk ve Kürt sosyalistlerin, öncelikle AKP'nin İslami cemaatleştirme çabalarına, emperyalizme, kapitalizme ve feodal kalınlara karşı koyarak taban örgütlenmeleri oluşturmaktan ve uzun bir 'savunma savaşı' vermekten, belirli mevziler kazanmaya çalışmaktan ve cehennemin reklâm filmlerine aldanmamaktan başka çareleri yoktur.

Cehaletin sefaleti üzerine...

Sanılan aksine her Türk asker doğmasa da her Türk'ün diğer uluslardan insanları gibi cahil doğduğu aşikardır. İçgüdülerden başka yol gösteren tek bir kılavuz olmaksızın doğarız hepimiz. Doğduktan sonra her gün öğrenmekle geçer. Aslında hayatın ilk yıllarında yer, içer, af buyrun sıçar ve yatar gibi görünür. Ancak bütün bu rutinlerden çok daha fazlası vardır. Güllüklerimiz ve ağlama zırlıklarımız ardında kendini gösterir o faaliyet. Aslında en çok yaptığımız iştir bebekken ve çocukken. Korkunç bir öğrenme eylemi yaşarız. Bütün bu öğrenme çlgınlığı, tüm hayatımız boyunca bir daha asla yaşayamayacağımız bir ivmede yaşanır. Vakum gibiyizdir o vakitler. Her şeyi içeri çekeriz. Kendimizce çözümler ve kataloglar. İşe yaramayanları saklarız. İşe yaramayanları yaşlılıkta kullanmak üzere geri dönüşüm çöplüklerimize atarız. Bir bebekten daha fazla ne beklenebilir ki?

Bebeklikte öğrendiklerimiz, başta aile kurumu olmak üzere sosyal çevrenin bize sunduklarından ibarettir. Bir bebek olarak alıp başımızı uzak diyarlara gitmemiz söz konusu değildir. Henüz okuma yazma dahi bilmediğimiz için o sıralarda ne Engels'ten, ne Hegel'den, kısacası bi boktan haberimizin olmadığı halde yine de bir öğrenme çlgınlığı yaşarız. Elbette bazı şanslı çocuklar henüz anne karnındayken Marxları, Andre Gideleri, Neyzen Tefvikleri, Ömer Hayyamı ve bilcümle bilgi ile estetik uzmanlarını duyuyor olabilirler. Lakin büyük bir bebek çoğunluğunun, özellikle günümüzde başta televizyon denen çağdaş Deccaller sayesinde öküzce dizi ortamlarında yetiştiğine eminiz.

Şu anda hayatta olan insanların çok büyük bir bölümü ve hatta bazı balinalar ile kaplumbağalar dışında neredeyse tüm canlıların yüz yıl sonra bu gezegende toprağa karışacağını maalesef biliyoruz. Yüz yıl sonra, canlılığın altın üreme güdüsü sayesinde gezegene yerleşen başka insanlar ve diğer canlılar olacak. Onlar da benzer öğrenme çlgınlıkları yaşayacak. Üstelik onlar, büyük olasılıkla bizden çok daha fazla şey öğrenmek zorunda kalacak. Düşünsenize, biz bile yüz yıl önce bu dünyada yaşayan insanlara göre ne kadar fazla şey biliyoruz. SMS mesajı atmaya bilmiyorduk atalarımız mesela. Hatta o çok bilmiş Albert Einstein bir facebook sayfası dahi açamayıp Farmville oynamadan bu dünyadan göçtü gitti. İşin ilginç yanı, onun yıllar boyu geliştirdiği akıl almaz gibi görünen teorileri biraz sıksak bir yerimizi 15 dakikada öğrenebiliyoruz günümüzde. (Bilmeyenlere anlatabilirim. 15 dakikalık iştir Einstein. Bakmayın İsmet Berkan'ın yazdığı soğuk Pazar yazılarına. Einstein ve Bertrand Russell bile çileden çıkardı İsmet Berkan'ın bilim dergilerinden aşırıldığı Pazar yazılarını görseydi.)

Bebeklik çağımızda yalan yanlış bile olsa deli gibi öğrendiğimiz her şeyi hayatımız boyunca kimimiz sırtında taşır. Kimimiz ise o bilgileri aydınlanma ülkesine varmak için birer taşıta çevirir. Sırtında yük yapmaz Taha Akyol ve şürekası gibi mesela. Eğer bilgiyi cehaletin için kurban etmiyorsan, bilgiler senin sırtında yük olmaz. Sen o bilgileri süersin doğruya ve aydınlığa doğru. Bu durumu belirleyen unsurun

ne olduğunu çözmek ise hiç kolay iş değil. Ben kırk küsur senedir neden bazı insanların öğrendikleri bilgiler tarafından işkenceye uğradığını ve bu yüzden öğrendikleri bilgilerle başkalarına işkence ettiklerini hâlâ anlayabilmiş değilim. Medyamız, liselerimiz, üniversitelerimiz maalesef onlarla dolu. Baba oğul kız başka insanlara işkence edip duruyorlar. Üzüliyorum aslında. Onlara da üzüliyorum. 'Jakoben' dedikleri sırada acı çektikleri her hallerinden belli.

Öğrenme eylemi sırasında karşımıza çıkan ilk gerçek duvar, sanılan aksine aileden çok okul kurumudur. Aile iyi kötü sevimli bir engeldir öğrenmeye. Oysa okul öyle değildir. Okullar, normalde eğitim ve öğretim kurumlarıdır. Hal böyle olunca, ilk bakışta bu kurum içinde her bireyin çok şey öğrenebileceğini sanmak durumundayız. Lakin, özellikle Türkiye ve ABD gibi dünyanın en saçıcı ve en yobaz ülkelerinde okullar hiçbir zaman masum bir eğitim ve öğretim kurumu olmamıştır. Hemen her saçıcı veya solcu görünüp sağ vuran iktidarların tenceresidir okullar. **Hani şu üçüncü sınıf yamyam filmlerinde kocaman tencerelere beyazlar atılır ya, bizim okullarımız işte o yamyam köylerinden farksızdır.** Teşbihte hata olmaz. Saçıcı iktidarların ve yandaşları ile yalakalarının bu ülkede yaptığı en sistematiği şeyin yamyamlık olduğunu biliyoruz zaten. **Gençleri o tencerelerde pişirmekten sapıkça zevk alır bu saçıcı milleti.** Hatta işi daha da büyütüp bütün dünyada bu işi yapanlar da var biliyorsunuz. Allahın gariban Afrikalılarına *Oy farfara farfara, ateş düştü şalvara* adlı oynak Ankara düğün havasını öğretmek ve yüzlerce yamyam karşısında şaklabana çevirmek, yamyamlıkta adı çıkmış zavallı Afrikalıları çoktan geride bıraktığımız resmidir. Gariban Afrikalı çocuğa ne Marx, ne Mustafa Kemal, ne Namık Kemal, ne Sartre öğretiyorlar. En fazla iki tane trigonometri formülü ve elbette Tunceli'ye "Adam olmaz onlar" diyen bir emekli imanın öğretilerini öğretiyorlar. Şimdi ne kadar masum olursa olsun, böyle bir tencerede pişirilen gençliğin Norveç adasında 95 kişiyi öldüren o Norveçli manyaktan ne kadar farkı olabilir? O Norveçli manyak adam da cemaat okullarında üretilen tipik bir saçıcı piyon gibi duruyor. İsteyen fotoğrafına badem bıyık

ile fotoşop yapsın. O eleman da kendi saçıcı ve muhafazakar cemaati dışında herkesten nefret ediyor. Ne farkınız var Allah'aşkına? Kendiniz dışındakilerden nefret ediyorsanız siz bir faşistsiniz. Ha bu lafım herkese. Sadece saçıcılara, AKP yalakalarına değil. Ulusalçılarından Falanjistine herkese. En başta solculara...

Öğrenme sürecine sekte vurup cehalete sürüklenmeye yol açan bir diğer unsur ise cinsiyetimizdir. İlk bakışta bu engelin doğal olduğunu ve bu engeli yaratan kötü ve saçıcı insanların olmadığını düşünebiliriz. Ama yanılırız. Cinsiyetini fark edip otu boku, Mars'ı, Titan'ı öğrenme çlgınlığından vazgeçen bireyler, ilk gençlik yıllarında birden bire karşı cinsi öğrenme isteği duyar. İşte en çok, "Bu matematik ne işimize yarayacak hayatta?" denilen dönemdir bu. O matematiğin kötü öğretmenlere rağmen bir hayat kurtaran olduğunun unutulması maalesef ilk aşklarımıza denk gelir. Bu istek öylesine ağır bir istektir ki, bireyler matematik fizik değil de Ayşe-Fatma ve Ali-Veli düşünmeye başlar. Hatta gece gündüz başka bir şey düşünülmez hale gelebilir. Elbette bu süreçten artı değer üreten bireyler her zaman olabilir. Mesela GHK dostunuz. GHK dostunuz ne zaman aşık olrsa daha çok şey öğrenmiştir. Öğrendiği her şeyde aşık olduğu kişiyi arama hadisesidir bu. Hiç unutmam. Genel rölativite teorisini bile aşık olmak yüzünden öğrendim ben. Yoksa öğreneceğim yoktu inanın. Ne yapabiliyordum? Bende 'body building' vücudu ve üçgen vücut hiç bir zaman olmadı. İlkel hayvanlar gibi hayvanlık yaparak karşı cinsi etkilemek yerine, uzayın neden eğri olduğunu öğrenip sevdiğim kızlara anlatırdım ağaç altlarında. **Bir gece deniz kıyısında, Foça mıydı neydi, karşıda mehtap vardı ve ben sevgili Heisenberg'in belirsizlik teorisini anlatıyordum inanın.** Hatta içinde yerçekimi teorisi, elektromanyetik teori, birleşik alanlar kuramı, zamanın mutlak olmayışı, Venüs'ün neden küresel ısınma kurbanı olduğunu anlatan aşk şiirlerim bile vardır. (Siz gülün şimdi. Yayınlanınca, "İşte aşk bu!" deritecek şiirlerdir hepsi. **Başta Elif Şafak olmak üzere bir dolu vitrin süsü tarafından aşk hakkında nasıl dolandırıldığınızı göstereceğim yakında.**) İşte böyle GHK dostunuzun gösterecek

pek fazla eti ve butu olmadığı için duygularını ve düşüncelerini birer vücut geliştirme ve halter şampiyonuna çevirmek durumunda kaldığı o yıllarda çok şey öğrendi. Ama büyük çoğunluk, hayatın ilk büyük tehlikeli dönemi olan cinsiyete bağlı aşık olunma zamanlarında sadece yemeden içmeden değil, maalesef öğrenmekten de kesilir. Hatta hepimiz biliyoruz ki, bu dönemde öküzce pop ve arabesk şarkılarına bağımlılık başlayabilir. (Ben en fazla Judas Priest dinlerdim. En azından isyan vardı metal müzikte.) Zaten bir insan aşık maşık olup bu pop-arabesk girdabına girdi mi, Allah muhafaza, bir daha kurtulması ve yeni baştan bir şeyler öğrenmeye başlaması neredeyse imkansızdır. **Batsın Bu Dünya** çarkından kurtulan tüm devrimciler selam olsun buradan. Elbette bir insanın yakışıklı ve güzel olması da başlı başına bir engeldir. Böyle oldukları halde bugün Nazım Hikmet'e aşık olanlara da ayrı bir selam çakalım. Onların işi benimkinden daha zordu canım. Benim bolca vakit vardı Stephen Hawking kadar her otu boku öğrenmeye. Fakat onları kimse rahat bırakmamıştır. O meşguliyyette iki satır Nazım öğrenmek bile başlı başına bir devrimdir. En başta Che ile beraber dünyanın en yakışıklı devrimcisi Deniz Gezmiş'i bir düşünün. Yurduna aşık o kahramanlar ve saçıcı haydutlar onları değil, aşık oldukları halkları astılar aslında.

Cinsiyetin öğrenmeye engel olması döneminde elbette kötü insanlar da devreye girer. O kötü insanlar, bildiniz, yine o saçıcılardan başkası değildir. Saçıcıların büyük bölümü, hayatlarını kişisel menfaatlerinden başka hiçbir şeye aşık olmadan geçirdikleri için gençliğin cinsiyeti karşısında yaşadıklarını anlamaz. Ne yaparlar? Kendilerine vakti zamanında uygulanan işkenceleri daha acımasız ve daha örgütlü olarak uygularlar. Bastırırlar. Yasaklarlar. Elbette burada haydutluk Oscar'ı doğrudan doğruya saçıcı erkeklere gitmektedir. Saçıcı kadınların bu işlerde sorumluluğu daha azdır. Çünkü büyük bölümü evlerinde, sosyal hayatın uzağında, maalesef fantezileriyle baş başa bırakılmıştır. Bir kere orgazm bile olamadan bu dünyadan giden saçıcı kadınların sayısını bir tek Tanrı bilir. Cinsiyet işlerinde o kadar cahil bırakılmışlardır ki, mastürbasyon yapmayı dahi bilmeyenleri mevcuttur. Yalık. İnsan üzüliyor doğrusu. Hayatın en büyük hediyelerinden birinin saçıcı ve muhafazakar erkeklerin yarattığı cahil bir dünya tarafından günah sayılması utanç verici aslında. Hem de dinzorların yok olmasından 65 milyon sonra yaşıyor bu cinsel cehalet. Hani bütün dünya saçıcı ve muhafazakar olursa bir gün korkarım insan ırkı da dinzorlar gibi yok olacak. Bakmayın siz en az 3 çocuk, 4 kadın saplantısına. İlk bakışta, aşk ve orgazm olmadan her ne kadar üremek kolay bir iş-gibi görünse de, doğa ile aşık atılmaz. Nereye kadar sürecektir bu saçıcı doldur boşalt sistemi? **Eninde sonunda, "Hayırlı nesiller yaratalım" diye çıktıkları bu yol doğa kanunları tarafından kesilecektir. Çünkü doğanın hayırlı nesil kaygısı yoktur. Doğanın bütün beklentisi ortadadır. Mal meydandadır. Siz hiç yavrularına cinsiyet baskısı uygulayan bir ördek gördünüz mü mesela? Hatta evinizdeki kedi kısırlaşmadıysa size tecavüz edecek hallere dahi girebilir. Yoktur**

böyle bir şey. Köpekbalıkları 250 milyon yıldır bu dünyada yaşıyorlarsa, sebebi basittir. Hiçbir ebeveyn köpekbalığı, erkek yavrusuna, "Fıstık gibi güzel bir dişi köpekbalığı görürsen gözlerini kapat. Göz zinası olur. Cehennemde yanarsın," dememiştir. E bu sayede onlar en az bir 250 milyon daha yaşarlar. Erkek köpekbalığı kendini beğendirirse dişiye, derinlere dalarlar ve çiftleşirler. Daha tek bir BBC kameranı dahi köpekbalıklarının çiftleşmesini görüntüleyememiştir üstelik. O kadar da mutaassıptırlar aslında. Bizim saçıcı muhafazakarlar ise ister Hristiyan, ister Musevi, ister Müslüman her ne olursa olsunlar, bu gidişle en fazla bir 50 bin yıl daha yaşarlar. Zaten bu kafayla isterlerse 3 değil, 30 çocuk doğursunlar birbirlerini yiyecekleri için bu iş değil 50 bin yıl, 500 yıl bile sürmez. Baksanıza hepsi kafaya takmış bir Armageddon!..

Doğa ile oyun olmaz arkadaş... Etik, ahlak, din diye uydurduklarınızın tamamının ekonomi temelli olduğunu biliyoruz. Birileri malı götürsün diye dünyayı manastıra çevirdiniz aslında. Elbette bunların tersi davranışları da mevcuttur. Seksün sömürü aracına nasıl dönüştürüldüğü de malumdur. Bugün dünyada her yıl çekilen 20 bin filmin yarısının porno olduğunu biliyoruz. Lakin klasik solculuk yapıp o filmlere hayır diyecek değilim şimdi. Keşke internet porno yuvası olarak görülmeseydi de ben de o filmlerden üç beş tanesini seyredebilseydim netekim. Çünkü en kötü porno filmde bile öğrenecek çok şey olduğunu düşünüyorum şu profesör gibi. Daha fazla yaşı ve balansı kaymış Çetin Altan ile Ertuğrul Özkök yazarlığı yapmadan konuyu asıl düğüm noktasına getirelim. Ah bıraksanız ben daha neler yazacağım bu hususta ama Muzır Kurulu var diyorlar. Değil seksten, en iyi ve uzmanı olduğum konu olan aşktan bahsetsem poşete sokarlar adamı. (Bu arada meraklısına not. Genel ve elbette özel rölavite teorilerini mehtaplı gecelerde deniz kıyılarında anlattığım kızların tamamı GHK'ya aşık oldu. Öğrenmenin ne yaşı ne de yeri vardır. Her yerde öğrenmek mümkündür. Ne yapsaydım? Deniz kıyısında mehtap altında zaten güzel bir insana, "Ne kadar güzelsin," demekten daha salakça bir şey olabilir mi?)

Öğrenme faaliyetlerinin asıl en çok sekteye uğradığı ve dolayısıyla baki kalacak bir cehaletin boy verdiği zamanlar, bireyin din kurumuna tarafından köleleştirilmesi, haydut bir ekonomik düzen içinde yaşam gailisine katılması ve en nihayetinde şanssız ve talihli bir ideolojiye saplanıp kalmasıdır. Bu üç talihli vaka, genellikle aynı dönemlerde üst üste gelir. İlk gençlik yıllarının sona ermesini müteakip, okulların bitmesinin ardından, sosyal yaşamın zorlamaları ile evlilik gibi yeni kurumlara köle olmaların ardından hemen her birey ekme kavgasından arta kalan zamanlarında çoğunlukla dinlere ve ideolojilere sığınmaktan başka çare bulamaz. İşte bu tehlikeli dönemden sonra cehaletin en karakteristik özellikleri kendini göstermeye başlar. Artık birey için sanılardan oluşan bir dünya hayatı başlar. İnancın değimi olgunun aslında bir 'zannetme hadisesi' olduğunu anlatamazsınız kolay kolay o bireylere. İşin trajikomik tarafı, yaşı ilerledikçe ve sistemin dayattığı hayal kırıklıkları üst üste geldikçe bireylerde aydınlanma çabası görüleceğine, o şanssız bireyler daha bağnaz ve daha yobaz bir cehalet fanusu içinde yaşamaya başlar. 16 milyar küsur ışık yılı çapında bir evrende yaşadığı

halde, yani ışığın bir uçtan bir uca -elbette eğri yollar izleyerek- 16 milyar yıl seyahat ettiği bir evrende kainatın 6 günde yaratıldığına inanabilir o birey. "Son gün tanrı yoruldu, dinlensin de biz de tatil yapalım," diyebilir. İnandıkları tanrının en ufak bir zaman sorunu olmadığı halde alelacele 10 bin yılda Adem ile Havva'dan ürediğini kabul eder o birey. Hatta öylesine erkek egemen bir görüşe yenik düşer ki, kadını da erkeğin kaburga kemiğinden yaratacak kadar fantezi dünyasında yaşar. 65 milyon yıl önce, daha önce dünyada 250 milyon yıldan fazla yaşamış dinozorlar yok olduğu halde, kendi zerrecik varlığını her şeyin merkezine alan birey, birkaç on yıl sonra kıyamet koparmaya bayılır. Aslında kapitalizmin icadı ile kıyamet çoktan koptuğu halde gökten incek ve haydut kapitalistleri değil de sadece kafirleri haklayacak 'Mesih'leri bekler. 16 milyar ışık yılı çapında bir evrende 80 küsur yıllık hayatına koca kainatı bir sanılar yumağı olarak sığdırmaya çalışır. Aslında bir çeşit nihilizmdir, yüksek binalar ve zinalar çoğaldı diye kıyamet beklemek. Fakat bu bireyler öylesine cehalet pençesindedir ki, nihilist olduklarını bile farkında değillerdir. İnandıkları tanrının insanı değil maymundan birkaç organik molekülden alıp buraya getirmesindeki sanatı inkar

GHK'NIN HZ. FACEBOOK SAYIKLAMALARI

- Faşizm çağında yandaşlık veba gibidir. Hızlı yayılır. Çabuk bulaşır. Fakat eninde sonunda gelir geçer ve hayat kazanır. Yandaşlar bu işin sonunda vebadan ölmüş bir ceset olacaklarını bilselerdi yandaş olacaklarına yurttaş veya yoldaş olurlardı. Allah rahmet eylesin onlara.
- Şu Taha Akyol bir daha "jakoben" kelimesi kullanırsa Bastille'den yeni çıkmış gibi doğruca CNN Türk'ü ziyaret edeceğim. Adam, Doğan medyasındaki kariyerini bu sözcük üzerine kurdu yahu..
- Daha iki dirhem aklın yolunu bulamayanlar nasıl cennetin yolunu bulacaklar?
- Özgürlük, cehennemde bile olsa arayınız.
- Sen yanmasan, ben yanmasam, o yanmasa... Kimse merak etmesin bu düzen eninde sonunda kendini yakacak...
- Bazen her şeyi bilmekten yoruluyorum. sonra hiçbir şey bilmediğimi hatırlıyor ve dinleniyorum.
- İhtiyaç sahibini görünce yüzünü çevirenlere yazıklar olsun. Önce şebeklik yaparlar. Sonra ihtiyaç hasıl olduğunda üç maymunu bulursun yanı başında. Susar. Duymaz. Görmez onlar.

ederler. Öylesine cahildirler ki, inandıkları dinin en büyük suçuna iştirak ederler. Şirke batarlar. **Kardeşim tanı bu! İster seni maymundan getirir. İsterse tekrar maymuna çevirir.**

Tanrının insanı maymundan bugünkü haline getirebilme muktedirliğini inkar ettiklerinin farkında değillerdir. Basit bir masal olan *Alaaddin'in Sihirli Lambası*'ndan çıkar gibi bir anda yaratılmak işlerine gelir. Çünkü zort diye yaratılmanın içinde bilgiye ihtiyaç yoktur. Tanrı'nın "Ol!" demesini yanlış anlayıp tanrıyı da kendi ego ve nefislerine benzetirler. Tanrının milyonlarca yıl bekleyecek bir sabrı olduğunu 50 bin kere ya sabır çektiklerinde bile anlayamaz ve antik Yunanlılardan kısa bir süre önce Adem peygamberi yaratır o bireyler. Allah'ın sıfatlarının bütün bilgiyi barındırdığını iddia ederler ama o bilgiyi nedense Allah'ın 'ya rahman ya rahim' bilmez Yahudileri ile Hristiyanları ve en önemlisi ateistleri bulup çıkartır çoğu zaman. Sonra da hazıra konup internet kullanırlar. *Twitter*larda hesap açarlar ve, "**Tayyip Erdoğan'a dokunmak ibadettir,**" diyecek kadar şirk batağına saplanırlar. Bu ibadetin karşılığının kendi inandıkları dinde bile cehennem azabı olduğunun farkında değillerdir. Lakin bütün bu harala gürele cehalet çemberinin asıl gayesinin

Sistemin ürettiği hastalıktır onlar. Her yerde vardır onlar. Çokturlar ama tek bir yürekte korkarlar.

- Aşk, uyurken ve uyanık iken başka bir şey düşünmemektir. İster bir kadın veya erkek, ister bir kitap veya bir ilah, ister bir meslek ve hatta meta. Sözelimi, otayolda 200 km hız yaparken bile başka bir şey düşünmemektir aşk. Tehlikelidir kısacası. Lakin başka yolu yoktur kodese tıklmış kendinden kurtulmanın.

USTA İLE ÇEKİRGE

- Devrim ne zaman gelecek usta?
- Trafiğe takıldı biraz gecikecek.
- Peki ama ne zaman?
- Yollar açılır açılmaz...
- İyi ama ne zaman açılır?
- Karanlık bastıktan sonra...

NOT: Değerli dostlar, her ne kadar tatil dönemi ve hatta Ramazan ortası olsa da 20 Ağustos Cumartesi günü saat 17:00'de Beyoğlu Leman Kültür'de sohbet muhabbet yapalım. Kitap dergi imza filan yaparız. Tanış oluruz. Gelecekler bir zahmet e-mail atınsınlar da tek başıma sap gibi gitmeyeyim. Bir kişi de gelse orda olacağım...

yine dönüp dolaşıp malı davarı götürme hadisesi olduğunu aydınlatk sevdalılarından saklayamazlar.

İşin gerçeği her zaman basittir. Haydut bir kapitalist düzenin en önemli ihtiyacı cehalettir. Düzeni korumak ve yaşatmak için bireylerin birey olmamaları, kör doğmalar çemberinde koyunlaşıp cemaatleşmeleri, düzenin ne kadar öküzcü olduğunun anlaşılmaması için öğrenme faaliyetlerinin sona erdirilmesi, uyuşuk ve uyuz ve hatta sümsük toplumlar yaratmak, eninde sonunda çökecek olan mevcut dünya düzeninin en sıkı ilkeleridir. Bu uğurda uluslararası aydınlanmaları engellemek için yer geldiğinde 95 tane solcu Norveçli genç öldürüp, "Biz aslında İslam'dan ve ötekilerden hoşlanmıyoruz," diyerek kendilerine gereksiz çelişkiler yaratırlar. Aslında benim tanıdığım kapitalizm akıllıdır. Aptal değildir. Çelişkilerden beslenir. Daha fazla büyümek ve son zamanlarda sarıldıkları sürdürülebilirlik efsaneleri için yaratılacak en kötü çelişkileri yaratırlar. Lakin bindikleri ağacı kestiklerinin de farkında değillerdir. Çünkü kapitalizm, her ne kadar aptal olmasa da kendi yarattığı küresel cehalet köyünde kendisi de tipik bir cahil davranışı içindedir. Her şeyi bildiğini sanmak hatasına düşen bu düzen, cehaletin ortadan kalkması için kötüsünden bile olsa çelişkilere hava ve su kadar ihtiyaç olduğunu unutmuş benzemektedir.

Bir birey çelişki hissetmez ise kınıcı kaldırıp cehalet batağından kurtulmaz. Çelişkidir cahilin kınıcı kaşıyan. Cehaletten kurtulmanın tek yolu çelişki üretmektir. Çelişkiler, bireyi rahatsız eder. Hani osurmak istersiniz ama bir türlü osuramazsınız ya, işte çelişki hissettiğinizde yaşadığınız budur. Çelişki, yeniden öğrenme kaygısı yaratır. İnandığı masalları kuvvetlendirmek için değil, bu defa gerçekten doğrunun arayışı düzleminde öğrenme faaliyetleri başlayabilir. İlk bakışta salyangoz hızında olsa da ve milyarlarca insan arasında bir avuç insanda gelişse de bu durumdan memnun olmak gerek aslında. Çünkü bu yüzyılda geniş kitleleri sürdürenler aslında bir avuç hayduttan başkası değildir. Ellerinde çok güçlü silahlar var olabilir. Meta unsurları başta olmak üzere, medyadan siyasete, demokrasiden dinlere sayısız silahlara sahip olsalar da **bu dünyanın gördüğü göreceği en büyük silah, bilgidir.**

İnsanlığı bugünlere getiren bilgidir. Ne cemaatlerdir, ne uyduruk kaydırık ideolojilerdir. Çünkü doğanın veya -inanınlar için- Tanrı'nın insana cinsiyetinden sonra verdiği en büyük hediye, bilgi üretme ve öğrenme kabiliyetidir. Orgazm kadar da keyiflidir bilgilenmek. Kuşlar, kediler bile her geçen gün daha çok şey öğrenirken insanlığın şu Norveçli teröriste dönüştürülmesi her ne kadar ilk bakışta üzücü gibi görünse de, dedik ya, ne doğayla ne de Tanrı'yla aşık atmanın alemi yoktur. **Doğanın ve Tanrı'nın en sevdiğim icadı, diyalektiktir. Bir düşünün şimdi. Bu cahil muhafazakar saçıcıları yaratmasaydı Allah veya doğa, biz nasıl solcu olurduk? Keçilerin, koyunların ve hatta ineklerin bile itiraz kültürü kazandığı bir dünyada Tayyip Erdoğan'a itiraz edemeyenleri görüp eğlenmek lazımla aslına baksanız. Solculuğun, isyankarlığın ve hak aramanın keyfini çıkarın ve sadece onlara acıyın. Çünkü onlar bilmiyorlar. Cahil onlar!..**

Sarı gazeteciliğin sarı oğlanları!

Bazen gazeteciler kendilerini meta haline getirerek özel yaşamlarını afişe eder. İmrenilecek yaşamlar anlatabilirlerse veya yaşadıklarıyla kendilerini acındırabilirlerse başarılı olurlar...

değildir," diyor Rupert Murdoch.

Gazetenin, sadece yasa dışı dinleme yapmadığı, aynı zamanda 2003-2007 arasında polise rüşvet vererek sansasyonel haber yapmak için bilgi edindiği ortaya dökülen diğer pislikler arasında. **Mide bulandırıcı asalaklıkların en büyüğü ise 2002'de kaçırılan ve daha sonra ölü bulunan 13 yaşındaki bir kız çocuğunun telefon konuşmalarının dinlenmesi ve telesekreter mesajlarının gazete tarafından silinerek delillerin karartılması.** Böylece gazete, polisi genç kızın yaşadığına inandıracak, soruşturmayı sürdürmesini sağlayınca da haberi devam ettirerek popülaritesini artıracak. İşte size yeni versiyonlarıyla 'sarı gazetecilik'!

Gerçeklerin su yüzüne çıkması önlenemeyince patron kararıyla kapatılan gazete –artık hangi yüzle ise- 'özür' dileyerek yayın hayatını sonlandırdı, diğer gazetelere boy boy 'özür' ilanları verildi, skandaldan sorumlu tutulan ve tutuklanan yöneticilerin işlerine son verildi, bazıları ise kendi isteğiyle görevinden ayrılırken Londra Emniyet Müdürü dahi istifa etti. Gazetenin son çıkardığı 'özür' sayısında Murdoch imparatorluğunun varisi olan oğlu James, yapılanları 'gayri insani' olarak nitelerken, aslında kendi keşfini 'gayri insani' ilan ediyordu! Gazetenin kendini tasfiyesi insanlık namına mıdır, yoksa bu ahlaksızlığı örtbas ederek medya grubunun geleceği için geliştirdiği yeni bir taktik midir orası bilinmez tabii. Yine de, istifaların ve kapanmaların, cinayete kurban giden kız çocuğu vesilesiyle değil de, dinlenenler arasında Kraliyet Ailesi ve İngiltere Hükümeti olması vesilesiyle gerçekleştiği aşikar.

Murdoch'ın büyük bir medya devine dönüşmesinin ardında kirli siyaset ilişkilerinin bulunduğu herkesin malumu. Örneğin, İngiltere Başbakanı David Cameron'a siyasi destek sağlama karşılığında, yüzde 39'una sahip olduğu Sky dijital uydusunun tamamını satın alma anlaşması yapmıştı. Ne yazık ki bu 'beklenmedik' skandalla teklifini geri çekmek zorunda kaldı! Peki bir gazete neden bu yollara başvurur? Medya organları holding bünyelerinde tekelleştikçe, öncelik 'halka ulaşmak' değil, 'halkı manipüle etmek' olur. Bu manipülasyonun en etkili yolu, 'özel yaşam'ın afişe edilmesi ve 'özel yaşam'ın 'özel yaşam' olarak sunulmasıdır.

ve ilkeli habercilik' olmaktan giderek uzaklaşıyor, her yönden kâr amacı güden dizginlenemez bir tiraj kaygısı öne çıkıyor. Yani ne kadar ahlaksız, ne kadar popülist olursa olsun, her zaman daha çok satmak...

Al Özkök'ü, vur Murdoch'a!

Bazen gazeteciler kendilerini meta haline getirerek özel yaşamlarını afişe eder. İmrenilecek yaşamlar anlatabilirlerse veya yaşadıklarıyla kendilerini acındırabilirlerse başarılı olurlar. Haberdan çok haberi yapan kişi ön plana çıkar, gazeteler "Neler olmuş?" diye açılmaz, "Şu ne demiş?" diye açılmaya başlar. Böylece gazete çok satar, yani her zaman kazanan tirajdır.

'Büyük gazeteci' Ertuğrul Özkök, Ahmet Kaya için 'Vay Şerefsiz!' manşetini atmıştı yıllar önce. Yıllar sonra Kürtler üzerindeki baskı biraz kalkmış gözükünce, Kürtçe şarkı söylemek moda haline gelince, Özkök de her dönemin adamı olma özelliğine yakışır biçimde fırsat bu fırsat diyerek Kaya'yı mezarı başında ziyaret etti. Ettiklerinden dolayı özür dileyip fotoğraf çektiren Özkök, bununla da kalmadı, kendi haberini gazetesinde manşetten verdi. Sanki kendisinin nasıl dönüşümlere uğradığı insanları ilgilendiriyormuş gibi... Yoksa ilgilendiriyor, merak ediliyor da bizim mi haberimiz yok?!

Sarı gazetecilik adına 'ne yapsak da konuşulsak' haberciliği anlayışında yöntemler bitmez. Aynı gazetenin şu biçim yayın politikası doğrultusunda, kadrosuna 'cuk' diye oturan bir diğer isim Ayşe Arman. Okurlarına, sanki öğrenmeye çok ihtiyaçları varmış gibi seks hayatını anlatan, mankenlere taş çıkaracağını sandığı vücuduyla 40 yaş pozunu çektiren, yine aynı anlayışla, olması gereken değil, konuşulacak röportajlar yapan, istisnasız hepsinde baldır bacak fotoğrafı çekirip haberin önüne geçmeye çalışan, röportajlarında hiç sektirmeden herkese seks hayatı ile ilgili bir soru sormayı başarabilen, 60 yaşındaki kadın yazarlara dahi emrivakiyle mini etekler giydirip erotik fotoğraflar çektiren, bütün bunları 'özel yaşam'ın afişe edilmesi' olarak sunabilen

Ayşe Arman, sarı gazetecilik kadrosunun vazgeçilmezleri arasındadır herhalde!

Sarı Pampişler!

İnsanlar ünlülerin yaşamlarını merak ediyor olabilir. Belki de farkında bile olmadan sonsuz ün ve zenginlik içinde yaşayan insanların mutaka var olduğunu düşündükleri zaafılarını öğrenme amacındadırlar. 'Sarı' gazeteler de buna hizmet ediyor ve ünlülerin boy boy fotoğraflarını, özel yaşamlarını sayfalarının baş köşelerine taşımaya bayılıyor. Bir nevi talep ortamı yarabp talep edilene cevap veriyorlar.

Gazetelerin tutumlarını bilen ün peşindeki kurnazlar da 'Pampişlerim' diyerek kendi müstehcenliklerini teşhir ediyor. Bir anda gündeme oturuyor, takipçi sayılan ikiye katlanıyor, en çok konuşulan isimler listesinde zirveye oturuyorlar. Hangi akla hizmet böyle davranıyorlar, diye soracak olursanız, ünlü kişi haberi hemen müjdeliyor: "Albüm Eylül'de!"

Aslında ün ve şöhretin yolunun bu noktadan geçtiğini bilen, popüler olmaya çalışan her isim aynı yapıyor. Çünkü sarı gazetelerin farkında olan ünlüler medya gücünü de çok iyi biliyor. Yeni albüm çıkarılacağı veya dizi başlayacağı sırada, aşkları veya ayrılıkları patlıyor, 'kaçamak' sevdalıkları ortalığa dökülüyor. Müzik dünyasının adı duyulmamış isimleri popüler popçularla 'Hadise'li günler yaşadktan sonra adlarını duyuruyor, reklamlarını yapıp rezalet seferine rağmen müzik dünyasına egemen ve her ortamda aranan oluyor. Veya başkaları bu haberlerle gündeme gelip sahne fiyatlarını artırıyor, rezilliklerini üne tahvil ediyor. Sarı gazeteciliğin nelere kadir olduğunu görüyor musunuz? Ses getiren haber artık acar gazetecilik işi değil. Bilinmeyi, üzerine gidilmeyeni kurcalamak değil. Yine, yeniden yalana dolana veya sansasyona dayalı. Ne de olsa bu ülkede en çok Posta gazetesi satılıyor! Babası efsanevi bir savaş muhabiri olan Murdoch, magazin haberleri için en azından ünlülerin telefonlarını dinletmekte haklı mıydı acaba? Nasıl olsa karşılarında genel olarak duruma razı bir kamuoyu var.

Özür dileme merakı!

Sarı gazetecilerin ortak özelliklerinden biri, özür dileme merakı. "Altan almak erdemdir," mantığını tersyüz edecek biçimde en abuk subuk hareketleri yapıyor sonra ilk fırsatta af diliyorlar. Toplumdaki, "Affetmek büyüklüktür" eğiliminden mi cesaret alıyorlar, "Bak, adam yeri geldi mi kendisini de eleştirebiliyor" dedirterek kendilerini erdemli mi saymaya çalışıyorlar nedir? Affetmiyoruz ulan! Çünkü sizler her insanın, yapabileceği gibi bazı eylemlerinizi hatalı davranmıyorsunuz. Sizler, her devrin adamları, yediğiniz her halı bilinçli yapıyor, infial yaratıyor, bundan nemalanıyor, tepki size döndüğünde ise bir kabahat işlediğinizi yeni fark etmiş gibi yapıp timsah gözyaşları akıttıyorsunuz. Bilmelisiniz ki liderlik ettiğinizi sandığınız medya, sizlerden temizlendiğinde özgürleşecek, pisliklerinden arınacak...

Sarı Murdoch!

Medya dünyasındaki en büyük skandallardan biri de bugünlerde İngiltere'de yaşanıyor. Tam 168 yıllık bir geçmişe sahip, pazar günleri yayımlanan ve 3 milyona yakın tirajı bulunan **News of the World** gazetesinin yasa dışı dinleme, bir diğer tabirle 'telekulak' skandalıyla 4 bin kişinin telefonlarını dinlediği ortaya çıktı. Gazetenin sahibine baktığınızda, ortaya çıkan pisliklere pek şaşırmıyorsunuz. O isim, dünyanın en zengin 73. ismi. dünyanın dört bir yanına yayılmış 70'ten fazla kanala ve 200'den fazla gazeteye sahip ve yolsuzluklar hakkında, "Ben değişim için bir katalizörüm. 30 yıl boyunca ardında bazı kirli şeyler bırakmadan başarılı olabilmek ve tüm bunların dışında kalabilmek mümkün

Ankara sokaklarında işsizlik savaşı!

Geçen ay Ankara Yüksel Caddesi'nde Çankaya Belediyesi zabıtalılarıyla işportacılar arasında Birinci Yüksel Caddesi Muharebesi yaşandı. Belediye sokaklarda çeteler oluştuğunu, bu duruma engel olmak için müdahalede bulunduğunu, ayrıca çok ciddi bir rantın da söz konusu olduğunu öne sürüyor. Hatta çetelerin işi ileriye götürerek tüm tezgahlardan haraç topladığını, uyuşturucu ticaretine dahi bulaştığını savunuyor. Sendikalar zabıtalara destek veriyor. İşin içinden çıkmak zor... Lakin vurgulayalım, işportacılığın da, -belediyenin savunduğunu doğru kabul edersek- çetelerin oluşmasının da esas nedeni ülkede yaşanan işsizlik, gelir dağılımındaki eşitsizlik, AKP politikaları ile birlikte artan yoksulluk.

Hakan Keskin, 12 senedir işportacı, son 3 senedir Yüksel Caddesi'nde tezgah açıyor...

Sokaktaki çatışma nasıl gerçekleşti?
Müdahale olacağına dair duyum aldık. Her zamankinden erken geldik, sokakta belli noktalara konulanmış zabıta araçları ve 200 kadar zabıta yelekli işçi ve memur gördük. Tezgah açtırmamaya kararlıydılar. Biz de, "Provokasyon yaptılar," dedirmemek için tezgah açmadık, bekledik. Akabinde yer yer tartışmalar oldu, birkaç genç arkadaş onlara taş attı, onlar da soka fırlattı; en son zabitanın biber gazı sıkmasıyla olaylar patlak verdi. Biz yaklaşık 20-30 kişiydik ve çatışmaya hazırlıksızdık, zabıta ise çok hazır gelmişti; biber gazları, sopaları vardı, birkaç arkadaşımız yaralandı.

Çankaya Belediyesi 'yeni toplumcu belediye' olduğunu savunuyor; bu tarz söylemleri uyusmuyor gibi, ne söylersin?

Belediyecilik anlayışı bu olmamalı. İşportayı nasıl düzenleriz diye bir çalışma yıllardır yapılmadı; fakat sanattan yanayız, emekten yanayız, sokak sanatla güzelleşir diye yıllarca demagoji yapıldı. Bana göre belediyenin anlattığı ya da yanında yer aldığı sanat elit bir sanat, Sakarya Caddesi'nde yaptıkları ahşap heykel sempozyumu veya caz festivali gibi...

Bir şekilde belediye çalışanlarıyla kapıştınız, ilerisi için sonuçları ne olur?

Yaşadığımız sıkıntı bitmez. Burada insanların gidecek yeri yok. Kendimden örnek vereyim. Üç senedir buradayım, evim buraya yakın, işportacılık dışında yapabileceğim hiçbir iş yok. Buranın dışında hayatta kalabilmem çok zor ve benim gibi pek çok insan var. Tezgah açalım veya açmayalım bu sokaktaki varlığımız devam edecek ve belediye çalışanları ile karşı karşıya gelmeye devam edeceğiz, sıkıntı büyüyecek.

Sokakta çalışanların bir örgütü ya da dertlerini ifade edebileceği ciddi bir yapı yok,

Meselenin tek çözümü, sınıf mücadelesi. Aksi takdirde aynı saflarda birlikte mücadele etmesi gereken insanların, esas düşmanın kimliğini unutarak birbirleriyle dövüşmeyi sürdürmesi kaçınılmaz... Durumun anlaşılır olması için konunun muhataplarıyla görüştük...

Sadık Aktepe, Zabıta memuru, Tüm Bel-Sen üyesi.

İşportacılarla zabıta neden çatıştı?

Olayların temeli esas olarak işsizlik sorunu. Fakat bu işsizlik sorunu Çankaya Belediyesi'nin çözebileceği bir sorun değil, bu bir devlet sorunu. Belediyenin demokrat yapısı nedeniyle sorunun çözüm odağı olacağı düşünülüyor ama belediye bütçesi ve olanakları belli. Diyeceksiniz ki belediye engelli vatandaşlara yer verebilir

bununla ilgili planınız var mı?

Böyle bir şey olsa çok güzel olur ancak benim geçim kaygımdan kaynaklı bununla ilgilenerek zamanım olmuyor. İlgilenen arkadaşlarımız var fakat sorun sokakta sürekli bir sirkülasyonun olması. Hasbelkader iş bulanlar oluyor veya öğrenci olanlar okulu bitirdikten sonra memleketine dönüyor; yani sokaktaki insanlar sürekli değişiyor ve ciddi bir örgütlenme faaliyeti yürütülemiyor. Bu düşünce hep vardı ancak hep aklımızda kaldı. Bir de şimdiki koşullarda hayata geçmesinin daha zor olduğunu inanıyorum.

Önce Tüm Bel Sen, sonra DİSK sokağa gelip belediye çalışanlarını destekleyen basın açıklaması yaptı, bunun sebebi ne?

Sendikaların belediye çalışanlarının yanında yer alması normal çünkü belediyede örgütler. Ancak biz Tüm Bel Sen'in başkanıyla konuştuğumuzda; sendika üyelerini eli sopalı görmekten utandığını, bizlerle karşı karşıya gelmek istemediğini, bizim de sokak emekçileri olarak hayatımızı kazanmaya çalıştığımızı söyledi. Tabii zabitanın işportacılar karşı savunmasız kaldığını bu nedenle üyelerinin yanında yer almaları gerektiğini de söylediler fakat herkes gördü ki zabıtaya karşı savunmasız olan bizdik; şiddete maruz kalan da biziz. Bu noktada sendikalar kuruluş amaçlarının dışına çıkmıştır da diyebiliriz, esas olarak sendikalar işçi haklarını savunmalı, kapitalizme karşı mücadele etmeli, bize karşı değil.

(Sohbet ederken DİSK üyeleri "Çetelere geçit vermeyeceğiz" sloganı atıyor.)

Beni çeteci olmakla suçluyorlar, evet ben 4 kişilik bir çeteyim; 2 çocuğum 1 eşim var, buradaki günlük kazancım ile ailemin geçimini sağlamaya çalışıyorum; evim kira, başka gelirimiz ya da mal varlığımız yok. Bu çetecilikse çeteciyim. Devlet işsizliğe bağlı olarak işportanın devam edeceğini kabul etmeli, çözüm üretmeli.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

fakat bu da ancak kısıtlı sayıda insana yardımcı olabilir. Bildiğiniz gibi Yüksel Caddesi civarında yenileme çalışması başlatıldı; engelliler için 'sarı çizgi' uygulaması başlatıldı; işportacılar bu çizgiler üzerine tezgah açıyor. Yaklaşık üç ay işportacılar tolerans tanındı. Başlangıçta beş on kişi tezgah açarken, zamanla sayıları binleri buldu, en sonunda durum o hale geldi ki sokakta çeteler oluştu. Bu çeteleşmeyi özellikle Ağrılı grup organize etti. Bir süre sonra da sokağa tamamen hakim oldular ve gelen bütün tezgahlardan para toplamaya başladılar. Bunun üzerine belediye yönetimi defalarca Ankara Valiliği'ne yazarak bu duruma engel olunmasının istedi ancak hiç kimse konuyla ilgilenmedi. Son olarak zabıta müdahale etti. Belediye, pazarlardan yer veriyor,

Hasan Aşkar, DTCF Arkeoloji bölümü mezunu, işsiz, sokakta kendi yaptığı takıları satıyor.

Çatışmanın sebebi ne?

Bana göre provokasyon... Zabitanın getirdiği niteliksiz insanlarla alakasız tiplerin sürtüşmesi... Zaten çatışmalar esnasında sokak sanatçıları olarak taraf tutmadık, çatışmaya engel olmaya çalıştık. Ne yazık ki zabıtalara, sanatçı, vatandaş, işportacı, emekçi, kadın-erkek ayrımı yapmadan sopalarla, demirlerle saldırdı ve bu olaylar neticesinde ciddi yaralanan arkadaşlarımız oldu.

Çankaya Belediyesi'ne ne dersiniz?

CHP çok iddialı söylemlerle iktidara talip oldu. Söylemlerle uyumayan pratik nedeniyle hiçbir zaman iktidar olamayacak, pısrık bir muhalefet olarak tarih sayfalarında yerini alacak. Konuşurken kimse mangalda kül bırakmıyor ancak iş pratiğe geldiğinde görüyoruz ki aynı tas aynı hamam. CHP'nin genel davranış tarzının CHP'li bir belediyeye yansımaları da bu işte...

Tezgahlara niye engel oluyorlar sence?

Yaklaşık iki yıldır belediye izniyle açılmış olan tezgahlar denetimsiz bırakıldı, tezgah sayısı arttı. Bu bahane edilerek gündüz el sanatları yapan tezgahların kaldırılması aylar öncesinden planlandı. Sonuçta bu tezgahlar sayesinde sokakta insanlar örgütleniyor, politikleşiyor ve bilinçleniyor; bunun önüne geçmeye çalışıyorlar. Bir taraftan gericiğe karşı olduğunu söylerken diğer taraftan el sanatları tezgahlarını kaldırarak insanların politikleşmesine engel olma çabası anlaşılabilir bir durum.

Belediye çalışanları ile karşı karşıya geldiniz, bunun ilerisi için sonuçları ne olur?

Neticede belediye çalışanları da emekçi, bizler de... Kardeşi kardeşe kırdırdılar. Bu olaylardan önce zabıtalarla sohbet eder, çay içerdik, husumetimiz yoktu, hatta bazı konularda zabıtalarla ortak kararlar alarak

fakat Ankara'nın en kalabalık ve en güzel yeri bu bölge olduğundan ve çok ciddi rant döndüğünden kimse buradan gitmiyor. Biz bu insanlara düşman değiliz. Bizi anlamaları gerekiyor. Ekmeğin nasıl kazanıldığını çok iyi biliyoruz, emeğin en yüce değer olduğunu çok iyi biliyoruz, onların da bunu bilmeleri gerekiyor. Ancak zabıta arkadaşlarımızın kolu bacağı kırıldı. E, karşıdan kaldırım taşı atan insana sen ne yapabilirsin, mecburen kendini korumak zorundasın; aksi bir durumda, biz emekten yana olan insanlar olarak asla elimizi kaldırmıyoruz. Durum bundan ibaret. Keşke biz sokakta ekmeğini kazanmaya çalışan insanlarla karşı karşıya gelmeseydik ama ne hikmetse geldik. Bizi karşı karşıya koyanlar utansın, ortada bir suç varsa bu devletin suçudur bana göre.

uygulamaya çalışırdık. Örneğin, sarı çizgiler konusunda çizginin üzerine tezgah açmayınca işi geldiklerinde biz buna icabet ettik ancak görüyorsunuz, belediyeden ruhsat almış olan dükkanlar, kafeler, barlar bu çizgileri zaten ihlal etmiş, çizginin üzerine masalarını sandalyelerini koyarak işlerini yürütüyorlar; o işyerleri için sorun yokken biz neden sorun teşkil ediyoruz? Kaldı ki Kızılay bir cadde iki sokaktan ibaret değil. Bir üst sokağa geldiğinizde görüyorsunuz ki kaldırım taşları yerinden kalkmış, engellilere yönelik hiçbir çalışma yok. Engelliler bir üst

sokağa çıktıklarında ne yapacak? Bunları da görmezden gelemezsiniz. İnsanları kandırmaya çalışmasın.

Ama Tüm Bel Sen ve DİSK belediye çalışanlarını destekliyor...

Bunlar kendilerine devrimci diyor ama sendikalarda yönetici olup,

işçi aیدatlardan birlerce liralık maaşlar alıp devrimciliği yapmaz. Hiç kimse sokakta olmak istemiyor; ama çocuklar mendil satıyor, öğrenciler okullarına devam edebilmek için işportacılık yapıyor, neden bunlar görmezden geliniyor. Devrimcilik aynı saflarda olması gereken insanları birbirine kırdırmak değil.

Çete iddialarına ne dersin?

Çeteleri yaratan belediye!.. Belediye encümenleri Kızılay'da tezgah kiralyor. Bana da geldiler, "Arkadaş sen bu işi yasal yapmıyorsun, bize aylık 300-500 lira ver sana istediğin yerde tezgah açalım, ondan sonra sana ne zabıta ne de belediye karışamaz," dediler. Ben kabul etmedim ancak kabul edenler şu an çetecilikle suçlanan insanlar. Çıkarları çatıştığı için iş karıştı. Çete yok sokakta, emekçiler var. Sistemden memnun değilim, kimse burada olmaktan memnun değil. İş arıyoruz önerdikleri maaşlar ve çalışma saatleri hiç insani değil. Geçinebilmek için sokaktayız ve bu işsizlikte sokak dışında bir seçeneğimiz yok...

Kıdem tazminatı, bireyselse hiç,

2003'te kıdem tazminatından artan 330 lirayı almak için gittiği patronun odasında bacağından vurulan arkadaşım GOP Karadeniz Mahallesi'nden Kerem'e. Şimdi nerede ve nasıl çalışıyor...

Fotoğrafta görülen 'şey' 200'lük I demiri dediğimiz, teknik dilde de 200 mm NPI demiri olarak geçen malzemedir. Konstrüksiyon içinde kullanılabilecek demirlerin en sağlamlarındandır. 10

mm et kalınlığı vardır ki bu da 1 metresinin yaklaşık 25 kilo gelmesi demektir. TOFAŞ'ta arabaların asılı olarak gezindiği askı sistemleri bu demirden imal edilir. Geçenlerde bir blokta bu demir enine -beni asıl şaşırtan bu- yırtılmış, kağıt gibi hem de. Biz epey şaşırdık manzara karşısında, daha yaşlı ustalarımıza sorduk; "Malzeme yorulmuş, yıpranmıştır," dediler. Yenisini yaptık, astık, sorun çözüldü.

Fakat, bir düşünün, koskoca I demiri yorulup yıpranıyorsa, işçiye ne olmaz. Özellikle de bizim ülkedeki çalışma şartlarında. Seçimden önce bir ara kısaltılacağı söylenecekti de hâlâ haftalık resmi çalışma saati 45 saat, yıllık izinler kuş kadar ve genelde tatille geçmiyor; birçok fabrikada tuvalete gitmek gibi insani haklar bile yok. Bu koşullarda en az çalışan

1. Mesele sorun çözmekse...

Mevcut haliyle kıdem tazminatı uygulamasının işçi için iki kötü yanı var. Birincisi, daha iyi bir iş bulsa bile ya da işyerindeki koşullar çekilmez hale gelse bile tazminatı yakıp işten ayrılamaz. Çünkü kendi isteğiyle işten ayrılan işçiye kıdem tazminatı ödemesi yapılmaz. İkincisi ise bu hakkın kullanımı sigorta primleri asgari ücretten ödenerek ya da 11 ayda bir çıktı-girdi yapılarak tamamen ortadan kaldırılır. Bunlar çözümsüz sorunlar değildir, ilkinin kıdem tazminatının her koşulda ödenen bir para olmasını sağlayarak ortadan kaldırırsınız, böylece bir cezalandırma unsuru olmaktan çıkar. İkincisini de aynı şekilde patronların tam bildirim yapmalarını sağlayarak çözersiniz. Her ikisi için de işçi sınıfının mücadelesi esastır. Devletin denetim yapmasını güvence altına almak için de bu

mücadelenin ve örgütlülüğün sürekliliği elzemdir.

Diğer bir sorunu ya ise, kapanan, iflas eden ya da isim değiştiren işyerlerinin kıdem tazminatı ödememeleridir. Yaşanan işçi direnişlerinin küçümsenmeyecek bir bölümü bu nedenle

gerçekleşiyor. İş mahkemelerinin en sık karşılaştığı davalar da yine bu konuyla ilgilidir. Yani çalıştığınız işyerinin kapısına kilit vurulmuşsa, kazanılmış görünen tazminatınızı almak için işkence derecesinde zorlu bir çaba içine girmeniz gerekiyor.

Bu sorun nasıl çözülür? Ya bu konudaki takip sistemi gelişir ve işçi lehine döner. Ya da doğrudan Brezilya'daki sisteme geçilir. Brezilya'da, işveren her ay işçinin ücretinin yüzde 8'ini depozito olarak bankaya yatırıyor, depozitolar enflasyon ile orantılı. İşçi, işi son bulduğunda bu parayı bankadan çekebilir. Mesele sorun çözmekse yani...

2. Bu yeni yasa 'ne ayak'??

Hükümet de ustalık döneminde işçilerin bu sorunlarını çözezi olmuş. Bizim memlekette sorunlar nasıl çözülür? Kürt sorunu mu var, keskin kafasını! Gençlik sorunu mu var, veredin sopayı! Kadın sorunu mu var, çocuk yaptın! İşçilerin bir sorunu mu var, aynı tarifieden, kıdem tazminatını kaldırmayın.

Böyle mi? Eh, tam olarak değil. Çünkü AKP, her ne kadar tüm saflığıyla işçi düşmanı olsa da, hem gücü bir popülizm -hiç de propaganda düzeyinde değil- deneyimine sahiptir, hem de vahşi kapitalizm dönemindeki gibi işlerin basit, açık, dümdüz ilerlediği devirler genelde kalmıştır. Yani AKP, yarar sağlayamayacağı bir tarzı pek tercih etmez. Bunun yerine yeni bir kapitalist fon oluşturmaya ve işçilerin bireysel çıkarlarını koruyormuş gibi görünmeyi tercih eder. Ve daha önemlisi karşıtlarının erken mevzilenmesini sağlayacak şekilde taktiklerini açığa vurmaz. Bu yasa konusunda da sadece belli noktalar açıklanmış durumda, buna göre:

* İşçinin 20 yılda alacağı kıdem tazminatı miktarında büyük düşüş yaşanacak, 20 yıla 20 aylık değil, 6 aylık ücret tazminat olarak ödenecek.

* 10 yıldan önce kıdem tazminatı alınamayacak, 10 yılda da az bir miktar alınacak.

* 10 yıldan az çalışmış işçinin kıdem tazminatı hakkı bulunmayacak.

Fakat:

* İşçinin tazminatı devlet güvencesinde olacak, birikmiş fondan gündüne ve tam olarak ödenecek.

* Bu fon için kesinti işçiden değil, sadece işverenden yapılacak, işçiye ek bir yük binmeyecek.

Bunlara ek olarak, kesinleşmemiş olmakla birlikte, fon uygulaması gelirse, toplam çalışması 10 yıla ulaşmadan evlenen kadınlara tazminat ödenmeyecek de deniyor, 10 yılı doldurmadan askere giden işçiye tazminat ödenmeyecek de

deniyor, işverenden yaptırımı yok ya, kesin doğrudur. Bunlar yasa detayları açıklanmaz. Tazminatının bu fonla hem kullanılması çıkarmak yükünü rahatlatır önce tepkiler Ciddi ortadan da kalırsa aynen yasa çerçevesi seçim sonrası de kanıttır. Yalnızca bizzat AKP hü-

4. Sosyal devlet sosu...

Kapitalizmin vahşi dönemi diye anılan ilk döneminde 'sosyal' uygulamalar yoktu, ama işler daha kolay yürüyordu. İşçinin, pazara çıkardığı emek gücü, belli fiyata ve belli koşullarda sermaye tarafından satın alınıyordu. İşçi esasen tek yönlü bir sömürü ile karşı karşıyaydı. Artı-değer. Elbette çok daha uzun çalışma saatleri, düşük ücretler falan vardı, ama sömürü açık ve netti. Sonra sineğin yağının bir bölümünün kanadında kaldığını fark eden bir Manchesterli patron, soruna çözüm aramaya başladı. İşçilere barınabilecekleri yurdular ve yemek yiyebilecekleri ya da gıda alabilecekleri marketler sundu, tabii ki parayla. İşte her ne olduysa o Manchesterli yüzünden oldu ya da dostlar, ondandır benim sevemeyişim 'Kırmızı Şeytanlar'ı.

Bu arada tabii o günden bu güne gelirken bizim, Joelar, Jackler, Ahmetler, Hasanlar da boş durmadı, koparabilecekleri her hakkı kopardılar. Sonuç olarak ortaya çıkan şey elbirliğiyle olduğu, yani toplumun iki düşman kampının da katkılarını içerdiği için buna toplumsal manasına gelecek şekilde 'sosyal' dediler. Yani patronlar etinden sütünden de yararlanmak niyetiyle, bizimkiler de yaşamlarını şunca'az iyileştirebilmek gayretiyle ortak bir düzen kurdu.

Bu tür kurulumlar kavramlarını aslını ya da tanımlarını değiştirmez, sadece üstlerini örter. Kapitalizmin ilk döneminden beri ücretin ölçüsünü tanımlayan 'işçinin bir sonraki gün işe gelmesine yetecek miktar', değişmedi ama üstünden, altından, yanlarından yollar yapıldı. Kimi zaman biz biraz haddimizi astık, kimi zaman da onlar görüntüyü kararttı. Fakat özellikle işçi sınıfı mücadelesinin düşük olduğu dönemlerde ya da ülkelerde bu sosyal hep patronlardan yana oldu. Ya size sunulan sağlık sigortası sayesinde ücreti biraz daha kısıtlar ya da benzer yollar buldular. Bu miktarı belirleyen işçi

ASGARI ÜCRET VE YASAL KESİNTİLER (01.07.2011-31.12.2011 Dönemi)			
	16 Yaşından Büyükler	16 Yaşından Küçükler	
Brüt Ücret	837,00 TL	715,50 TL	
Sigorta Primi İşçi Payı	117,18 TL	100,17 TL	
İşsizlik Sigortası Primi İşçi Payı	8,37 TL	7,16 TL	
Gelir Vergisi Matrahı	711,45 TL	608,17 TL	
Gelir Vergisi	106,72 TL	91,23 TL	
Damga Vergisi	5,52 TL	4,72 TL	
Kesintiler Toplamı	237,79 TL	203,28 TL	
Net Ücret	599,21 TL	512,22 TL	

ASGARI ÜCRETE İŞVEREN KATKISI (01.07.2011-31.12.2011 Dönemi)	
Sigorta Primi İşveren Payı (% 19,5)	163,22 TL
İşsizlik Sigortası Primi İşveren Payı (% 2)	16,74 TL
Toplam İşveren Katkısı	179,96 TL

değildir, aksine sermayenin yani kapitalizmin doğası gereğidir. Sermayenin tek güdüsünün kârı, üretimin sürdürülmesi ve kârın devamı onun temel güdüsüdür, dolayısıyla işçinin bir sonraki gün işe gelebilmesi de. Yani bugün SGK'nın zarar etmesinin nedeni işçiler falan değildir, zaten işçinin yaşamını sağlmasına yetecek miktardan vermekle yükümlü -doğalarının nasıl gereği olduğuna bakın- sermayedar, bir yolu bulup daha az prim ödemektedir, zararın nedeni budur. Yani zararlı sübvansan eden devlet, aslında elinde bulunan ve vergiler yoluyla elde edilen 'sosyal' imkânlarla sermayeyi sübvansan etmektedir.

Açalım. İşçi kardeşimiz Ali, asgari ücret almaktadır, brüt 837 TL, kesintilerle yüzde 29'una yakını 'sosyal' devlete vermektedir. (Bkz. Tablo) Elinde kalan paranın yüzde 8 ila 18'ini de dolaylı vergiler yoluyla daha evine varmadan, zorunlu harcamalarda kullanmaktadır. Bu harcamalarla ilgili ortalama KDV'yi, yani dolaylı vergiyi, iymiser davranıp yüzde 14 olarak hesaplıyoruz ve elimizde yaklaşık 510 TL kalıyor. Dahası Ali'nin zorunlu harcamaları içinde fahiş vergiler var, özel iletişim vergisi falan gibi. Hepsini toplayıp çıkardığımızda çok ince hesap yapmadan Ali, gelininin yansını 'sosyal' devlete geri ödemektedir. Niye? Kendisine 'sosyal' davranışın karşılığı olarak.

5. O fonlar kimin fonları?..

Ama 'sosyal' devletin de hakkını vermek lazım, işleri iyice iletmiş. Ali'den alınanları biraz daha artırıp bir işsizlik sigortası iştirakine girişmiş, 'sosyal'lemiş devlet. Şimdi şu işsizlik Sigorta Fonu'na bakalım. Uyarayım rakamların tamamı devletin açıkladığı rakamlar, bizde öyle çarpıtma, karalama yok.

2002'de çıkan yasayla bu fon hayata geçmiş. İşçiden 1, işverenden 2, devletten de 1 pay ödenmesi ile oluşuyor. Yani az önceki tabloya bakarak asgari ücretli işçi için, işçi ve devlet, aylık 8.37 TL, işverense 16.74 TL para koyuyor fona. Sonra bunların hepsini işsiz kalınca işçi alıyor ya da asalak işçiler toplumun sırtından böyle geçiniyor! Sakın ha, sakın!

2002'den beri işçilerin yararlanma durumları şöyle olmuş: "2 milyon 133 bin 466 kişi işsizlik ödeneği almaya hak kazandı. Bu kişilere toplam 3 milyar 819 milyon 458 bin 199 lira 40 kuruş ödendi. İşsizlik Sigortası Fonu'nun toplam varlığı, 46 milyar 605 milyon TL olarak

belirlendi." Evet ve ortadaki para Türkiye Bankası'na yatırıldı. Yani işçi yüzde 25'ini, işveren yüzde 50'sini koymuş. Ortaya çıkan miktarın, işçi yüzdesi sosyal sosyal sermayenin hizmetine sunulmuş.

Burada yatırılan para işçinin aylık kazancı değil, kıdem tazminatı fonuna aylık ödenmesi değil, kazancının yüzde 12'si. Yeni yasadaki oran da işçiden 1, işverenden 2, devletten 1 çıkıyor. Fonda birikecek miktar da işçinin aylık kazancı değil, yani hiçbir şey olmasa da borsalarında değerlendiren işçilerin oynayan arkadaşlarından 12'ye. Bu arada hakikaten bu matematik öğrenseymiş yaptım, hırçınlaştım ve ç...

6. Gene 'devrim niteliğinde' diyorlar, herkes arkasını kollasin!..

Yasa gündeme gelir de tartışması çıkmaz mı, Hak-İş için çıkmaz mesela. Onlar doğrudan beğenmişler, onaylamışlar, sağolsunlar, bir ara bir görüşelim kendileriyle. Bunun haricinde her iki taraftan da tartışmalar var meseleyi, temel memleket gündemleri nedense hep başka olduğundan medyaya az yansıyor ama tartışmalar var.

Bu işin 'devrim niteliğinde' olduğunu söyleyenler var, öyle ki, zaten tamlamayı duyduğumdan beri, mabadımı sağlama almaya çalışıyorum. "Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir..."

İşin bu kısmında yer alanlar mevcut durumdaki sorunları dile getiriyor. Mesela Ekişözlük'ün, son zamanlarda kullanıcı bilgilerini savcılığa verip, sonra da her koyunun kendi bacağından asılacağını söyleyen ve çok tartışılan avukatı Kanlık Beyefendi, liberaliğin göbeğindeymiş, biz de öylece anladık koyunların bacaklarıyla olan ilgisini. Şöyle diyor:

"Ödeme garantisi şu an yok, işveren iyi niyetli olsa dahi işletmesinde kıdem tazminatı için fon ayırmadığı müddetçe kıdem ödemeleri ciddi sorun olmakta, ya pazarlıkla miktar düşürülmekte işçi aleyhine, ya taksitde bağlanmakta, ya da ikisi birden olmakta. bazen hiç ödeme yapılmamakta, davalar iki-üç sene sürebilmekte ve her durumda işçilerin mağdur olmaları söz konusu. Hâlihazırda istifa halinde ödeme

yapılmıyor, işçilerin daha iyi şartlardaki bir işe sırf bu yüzden geçemiyor. Bu da işçi lehine değişiyor. Süper. Bu hususu ne kampanyasında kullanmadılar, onu anlayamadım, nerede ne kadar kaynağı dahi kullanılmadan işçilere yeni bir güvence ve gelecek olacak."

Daha iyi niyetisinden bir efendi de şunları söylüyor:

"Eğer işverenin fon bedellerini ödememesinden işçi sorumlu değilse (yani fon paylarını tahsil devletin derdi ise, işveren ödemese bile fondan karşılayacaksa), istifa halinde dahi işçiye ödenecekse ve mevcut uygulamadaki kıdem tazminatı oranları öngörülebilecekse (yani her 1 yıllık kıdem için 1 aylık brüt maaş) işçi lehine zarardan çok faydası olacak bir uygulama."

'Devletin düşünceliği' ile ilgili iyi niyetleri de kabul edemeyenler meseleye. Eğer liberalseniz ya da mühendis kafasıyla toplumsal analiz edip yorumlamaya/biçimlendirmeye çalışıyorsanız kazanacağını umduğunuz formülleri üretmekte zorlanırsınız. formüllerinizin neden geçersiz olduğunu anlatmak için yorulmaz epey bir dil döktük. Ama bizim kendi tutumumuzun haklı olduğunu

Örgütlüyse her şey olabilir...

bir işçi, 1 demirinden daha dayanıklı olabilir mi? Üstelik eskisini söküp yerisini asmak da mümkün değil; gerçi meseleyi işletme, iş kaynakları, verimlilik falan gibi yerlerden tutarsanız, tabii ki o da yenilenebilir bir malzeme gibi görünecektir.

İşte bu yıpranmanın maddi karşılığı kıdem tazminatıdır. Her yıl için bir aylık brüt ücrete denk gelen bir para, işçi işten çıkarıldığında

-belli gerekçeler haricinde- ödenir. İşçi için işten çıkarılmasını zorlaştıran bir güvencedir ve aynı zamanda işsiz kalacağı süre boyunca asgari geçimini sağlama olanağıdır. Bazıları bu tür 'sosyal' uygulamaların, işçileri tembelleştirdiğini, işçilerin toplumun sırtından geçinen asalaklar olduğuna kanıt oluşturduğunu söylerler ya, bu tür cümleler duyduğunuzda bana haber verin, en yakın sanayiden bir

kamyon adam sevk ederiz.

İşçinin yıpranmasından bahsettik; işçi çalıştığı süreye orantılı olarak, yıpranır; hep aynı işi yaptığı için bazı melekelerini kaybeder, yaptığı işte uzmanlaşır, kalifiye olur, fakat başka işlere yatkinliğini kaybeder. İşte bu kaybetme oranını her yıla bir ay olarak hesaplarlar, hesabın doğruluğu da epey su götürür...

deniyor, işverenin fona ödeme yapmamasının yaptırım yok da deniyor. Diyenlerin yalancısı kalalım ya, kesin doğruluğu vardır.

Bunlar yasa tasarılarının bilinen kısımları, henüz tüm detaylar açıklanmış değil. Kesin olan kısmı, kıdem tazminatının devlet elinde bir fon haline getirileceği, bu fonda biriken milyarların (yeni parayla hem de) sermaye ihtiyaçları çerçevesinde kullanılacağı ve patronların bu sayede hem işçi çıkarma konusunda, hem de bu fona ödemekle yükümlü oldukları paralar konusunda epeyce rahatlayacakları. 20 yıla 6 ay ya da 10 yıldan önce tazminat hakkının olmaması, gelecek tepkiler düzeyinde değişikliğe uğrayacaktır.

Ciddi bir kalkışmayla, yasa, tamamen ortadan kaldırılabilir, mikirdanma düzeyinde kalırsa aynen de çıkabilir. Yalnız bu yasanın torba yasa çerçevesinde değil de ayrı olarak hazırlanması ve seçim sonrasında bırakılması tepki beklendiğinin de kanıtıdır. Yani elimizde ciddi bir imkân olduğunu pizizat AKP hükümeti ifşa etmiş oluyor.

ra Türkiye Bütçesi'nin yüzde 16'sı.

en yüzde 50'sini (primlerini ödedyse), devlet %25'ini in, işçi yüzde 7-8'ini almış, devlet yüzde 92'yi alıp zmetine sunmuş!

aylık kazancının yüzde 1'i üzerinden hesaplanıyor. denmesi gereken paranın mevcut haliyle oranı işçinin asadaki oranlar gerçekleşse bile yüzde 4-5 gibi bir şey a birkecek miktarın büyüklüğünün farkında mısınız? y olmasa da bu parayı, bu süreler içinde dünya değerlendirense, 10 yılda 5'e katlayabilirsiniz, iddaa idüşalardan biliyorum zira. akikaten bu matematik işi önemliymiş. İşçi sınıfı bir ğrenseymiş acayip devrimciymiş. 4 saat hesap nlaştım ve çok bilinçlendim, tavsiye ederim.

3. Yasa gerçekte ne getiriyor?..

Yasanın kesin olmayan kısımları işçilerle, kesin olan kısımları sermayeyle ilgili. Kesin Rısim şunları sağlayacak:

* Patron, bir seferde ödediğinde ciddi yekün tutan tazminat yükünden azade olacak. Bunun yerine, SGK primi öder gibi aylık daha cüzi ödemeler yapacak. Tabii mevcut SGK primlerinin ne kadar düzenli ödendiğini görmek için SGK sitesindeki verilere bakabilirsiniz ya da her 2 yılda bir prim aft çıkarılıyor olması, patronların faiz yükünden kurtarılmalara... Devlet, sizden alacağı 3 kuruş için 5 kuruş masraf yapmaktan kaçınmaz, SGK primleri İcra Yasası kapsamı dışında tutulur, ki en sağlam kanıt bu.

* Durum, bir kere bu hâle geldiğinde de sermaye için yeni kolaylıklar sağlanması gündeme gelecek. Önce patron örgütlerinin, "Bu yükü çalışmayız" çırgışları 'dikkate alınarak' 'bir süreliğine' prim yükü azaltılacak ya da SGK primleri düşürülerek kolaylık sağlanacak.

* Patron üzerinden bu yük kalkınca da toplu işten atılmalar (tensikatlar) çoğalacak, işçilerin örgütlenmesi ya da taleplerde bulunması giderek engellenmiş olacak, en başta söylediğimiz işçi işçi tıpkı bir demir parçası gibi (gerçi 200 mm NPI maneviyat içerir, tıpkı demir parçası gibi değildir tam) değiştirilebilecek (hatta 200 mm NPI'nin metresi 35 TL civarındır, işçi daha da bedavaya gelecek). (Bir gün iki kişi böyle bir 200lük NPI bağlıyoruz Ford'ta. Fakat yükseklığe uygun forklift bulamadık, bir sehpa çıkıktı -emaneten ayakta duruyor- forklift de kaldırdı. 12 metre yükseklikte yusuft yusuft bir durum. İşgüvenlikçilere denk gelsek zaten iş bozulacak, vinç çağırılmal desek iş uzayacak, kaldırdık bakalım, Allah kerim. Yarısını konsola oturtuk bir şekilde, fakat mevzu o vakit başladı. Sehpa diken üstü, ağırlık dengesi değişince atacak bizi üstünden, geri çeksek öne yatıyoruz, ileri itsek geriye, tam rodeo. Ben "Bırakalım" dedim, "Vinç gelsin kaldırsın". Bayko baktı, aranacak saat değil. Ha ileri ha geri yerleştirip bağladık da en az 5 yıl yedim ben ömrümden ve bu süre bir günlük ücretimin 1/30'u gibi

işlem gördü!)

* 20-30 yıldır işçi sınıfının en büyük belası haline gelen, farklı türde uygulamaları ile her dönem gündemde olan esnek çalışma asıl böylelikle hayata geçirilecek. İşçi, iş hafiflediğinde ücretsiz izne çıkarılacak ya da ihtiyaç halinde işe alınmak üzere atılacak. Taşeron uygulaması artacak, kalifiye işçilik tarih olacak, günlük işçi borsaları oluşacak.

Peki işçiler için:

* İşgüvencesi ortadan kalkacak.

Şahsen üç günden fazla işsiz kalsam -bazen ücretsiz izin durumu oluyor- sefaletin dibine vuruyorum, gidip sağda solda, çatı işlerinde falan güvencesiz, yövmiyeli çalışıyorum. Dahası işte aksaklık olsa bile patronla ilişkilerimiz 'medeni' sınırlar çerçevesinde kalıyor, kıpkırmızı olup da küfredemediği zamanların nedeni o toplu paradır. Bu arada usta düzeyde kaynakçımı, nereye gitsem iş bulurum da nereye niye gideyim?

* İşten atılma durumunda gelir güvencesi de ortadan kalkacak. Hele de 10 yıldan az çalışmışsanız. Fakat işsizlik sigortası var değil mi? 3 yıllık çalışmanın ardından 6 aylığına ödenen 300 TL gibi aylık paralar; Allah kimseyi açıkla terbiye etmesin, "Alın o parayı da..." diyemeyecek duruma geliyoruz, çok işsiz arkadaş vardır ki o paralara muhtaçtır.

* Çalışma koşulları çekilmez hale gelecek, hem diğer işçilerle, hem de işsizlerle daha fazla rekabet etmek durumunda kalacaksınız. Üstelik ustalık giderek azalacağı için iş kazası riskleri de katlanarak artacak. Birçok işyerinde yaşanan kaçak işçi sirkülasyonu nedeniyle, kurulu düzen diye bir şey kalmayacak.

* Cıdalara parlatılacak işin iyi yanı diye sunulan kısım, istediğinde işçinin de istifa edebilecek hale gelmesi, kıdem tazminatının bu durumda yanmayacak olması. Gerçekten de çalışma koşullarının çok kötü olduğu bir dizi fabrikada tanıdığımız arkadaşların pek çoğu bu yasayı bekliyor

bu yüzden, çünkü sırf tazminatlarının hatırına oradalar.

Fakat bu gerçekleşse bile yasanın çıkmasının ardından bu haktan yararlanmak isteyenlerin 'suistimal' girişimlerine karşı önlemler alınacaktır, yasanın açık edilmeyen kısmında bu husus kesin vardır. Dahası kıdem tazminatı zincirinden kurtulmuş işçilerin, patronu kafalarına göre bırakıp gitmemeleri için ayrılma ve atılma arasında oran farkı konulacağını da tahmin edebiliriz. Yani kıdem

tazminatının sopa kısmı mutlaka korunacaktır. Havuç kısmının ise temel esprisi 20 ayın 6 aya indirilmesinde görüleceği gibi miktarın çok ciddi düşürülmesi olacaktır. Tabii yasanın çıkmasından önceki haklarınız sözde muhafaza edilmek suretiyle... Yerseniz!

Peki son olarak sermaye piyasaları

için -böyle kelimeler kullanınca çok köşe yazarı hissi alıyorum, özür dilerim- ne gibi bir etki eder.

* Kıdem tazminatı ile ilgili bir düzenlemeyi yıllardır talep eden IMF ve Dünya Bankası'nın koltukları kabarr. Ama mesele hiç de onlann umduğu gibi de gerçekleşmiyor. Onların istediği sermaye üzerindeki bu yükün toptan kaldırılmasıydı. Fakat gerçekleşen tam olarak bu değil çünkü memlekette bu kadar fonlanması gereken yer varken, devlet ya da hükümet böyle bir fon imkânını kaçırmaz. Böylece, önce sermayeye yük edilmiş gibi görünen fakat giderek işçinin tepesine binecek olan bu ödemelerle yaratılacak devasa bir fon oluşacak. Bu para hiç kuşkusuz sermaye hizmetine kullanılacaktır. Tıpkı işsizlik Sigortası Fonu'nda olduğu gibi. Yani şimdiye kadar sermaye olarak görünmeyen ya da küçükük parçalar halinde biriken 'billurlaşmış emek' devasa bir sermaye olarak finans piyasası içinde işleme girecektir. Şöyle diyelim, 2002-2008 arasında kullanılan işsizlik fonu oranı sadece yüzde 9.44, fonun kalanıysa tahvillerde değerlendiriliyor, hatta 2007'de 1.3 milyar TL GAP'a aktarıldı. O milyar da yeni parayla!..

3 sırf bu yüzden geçmediği Bu hususu neden seçim adım, neredeyse devlet jüvence ve garanti gelir

anlatmak için daha epey bir dil dökmemiz lazım. Çünkü bu yukarıdaki düşünme şekli bütün toplumu ele geçirmiş durumda.

Aslına bakılırsa zaman zaman kolayından sosyalistlerin bile buna aldandığı oluyor, bu durumda işçilerin aldanmaması mümkün mü?

Mesela Y. fabrikasında tanıdığım 7-8 yıllık bir formen var, 900 lira maaş alıyor. inanılmaz bir iş yükü var, üstüne çalışma ortamı ve koşulları oldukça kötü, üstüne ciddi bir sorumluluk taşıyor. Bu arkadaş, bir süredir her görüştüğümüzde içerideki parası yanmasa hemen ayrılacağını söylüyor. Yani bu yasa onun için oldukça iyi görünüyor.

İşte asıl sorun tam burada! Tek tek işçilerin çıkarına gibi görünen şeyler, işçi sınıfının çıkarına olmak zorunda değildir. Ve tek tek işçilerin, tek gerçek çıkarı işçi sınıfının parçası olarak düşünmeleridir. Yoksa bugün kazanmış gibi görüldüğü şeyin yararını da göremez. Daha basit ifadeyle, ailenizin tamamını zor duruma düşüreceğini bile bile bencilik edip küçük bir rüşveti kabul eder miydiniz? Tam olarak bu!

Bugün sorunla ilgili propaganda çalışmalarının ilk açmazı da tam Ücretler, P. K. K. A. S. V. - <https://rantey.org>

burası: Meseleyi sürekli bireysel kazanım ve kayıplardan hesaplamaya çalışmak. Buradan hareketle işçileri harekete geçirmek mümkün olmadığı gibi, bu mantığa hizmet edecek bir propaganda ürettiğinizde AKP'nin yüzde 50 oy almasının da asıl nedeni oluyorsunuz. Hiç kimse tuhaf yerlerde aramasın AKP'nin başarısını, yaptıkları tam olarak budur. Sınıfa saldırı olan şeyi, tek tek işçilerin yararına gibi göstermeleridir. Hepimizi soymalannı, yol, köprü, kalkınma diye anlatmalan ya da diyelim Kürtler'e yönelik artan baskı politikalarını Kürt açılımı olarak tanıtmaları gibi. Ve sorunun çözümü de işçiler başta olmak üzere, tüm ezilenlerin bireysel düşünmeyi bir yana bırakıp kendi kümelerinin bir parçası haline gelmeleridir. O aile meselesinin anlamını kavrayabilecek kadar.

Sendikalizm mi sınıf tutumu mu?

Aynı şekilde, solda ve sendikalar cephesinde görünen bir başka tutum sorunu daha var. Meseleyi tek başına ekonomik bir temelde ele almak, diğer yönleri gözden kaçırmak. Bu kafayla da diyelim 20 yıla 20 ay olarak kalırsa oran, yeni yasada pek de sorun yok demektir. Hatta diyelim bütün sınıf mücadelesi bu temelde yürürse ve 20 yıla 30 ay oranı kazanılırsa bayram edilebilir demektir. Fakat işlerin nasıl yürüdüğü, mesela esnek çalışmaya yol açıldığı ya da uluslararası sermayeye peşkeş çekilecek fonlar oluşturulduğu gerçeği önem

Üstelik bunların, daha yağız görünen sosyalistlere de sürekli öğütleri olur. Mesela bir sendikaya girin, kıdem tazminatı saldırısına nasıl bakılması gerektiğini anlatmaya çalışın, kalker, "Biz işçinin cebine giren paraya bakmaz kardeşim!" derler. Böyle söylenince onlar sizden daha işçi dostu oluyorlar sanki. Halbuki ne gerçekler öyledir, ne de o yolla bir yere gidilir. Ve daha beteri onlarla çok eleştirdikleri Hak-İş arasında çoktan gönül bağları pekiştirilmiş demektir.

Bu bakış tarzını dönüp dolaşıp tekrar edenler bir kere daha yanlış tarafa düşmüşlerdir. Zira bu bakış tarzı sayesinde AKP gibi biraz daha hallice propaganda yapmayı becerenler, saldırılarını 'devrim' gibi gösterebilirler. Çünkü bu bakış açısıyla, bütün bir kapitalizm sorununun, daha yüksek ücret, daha iyi koşullar derecesine indirilmesinin bedelini bugün ödüyor Avrupa işçi sınıfı. Dün kazandıklarının belki sadece yarısını koruyabilmek için çarpışıyor emekçiler şimdi Avrupa'da. Peki eğer düşünme tarzları sendikalizmi gene aşmazsa, bugün kazandıklarının yarısını korumak için kaç yıl sonra çarpışacaklar?

Tek tek işçilerin çıkarı denilen şey, gene o Manchesterli patronlardan falan çıkmıştır, liberalizmin doğduğu yer de orasıdır sahi. Ama daha biraz bizim yana doğru gelirken çıkarının nerede olduğunu bilen işçiler de cevap vermişlerdir: Anamız amele sınıfıdır / Yurdumuz bütün cihandır bizim! (Avusturya İşçi Marşı)

le kabul ederek bakalım kalıyorsa toplumu dışıyorsanız, Herkesin te zorlanmazsınız. O tımak için yukarıda uzun haklılığını işçilere

İş elbiselerimin ve fabrikada çalışırken giydiğim yırtık terliğimin içinde olduğu poşeti kahveye bıraktım. Ceplerimi, cüzdanımı yoklamaya başladım, bira parası çıkacak mı diye. Elime metal para değdi. Çıkarıp baktım sadece sakız parası işte...

Fabrikada cuma namazı!..

Cuma günleri namaz vakti geldiğinde işyerinde hep tek kalırım. Onbeş kişilik bölümde tek başıma çalışırım yarım saat. Kendi makinemin sesini sadece cuma günleri namaz vakitlerinde duyarım. Çıkardığı sesin diğerlerinden pek farkı olmadığını anlarım o günler. Çalıştığım makinenin diğerlerinden bir farkı varsa, o da cuma günleri solo, diğer günlerde ise koro olarak gürültü yapmasıdır.

Başımı sol çaprazımdaki cama çevirdiğimde başka bir fabrika sahibinin, işçilerinden aşırıdıklarıyla fabrikaların arasına diktiği minareye bakarım. Düşünür kudururum. O parazit, cami yaparak cennet yoluna girdiğini mi zannediyor acaba? Yoksa tecavüz ettiği kadınla evlenerek kendini akladığını zanneden akılsızın içine düştüğü o hataya mı düşüyor?.. Yıllar önce sendikal mücadelenin yükselişe geçtiği ve birçok deri fabrikası sahibinin bu durumdan korktuğu günlerde yaptırdığı cami vicdanen rahatlatmış olabilir kendisini. O hareketli günlerde camiyi kendi işçilerini dizginlemek için yaptırdığını söyleyenler de az değil. Her halükarda işine yaramış cami...

Minareden at beni...

Nasıl bir vicdan muhakemesi ki, bu adam beraat ediyor ilk duruşmada. Baştan satın alınmış sonu belli olan davalar gibi. Bana göre bir taraftan hayır işlerken diğer taraftan şerre batmıştır. Bu nasıl bir vicdandır ki böyle hesapsız ve huzurlu olabiliyor. Sonra kendi iç sesim, "Elalemin cennet derdi senimi kerkti?" diyor. Hak veriyorum o sese ve anonimleşmiş komik cümleyi söyleyip kendimi yatıştırmaya ve başka şeyler düşünmeye çalışıyorum: "Minareden at beni, in aşağı tut beni..."

Bana namaz kılmadığım için ve onlara göre bari adam olup cuma namazlarına gitmediğim için "Kafir misin?" diyenlerin suratları, beyinlerinin bozuk kimyası ve tek başıma çalıştığım için sessizleşen ortam bazen güldürüyor beni. Bu zoraki namaza davet etmeler önceleri çok sinirimi bozuyordu. Fakat yine sinir olsam da farklı bir yöntem buldum kendime. Taş atana, gül yerine ben de taş atmaya başladım. Tolstoy'un sakın kafayla okurken hak verdiğim pasifist fikirleri gerçek hayatta herhangi bir baskıya veya şiddete maruz kaldığımda, "Tolstoy, senin sakalına sıcaym!" dememe sebep oluyor. O bile benimle aynı şartlarda yaşasaydı eminim, "Kim yazmış lan bunları?!" derdi kendi yazdıkları için...

Cuma günleri sabah 10:00 çayında başlarlar, "Adaş namaza gelcen mi?"

diye beni yoklamaya. "Yok..." derim ama onlar anlamaz bunu. "Hayır..." derim yine anlamazlar. Halı saha maçı için ısrar edip duran arkadaşlarım gibi hepsi. Anlayışları şu: "Erkeksen illa ki futbol oynamayı ve izlemeyi seviyor, büyük takımlardan birini tutuyor olmalısın." Bu namazsever arkadaşlara da, futbolsever arkadaşlara da az çok kafamdakileri anlatmışım. Her ısrar edişlerinde anladığım şu oluyor: Ben insanlara değil de duvara anlatmışım derdimi. Keşke onlar da benim kadar anlayışlı olsalardı da beni onlara cevap vermek zorunda bırakmasalardı. Bıktım artık...

Son bir aydır her Cuma onlar bana saldırır saldırmaz ben de aynı şiddetle karşılık vermeye başladım. Bu cuma namaza ilk çağıran arkadaşşıma, "Sen benim yerime kıl, ben aybaşı parasını veririm," dedim. Adamın gözleri açıldı ve, "Lan parayla olur mu o işler?" dedi. "Demek parayı beğenmedin," dediğimde güldü. İlk söylediğim miktarı yukarılara çekmeye başlayınca suratı değişti iyice. Vekaleten kılmasını istediğim cuma namazı için vaat ettiğim parayı vereceğime inansaydı kabul ederdi belki. Benim yerime kılması karşılığında vereceğim paranın tutarı arttıkça iyice gevşedi. En son lafı, "Kılsam kabul olur mu ki?" oldu. "Olur tabii, niye kabul olmasın. Hem bu işlerde niyet önemli," dedim.

Yapılan işlerde niyet önemli ama o

benim niyetimi anlamadı. Konuşmamız bitince etrafımızdakileri fark ettim. Kimi ne dediğimi anlamaya çalışmış gibi bakıyordu. Kimi sinsice dinleyip hiç yorum yapmadan söylediklerimi bellemeye çalışıyordu. Pür dikkat dinleyip hiç ağzını açmayanlardan uzak durmak lazım. Onlar muhtemelen ustabaşların ya da patronun haberci köpeklerindendir. Kimi belki de hayatında ilk defa birinin böyle farklı şeyler söylediğini duyduğu için şaşırıyordu. Alaycı suratları saymıyorum bile...

Bozuldun mu?

Namaz saati yaklaştıkça, baskılar başlıyor tekrar. Aptal suratlı olanı, "Hacı hadi hatırım için gel cumaya," diyor. "Kusura bakma. Sözüm var, kiliseye gidicem," diyorum. Suratı düşüyor. Sertleşiyor sonra. Bense durmuyorum. Bu baskıların önünü bugün kesmeliyim. Ya herro ya merro!

- Ne o, bozuldun mu?

- Evet!

- Koyayım bozulan yerlerine!

Girdik işte birbirimize. Hem dövüşüyor hem küfürleşiyoruz. Bizi ayırır gibi olduklarında suratına tokat atıp tükürdüm. Bu ikisi, ağır yumruklardan veya küfürlerden daha etkiliydi. Fiziki zarardan çok onurunu kırmak... Araya girenler kolundan çekiştirerek soyunma odasının kapısına götürdüler. Çöktüler ve yalamanın birisi sigara yakıp verdi buna. Ben gayet

rahat vaziyeti kesiyorum. Sonrasında kararı baştan belli olan ustabaşı bizi odasına götürdü. Derdimizin ne olduğunu, burada olmak yediğimizi, işimize sahip çıkmamız gerekirken hiç yere kavga ederek fabrikanın düzenini bozduğumuzu falan söyledi. Kurduğu cümleler ikimizdeydi ya, gözleri sadece bendeydi. Aptal suratlıyı sakın olup işinin başına dönmesi için gönderdi. Beni ise beş dakikalık nezaketi sonucunda kovdu. Topladım pılımı pırtımı ve kimseyle helalleşmeden çıktım fabrikadan...

İş elbiselerimin ve fabrikada çalışırken giydiğim yırtık terliğimin içinde olduğu poşeti kahveye bıraktım. Ceplerimi, cüzdanımı yoklamaya başladım, bira parası çıkacak mı diye. Elime metal para değdi. Çıkarıp baktım sadece sakız parası işte... Cüzdanımı tekrar çıkardım. Fabrikada çalışırken cebimde olduğu için ufak ufak deri tozu doluyor içine. Kredi kartımı tişörtümle silip parlattım. Tanıdık mahalle bakkalları sigara ve içkiyi veresiye vermiyor. Şimdi gitsem, "Ya, yanlış anlama Tekel ürünlerini vermiyoruz," diyecek, ben de piçliğine "Abi Tekel'i sattılar haberin yok mu? Ya sen de götündeki donu alsalar bir ay sonra fark edeceksin," diye laf geçireceğim... Adam vermek istemiyor işte. "İyi ki şu büyük marketler var," diyorum böyle anlarda. Kredi kartımla veresiye alışveriş yapabiliyorum ve her şeyi veriyorlar hiç soru sormadan. Kredi kartları bugünün 'Hızır'ıdır. Bir farkla. Hızır yaptığının karşılığını beklemez ama kredi kartı borç olarak yapar yapacağını. Birkaç ay ödemezsen borcunu, kıcına bile göz diker...

Hiç ve her şey...

İki paket sigara ve bir poşet dolusu kutu birayla içmek için sessiz bir yer ararken, boş inşaatın birine girdim. Biramı açıp yaktım sigaramı. Cep telefonuma yüklediğim şarkılar şimdi işime yarıyordu. Ses tonuma yakın şarkılara eşlik ediyor, diğerlerini sadece dinliyordum. Son biraya geldiğimde çalan şarkı durdu ve gelen arama için ayarladığım zil sesi çalmaya başladı. Ekrana baktım ama okuyamıyordum. Pert olmuşum yani. Yamuk ağızla zar zor konuşmaya çalışarak, "Buyurun," dedim.

"Yazdın mı yazıyı?" diye soruyordu ses. Bir işçinin, kafasına göre kendini ifade edebildiği dergimiz var ya, işte ben onun 'yazar'ıyım. Günlük yaşamda bir 'hiç' olsam da, bir gün hep beraber 'her şey' olabilme umudumuzu canlı tuttuğumuz bir yerimiz var... Gülmüsdüm... "Yazıyı yolluyorum yarın," dedim...

Balıkesir'in kalbinde bir direniş var!

Avrupa ülkelerinde yayılarak devam eden kriz dalgası gerek ekonomik gerekse toplumsal ve politik anlamalarda dengelerin tamamen değişeceğini gösteriyor. Krizin yaşandığı ülkelerde açıklanan önlem paketleri, borçlanma, kesinti, özelleştirme, yerli sanayi üretimlerini kısıtlamak ve buna bağlı olarak yabancı sermayeye yer açmak üzerine kurulu. Halka 'tasarruf yapın' çağrısı ise gerçeklikten oldukça uzak. Hükümetleri alaşağı edebilecek kadar derin bir krizin bireysel tasarruf önlemleriyle atlatılamayacağı kesin. Bütün bu önlem paketleri ve söylemler ise kapitalizmin içinden çıkmakta oldukça zorlanacağı bir döneme girdiğine ve önümüzdeki dönemde sınıf mücadelelerinin yoğunlaşarak artacağına işaret ediyor.

Böylesi bir süreçte işçi sınıfıyla bütünleşebilmenin, dayanışma içinde olmanın ve birlikte hareket edebilmenin imkanları hayata geçirilmek zorunda. Özellikle yerelerde sendikaların ve devrimcilerin bir araya gelerek oluşturabilecekleri komiteler çok önemli olacaktır. Bu anlayışla Bandırma'da kurulan **Direnisteki İşçilere Destek Grubu** bileşenleri olarak 26 Temmuz günü Balıkesir

İşbir fabrikasında Teksif sendikasına üye oldukları için işten çıkartılan işçilerin bir kez daha yanındaydık. İlk ziyaretimize oranla, işçilerin mücadelelerine daha sıkı sarıldığımızı gördük.

İşbir direnişinde son durum

Haziran başından bu yana ana fabrika önünde direnişlerine devam eden İşbir işçileri, sendikalı olarak işe dönme mücadelesi veriyor. Fabrikadaki çalışma koşulları ise sömürtü düzeninin aynası niteliğinde. İşbir şirketine bağlı çalışan toplam 68 taşeron firma var ve bu taşeronlarda 2 binden fazla işçi çalışıyor. **Taşeron firmalar işçilere 11 aylık hizmet akti imzalatıyor.** Bu sürenin sonunda da taşeron sözleşmeyi tek taraflı feshediyor ve işçiler başka bir taşeronun altında çalışmaya başlıyor. Mevzuata göre bir yıl dolmadan işten çıkartıldıkları için kıdem tazminatlarını da alamıyorlar. Fabrikada çalıştıkları dönemde maaşlarının yatırılmadığı ve olumsuz çalışma koşulları nedeniyle, Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasında örgütlenme çalışmalarını başlattılar. **Yaklaşık 50 işçi sendikaya üye oldukları gerekçesiyle taşeron firma ve**

İşbir yöneticilerince tehdit edilip, zorla işten çıkartıldı.

Direnisteki işçiler her türlü tehdide rağmen sendikalarına sahip çıkıyor. Maaşların düzenli olarak yatırılması için, çalışma koşullarının düzeltilmesi için, güvenceli çalışmak, haklarına ve geleceklerine sahip çıkmak için sendikalı olduklarını belirtiyorlar. Teksif sendikası Balıkesir sorumlusu Hüseyin Akyüz, bu mücadeleden vazgeçilmeyeceğini, modern kölelik düzeninin son bulacağını, işçilerin mutlaka işlerine geri döneceğini ve sendikasız çalıştırılan diğer işçilerin de sendikaya üye yapılması için direnişlerine kazanana kadar devam edeceklerini vurguluyor...

Hepimiz işçiyiz, vurursak yıkabiliriz!

Yeni dönemde tasarruf söylemlerinin ve 'teğet' beklentisinin hiçbir önemi yok. Önümüzde hepimizi etkileyecek bir kriz ve sermaye saldırısı var. Bu krizden çıkış yolunu da AKP nezdinde yeni dünya düzeninin kalemşörlüğünü yapan iktisatçıları değil; küresel kapitalist dayatmalara karşı fabrikalarda, meydanlarda kol kola direnen emekçilerin kararlı mücadeleleri açacak...

Onurlu, yiğit İşbir direnişçileri. Ekmeğiniz, emeğiniz ve onurunuz için sürdürdüğünüz mücadeledenizi kardeşlik duygularıyla bir kez daha selamlıyoruz.

Sevgili işçi kardeşlerimiz, direnişinize destek olmak amacıyla ziyaretinize geldik. Gerçekleştirdiğimiz ziyaret sırasında sizleri ve direnişinizi tanıma, İşbir Sentetik'teki çalışma koşullarınızı detaylı öğrenme fırsatı bulduk. Sürdürdüğünüz mücadelenin sadece sizlerle sınırlı olmadığını vurgulamakta yarar görüyoruz. Sizlerin mücadele deneyimleri ve kazanımları tüm işçi sınıfının mücadele tarihine eklenecek, daha sonraki işçi grev, direniş ve benzeri mücadelelerine ışık tutacak. Grev ve direnişler işçi sınıfı için birer okuldur. Bu okuldan çıkartılacak dersler işçi sınıfının mücadelesini ilerletecektir. Direnişinizin öncelikle, sermaye tarafından sömürülen, baskı altında tutulan işçiler için umut ve moral kaynağıdır. Sermayenin her türlü saldırısına karşın mücadele bayrağı açmanız diğer işçi kardeşlerinizin mücadelelerine azim katmıştır. Ancak, direnişinizin tam bir zaferle sonuçlanması için yapılmasının zorunlu olduğunu düşündüğümüz konuları sizlere öneri olarak bildirmek boynumuzun borcudur. Gözlemlerimiz sonucu ortaya çıkan bu öneriler, direnişinizin zaferini sizler kadar çok istememizdir.

• İşçi sınıfının mücadele tarihi göstermiştir ki, bir fabrika direnişinin en önemli noktası direniş mevsiminin fabrika önünde kurulması ve süreklilik kazanmasıdır. Fabrika önünde kurulan çadır ya da gölgelik ilkin direniş katılmayan işçiler tarafından önemlidir. Her gün vardiya başlamadan önce direnişteki arkadaşlarını görmesi bugün ya da yarın direniş katılmasını sağlayabilir. Her gün sizleri işe başlamadan görmesi vardiya boyunca yaşadığı, işverence dayatılan koşullara karşı mücadele gerekliliğinin aklında yer etmesini sağlayacaktır. Aynı şekilde vardiya bitip istirahate giderken de sizi tekrar görmesi gün boyunca direnişinizi gündeminde tutmasını sağlayacaktır. Fabrikada üretim sürerken direnişiniz yemek ve çay molarlarında gündem olacak. Aksi halde

direniş katılmayan işçiler eski hayatlarına devam edecekler. İş koşullarını ve direnişinizi kendi iç dünyalarında tartışmayacak. Fabrika içinden sağlayabileceğiniz desteği de böylelikle yitirmiş olacaksınız. Fabrika önünde direnişinizin süreklileşmesinin işveren açısından da çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Her gün sizin karalılığınızı işveren ve temsilcileri görecektir. Direnişinizin gelip geçici olmayacağı izlenimini yaratacaksınız. Fabrika önünde sürekli direnişte bulunmanız sizin için de geliştirici olacaktır. Birbirinizle ortak hareket etme yeteneğinizi geliştireceği gibi birbirinize karşı güveni büyütecek, direnişinizin eksik ya da olumlu yanlarını açığa çıkarmanızı sağlayacaktır. Fabrika önündeki direnişinizin süreklileşmesi, çok ihtiyacınız olan kamuoyu desteği için de adres olacak. Size destek sunmak isteyen sendika, sivil toplum örgütleri, siyasi partiler, gruplar ve birçok kesim için fabrika çekim merkezi olacak. Ancak yaşam koşullarının dayattığı ekonomik sebeplerle fabrika önündeki bekleyişin sürekliliğini sağlamak için dönüşümlü hareket edebilirsiniz. Koşulların elvermediği durumda sendika binası aynı amaçla etkin kullanılabilir. **Direnişinizi fabrika önünde ya da sendika binasında süreklileştirmenizi öneriyoruz.**

• İşiniz, ekmeğiniz ve geleceğiniz adına

sürdürdüğünüz direnişiniz, sizler kadar aileleriniz tarafından da sahiplenilmeli. Aileleriniz sizlere en yakın olan insanlar, sizleri ilk elden anlayacak ve direnişinize destek olacaklardır. Eşinizin, annenizin, babanızın, kardeşlerinizin sizlerle yan yana olması sizlere azim katacaktır. **Direnişinize ailelerinizi de ortak etmenizi öneriyoruz.**

• Direnişinizi yaz aylarına denk geldiği için toplumsal muhalefet size destek sunma konusunda belirgin bir ilgisizlik gösteriyor. Ancak sizin ve mücadelenize duyarlı kesimlerin çabalarıyla bu ilgisizlik aşılacaktır. Sendikalaşma mücadelenizde size her zaman destek olması gereken işçi ve memur sendikaları gezilerek bilgilendirmeli ve destekleri istenmeli. Bu ziyaretleri sendikanız aracılığıyla kolaylıkla yapabilirsiniz. Sendika yöneticilerinizi yanınıza alarak kapı kapı dolaşmalısınız. Hiçbir işçi ve memur sendikası sizi geri çevirmeyecektir. Sendikaların dışında emek mücadelesine duyarlı diğer kesimler, sivil toplum örgütleri ve emekten yana siyasi partilerdir. Aynı şekilde sendika yöneticilerinizle bu kurumları da gezerek desteklerini istemelisiniz. Sendikalar, sivil toplum örgütleri ve emekten yana siyasi partiler sizlerin sesini kamuoyuna taşımada büyük fayda sağlayacaktır. Balıkesir'de halkın

büyük kısmı ya İŞBİR'de çalışmış ya da bir yakını, tanıdığı çalışmış. Hatırı sayılır bu kesim halihazırda İŞBİR'deki kötü iş koşullarından haberdar. Verdiğiniz mücadelenin onlarca haklı ve doğru görüldüğünü unutmayın. Balıkesir merkezinde yapacağınız etkinlikler direnişinizi daha da büyütecektir. Sendikanız TEKSİF'in Balıkesir'deki tüm üyeleriyle ve diğer sendika, sivil toplum örgütleri, siyasi partilerin çağırıldığı, merkezi bir yerde yapılacak basın açıklamasının mücadelenize olumlu etkisi olacaktır. Bu sayede direnişinize sessiz kalan pek çok gazete ve televizyon basın açıklamanızı haber yapmak zorunda kalacaktır. Ayrıca gazete, radyo ve televizyonların kapısını sürekli aşındırmalısınız. **Özette direnişinizi fabrika önünde olduğu kadar Balıkesir merkezde de sürdürülmeli.** Sizler ne kadar dinamik olursanız o kadar fazla çekim merkezi olursunuz. Sendikanızın olanaklarını ve gücünü kullanmalısınız. Siz sendikanızla daha güçlüsünüz. Sendikanız da sizinle daha güçlü. Sendikanız ve üyeleri sizleri yalnız bırakmayacaktır. Siz fabrika önünde direnişteyken sendikanız ve üyeleri şehir merkezinde aktif çalışarak sesinizi halka duyurmalı. Basın açıklamasının yanı sıra imza kampanyası, İŞBİR Mağdurları Gecesi düzenleyebilir, hazırlayacağınız bildiri ve broşürleri yaygın bir şekilde dağıtabilirsiniz. **Çeşitli etkinliklerle direnişinizi kamuoyunu duyarlı hale getirmelisiniz.**

• Kazanımlarınızı kalıcılaştırmamanın önemli ve boş bırakılmaması gereken yeri hukuk mücadelesidir. Sendika avukatlarından hukuki süreç hakkında sürekli ve eksiksiz bilgi almalısınız. Sendikanız tarafından olanaklar sağlanarak mahkemelerinizi yerinde takip edebilirsiniz. Avukatlarınızla düzenli görüşmelisiniz.

• Sınıf mücadelesinde yalnız değilsiniz. Ülkenin çeşitli yerlerindeki direnişleri ve işçi mücadelelerini takip ederek, diğer direnişçi işçilerle dayanışmayı sendika genel merkezi aracılığıyla sağlayabilirsiniz.

İŞBİR İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Direnisteki İşçilere Destek Grubu - Bandırma

Ben şimdi dağa mı gideyim?..

Mahsum, kavruk yüzlü bir arkadaşı. Diyarbakır, Ergani. ... Yolları toz toprak bir mahallenin asi çocuğuyken Dicle Üniversitesi'ne gelmiş; asiliğini de yanında getirmişti. Yurtta komşu odalarda kalıyorduk Mahsum'la. Üstüne bir de, okuldaki komşu stantlardan sesleniyorduk 'öğrenci milleti'ne. Bir gün bizim standa gelip, **İbrahim Kaypakaya'nın** biyografisini eline aldı. **"Böyle yiğitçe direnen kaldı mı artık?"** dedi. Bu son sorusuyla, işkencedekilerin yerine kendimi koyduğum o içinden çıkılmaz sorgulardan birine daha itti beni.

Mahsum, bu soruyu sormasından iki gün sonra, 4 Nisan 2009 günü, Urfa Halfeti'nin Amara Köyü'ndeki yürüyüşte, polis tarafından katledildi. Katledildikten sonra kıyafetleri incelendiğinde, **üzerinden sadece 1 lira madeni para çıkmıştı.**

Aydın, Elazığ'daki Fırat Üniversitesi'nde maruz kaldığı baskıların ardından Dicle Üniversitesi'ne gelmişti. Geldikten hemen sonra da, baş koyduğu mücadelesinin en ön safalarında samimiyet ve bilinçle yer aldı. Onun duruşu, okulumuzda bazı dönemlerde artış eğilimi gösteren kof radikalizmin ve milliyetçiliğin panzehiriydi. Her ulustan, kültürden insanla görüşür; onları da mücadeleye katmaya çalışırdı. Aydın'la ilgili son anım, katledilmeden bir ay önce, 6 Kasım 2006'daki YÖK protestosundan kalmadır. Okuldaki basın açıklamasının organizasyon toplantısında yapılan görev bölümündeki istekli halini, devamındaki heyecanını unutamam. Açıklaması öncesindeki yürüyüşte de, birlikte slogan atıyorduk. O Kürtçe sloganları, ben ise devrimcilerin YÖK protestolarında yıllardır attıklarını...

Aydın, 6 Aralık 2009'daki bir basın açıklaması sonrasında çıkan çatışmada, polis kurşunuyla

katledildi. Görgü tanıkları, Aydın'ı vuran polisin üniversitede çalışan -ve kuşkusuz ki Aydın'ı tanıyan- bir 'Terörle Mücadele' polisi olduğunu söylediler. Balistik raporları da, Aydın'ın yakın mesafeden, hedef gözetilerek vurulduğunu ortaya çıkardı.

Aydın'ın katledilmesinin ardından Ankaralı bir arkadaş, "Onunla randevumuz vardı. Bana mücadelesini anlatacaktı," diyordu.

Meşhur 'Terörle Mücadele'...

Mazlum'la tanışmadan önce, henüz 16 yaşındayken hapse atılmış... Şu meşhur 'TMK mağduru çocuklar'dan biriyim o da. Ve henüz 16 yaşındayken, 7 yıl hapse mahkum etmiş mahkeme onu.

Ben Mazlum'u çok az da olsa tanıma fırsatı bulduğumda, gazetecilik yapıyordum. Üniversitedeki neredeyse bütün haberleri de o izliyordum. Dipçik gibi bir çocuktu Mazlum. Oradan oraya koşturur

Mazlum Erenci... Mahsum Karaoğlu...

dururdu. Bir de, çok güzel gülerdi. Nedendir bilmem, türlü zulümlere, işkencelere maruz kalanların gülüşü daha candan görünür bana. Mazlum da, henüz 16'sında işkenceyle ve hapislikle tanışmasına rağmen, işte öyle candan gülerdi. Bir basın açıklaması sonrasında ben ve bir arkadaşı kendi basın kartıyla ücretsiz bindirmişti otobüse.

Mazlum, Dersim dağlarında, 29 Haziran 2011'de çıkan çatışmada, bir TIKKO gerillasıyla birlikte hayata veda etti. 19 yaşındaydı henüz. Ama ömrünün baharında değildi. Diyarbakır gibidir Kürd'ün ömrü. Baharı görmeden, yaza evrilir.

Mahsum Karaoğlu, Aydın Erdem, Mazlum Erenci... Kürt coğrafyasının kalbinde, Diyarbakır'da üniversite okuyan herhangi bir gencin tanıyacağı üç genç ölü...

Şöyle bir bakıyorum da, gerçekten de Kürt sorununun özeti bu... Temel insan hakları mücadelesini demokratik yöntemlerle geliştirmeye çalışırken karşılaşılan şiddet, büyük bir kırılmanın da çağrıcısı oluyor. "Anadilimi istiyorum," diyorsunuz, dev panzerler ve robot kıyafetli, rap rap yürüyen polisler çıkıyor karşınıza. 'Siyaset hakkı' talep ediyorsunuz; gaz bombalarıyla 'hava kurşun gibi ağır' oluyor bir anda; 'bağır bağır bağırısanız' da, sesiniz hiçbir yere ulaşmıyor. 'İnsanca yaşam' diye haykırıyorsunuz; haykırışınız kurşun sesine karışıp, kan gölüyle akıyor dört bir yana. 13 yaşın masum öfkesiyle, abinizi, ablanızı öldürenlere, mahallenizi gaz bombasına bulayanlara öfkeleniyorsunuz; hapislik başlıyor. Her gün selam verip hal hatır sorduğunuz insanlar içinden gözaltına alınanlar, tutuklananlar oluyor; öldürülenler oluyor.

İşte Kürd'ün ahvali budur, sayın seyirciler!

Ve bu ahvalın bir sorumlusu da, sizin seyirciliğinizdir.

Bu ahval üzere, artık -hiç değilse benim için- 'banş' diye bir şey yoktur. Ya da hiç değilse, Mahsum'un, Aydın'ın, Mazlum'un ve diğerlerinin katilleriyle, katlini yönetenlerle buluşacak hiçbir ortak paydam yoktur. Bütün bu ölümlere seyirci kalan yığınlar ise, seyirciliklerinin nedeninin esasta kendileri olmadığını bilsem dahi, içten içe bir sitem biriktiriyorum.

Şimdi siz, benim bu halet-i ruhiyemi Diyarbakır sokaklarında gezinen herhangi birine uyarlayın. Onun içinden geçenleri okumaya çalışın. Öfkesini, isyanını, sitemini, kıvrışını görün. Neden taş attığını, neden dağın yolunu tuttuğunu, neden onulmaz bir öfkeyle sertleşerek şekillendiğini şimdi biraz daha iyi anladınız mı?

Meydanlara çıkıp taleplerini dillendirmek, yasak bu memlekette. Daha güzeli düşlemek, infaz gerekçesi... Halk taleplerini haykırdığında, bu sesi boğmak için, 'kadın da olsa, çocuk da olsa', 'gerekten' yapıyor!

O halde, ben ne yapayım bre ağalar ve sayın seyirciler! Yüce dağların yolunu mu tutayım? Var mı başka hâl çaresi?

Aydın Erdem

Millet iradesi!

"... bunlar, engerekler ve çıyanlardır / bunlar, ekmeğimize, aşımıza göz koyanlardır / tanı bunları, tanı da büyü..."

Zulmü anlamak, teşhir etmek ve ona karşı haykırarak mücadele etmek için, Ahmed Arif'in naif sesinden daha büyük bir itki yoktur. Acının imbiğinden geçmiş naifliğine, tevazusuna rağmen, haykırıştır Ahmed Arif şirleri. İşte bu şiiri de, bir bağırtıyla, haykırışla gelmez aklımıza. Ahmed Arif'in naif sesiyle gelir. Ama hiçbir bağırtının, hiçbir haykırışın ulaşamayacağı denli yüksek yankılar yaratır yürekte ve bilinçte...

Bu dizeleri hatırlatmanın nedeni, zaten yüreğimizin başköşesinde oturan Ahmed Arif'i anlatmak değil. Bu memleket her gün, bu dizeleri hatırlatan olaylara tanıklık ediyor. Yalanlar dönüyor, gözümüzün önünde. Politikacıların pişkinliği pudralarla örtülmeye çalışılan sırtıkan suratları, utanıp sıkılmadan apaçık doğrulan çarpıtıyor; gerçekleri gizlemeye yelteniyor.

Gerçeğin üzerini örtmeye, hiçbir otoritenin gücü yetmez. Hiçbir efendi, tankı, topu, tüfeğiyle öldüremez gerçeği. Press filmiyle anımsadığımız o müthiş Özgür Gündem manşetindeki gibi tıpkı: 'Gerçeklere kurşun işlemez!' Ama kurşunlara göğüs geren gerçekler, bir şeyin karşısında çaresiz kalır: Körlük. Halkı kör etmek, öldürmekten kolay ve evladır, egemenler için. Bunun için çırpınır dururlar boyuna. Binbir reklamla, 'Yeni bir hayat' propagandasıyla, televizyonlarını, bilgisayarlarını, 'iPhone'larını sokarlar evlerimize. Yatağımızda bile rahat bırakmazlar bizi; peşimize takılırlar. Gözlerimiz ekranlara çakılı, onların 'gerçeğinden' gayrısını görmeyelim isterler. Pudralı yüzlerinin doğrunun tek adresi bilelim; acıyla çizilmiş yüzlerden, kravatsız ve

şüpheli şahıslardan duyduğumuz hiçbir şeye inanmayalım...

Ne söylesek malumun ilâmidir. **Zulmü, barbarlığı, sömürgeçliği, yalan tacirliğini, onursuzluğu tanımlamaya hiçbir kelimenin mecali yetmez.** Onların pek bir sevdiği reklâm sloganıyla söylemek gerekirse, bunlar 'Anlatılmaz, yaşanır!' Elini ateşe sokmayan, yangını gerçek anlamda 'göremez'!

İradeye el koymak...

Kürt halkının topyekûn bir sahiplenmeyle Meclis'e gönderdiği Hatip Dicle'nin vekilliği düşürüldü; duymuşsunuzdur. Özelde 77 bin, genelde ise bu memleketin ezilenlerinin, emekçilerinin, yok sayılanlarının temsilcisi olma ereğiyle Meclis'e gönderilen bir vekil, hukukî laf salatalarıyla engelleniyor. Hatip Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesinin, Kürt halkının iradesinin türlü zorbalıkların yanı sıra hukukî engellere de maruz bırakılmasının en önemli gerekçesi, somut bir direnç odağının engellenme çabasıdır.

Hatip Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesinin ardından söylenen yalanlara ve bu yalanların ülke sathında nasıl karşılandığına şöyle bir bakın. Milyonla insanın iradesinin hiçe sayılmasını ifade eden bu süreçte Kürt coğrafyası dışında ciddi bir tepki verildiğini görebiliyor musunuz? Ve hatta, Kürt coğrafyası dışında bu konunun politize olmuş bir grup insan dışında umursandığına rastlıyor musunuz? Ne yazık ki hayır.

Bu kıpırtısızlık, AKP'nin yüzde 50 oy almasından daha acıklı bir durumdur. Ülkedeki muhalefetin salt ezilmekle kalmadığını, kalan kısmının da hantallaştığını, hareket kabiliyetinin iyiden iyiye zayıfladığını gösterir, bu durum.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun, "Tek bir arkadaşımız dahi aramızda olmazsa parlamentoya gitmeyeceğiz" tavrı, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

son derece önemlidir. Kürt iradesini boğmaya, sindirmeye çalışan devletin iradesiz kalmasını sağlayacak, onu sıkıştıracak bir hamledir. Yasal mevzuata göre yüzde 5'i istifa eden veya koltuğundan olan Meclis'in geçersiz olacağı ve seçimlerin yenilenmek zorunda kalacağı gerçeği, Kürt halkının ülke siyasetinden öyle bir kalemde silinemeyecek oluşunun da kanıtı olacaktır. Bu yüzden bu karar sonuna kadar desteklenmeli; Kürt halkı ve ülkenin 'ayakta kalmış' bütün direnç odakları kitlesel destekleriyle bloğun bu kararı uygulama cesareti göstermesine yardımcı olmalıdır.

'Beleşçi Eronat!'

Son olarak... Oya Eronat diye bir kadın var; onu da duymuşsunuzdur. Diyarbakır'da protestolarda adı pankartlara yazıldı: "Beleşçi Eronat!" Ahmed Arif'in şiirinin bir bölümünün başta hatırlatmıştım. Bu kadını, bizim coşkun öfkemizin ürünü olan haykırışlarımızdan daha iyi tanımlayacak bir söz varsa, işte bu şiiirdir. Belki bir miktar değiştirerek:

"bunlar, engerekler ve çıyanlardır / bunlar, irademize, oyumuza el koyanlardır / tanı bunları, tanı da büyü!..."

'Kaybolanlar'ın ardından...

Diyarbakır'ın bir Xançepek'i vardır. Nam-ı diğer, **Gâvur Mahallesi...** Xançepek, kara taşlarla yapılmış mimari harikası tarihi evlerin çevresine serpilmiş yığınla özensiz, yoksul gecekonduyan müteşekkildir. Yanbaşından ise, Diyarbakır'ın meşhur surları geçer. Surun bir kapısından dışarı adımınızı atarsanız, ucu ufuk çizgisiyle birleşen **Hevsel Bahçeleri** karşılar sizi. Fakat tam bu surada yüzünüzü sağa çevirirseniz, Sur dibinde meclislerini kurmuş **'haşhaşi'** keyfçilerle karşılaşırınız. Steril elleriniz terleyiverir, Hevsel Bahçeleri'ni yüz üstü bırakır, çeker gidersiniz.

Xançepek'in orta yerinde devasa bir kilise vardır: **Surp Giragos Kilisesi**. Vakti zamanında, mahalle halen gerçek sahipleriyle civil civilken, Orta Doğu'nun en büyük ibadet alanına sahip kilisesiymiş. Sonra, 'gâvur'lar kovulunca mahalleden, Kilise'nin kulesi, yanbaşındaki Ulu Cami'nin minaresinden yüksek olduğu gerekçesiyle, top mermileriyle yıkılmış.

Şimdilerde Surp Giragos Kilisesi'nin kapısını çalarsanız, yaşlı bir amca açar. Eğer ağzınızda sakız, altınızda kısa pantolon, elinizde kamera, 'Merhaba!' demekten aciz bir garip turistseniz, hiç umursamaz sizi. Orada yaşayanların ve o mekânın hikayesinden zırnık öğrenmeden -umursadığınız da meçhuldür ya!- basar gidersiniz. Fakat kapıyı açanın gözlerine dikiyorsanız gözlerinizi; ona içten bir sesle 'Merhaba!' diyorsanız, ömrünüzce tatmadığınız bir misafirperverliğin acısıyla ayrılırsınız oradan. **Acısıyla...**

Süryanidir, sizi karşılayanlar... Diyarbakır'de iki-üç, Mardin'de biraz daha fazla kalan kadim bir halk. Kendi topraklarından sürülen ve şimdi de **'kendi yurdunda sürgün'**ü yaşayan Süryaniler... Onlara yaptığımız onca kötülükten sonra -ama devlet eliyle, ama değil! Yine de biz yaptık, ne yaptıysak. Üstelik yaptığımız en büyük kötülük, körlüğümüzdü- halen bu denli misafirperver olmaları, acıdan gayrı ne verir insana...

Zamanında bu mahallede, **Süryani, Keldani, Ermeni ve Yahudiler** yaşamış. Bu yüzden işte, şehrin Müslüman sakinleri -hiç sakin durmuşlar mı ki!-, 'Gâvur Mahallesi' dermiş buraya. Xançepek'teki bir halk meclisinde konuştuğumuz yaşlı bir 'xalo'nun

anlatımına göre, bütün zanaatları da onlar öğretmiş Diyarbakırlılara... Mahallenin berberi Süryaniymiş; terzisi Ermeni, marangozu Keldani. Türk'e çobanlık düşmüş; Kürd'e ise kasaplık... **Kawa'nın torunlarının 'Dehaq'lığa soyunduğu zamanlar...**

Sanmayın ki bu mahallede soykırımdan önce 'kardeşlik' egemenmiş. Hayır efendim! Egemenler, bütün çağlarda benzer haleti ruhiyeye sahiptir. Ve hiçbir çağda, hiçbir toprak parçasında, kardeşliğin böylesine tahammül edemezler!

Bu mahallenin yanbaşında oturan Kürtler, **'Xaço'** (gâvur) diye seslenirmiş mahalle sakinlerine. Çocuklar, Kilise'nin meşhur papazı Arsen'in ardından, yazın karpuz kabuğu, kışın kartopu atarak, **"Keşiş keşiş, götüne bir şiş!"** diye bağırırmış. Bunları, mahallenin yaşayan en eski sakinlerinden olan yazar **Mıgırdiç Margosyan** anlatıyor. Margosyan ayrıca, Arsen'in kızlarıyla flörtünü, yani mahallenin 'yaşayan tarih'ini anlattıktan sonra, yaşadığı evin avlusunda durup, şunları söylüyor:

"Bu bahçede koştururduk. Nar ağaçları vardı, dut ağacı da. Ortada avlu, etrafında eyvan

dediğimiz odalar vardı. Genelde avluda süs havuzları dediğimiz küçük havuzlar olurdu. Biz çimmek deriz. O havuzlarda yüzerdik. İki katlı dört odalıydı evimiz. Hepimiz fakirdik. Her aile bir odada yaşardı. 15 metrekareydi odalar. Biz yedi kardeşik. Avlu, banyo, tuvalet müşterektir. Dedeler, ninelerle beraber otururduk. 1915'ten sonra kalanların çocuklarıydı. Kimisi demirci, kimisi taş ustası, kimisi kuyumcu. Benim ailemden dört kişi kayıp. İkiisi amcam. Babamın annesi, nenem sırf bu yüzden delirmiş. Biz bir şekilde kurtulmuşuz."

Süryaniler, Keldaniler, Ermeniler ve Yahudiler, varlarını yoklarını bırakıp çekip gitmişler bu diyardan. Kimi diğer şehirlere, çoğu da Avrupa'ya... İstanbul'a gidenler, bir de 6-7 Eylül'le boğuşmuşlar. Ölmüşler, ölmüşler, ölmüşler... Ve her ölümünden sonra biraz daha çöken gözlerinin kasvetiyle gözlerimize bakıp, buyur etmişler sofralarına: **"Hepimiz kardeşiz; böyle olmayaydı..."**

Xançepek'ten kovulan bu kadim halkların boş bıraktıkları evler, yıllar yılı yağmalandıktan, talan edildikten sonra, kime ev sahipliği yapıyor dersiniz? Köyleri yakılıp yıkılan, yerlerinden,

yurtlarından edilen, hiçbir yerde rahat nefes aldırılmayan **Kürtlere!** İnsanlık tarihinin acı bir ironisi var burada. Gerçek düşmanı göremeyip, komşusuna düşman edilenler, bir gün komşularına yaşattıklarının aynıını yaşamaya mahkum ediliyor.

O Kürtler ki, dillerinde halen o günlerden kalan zehir gezinir, durur. Kürt yaşlıları, 'Ermeni', 'Rum' gibi sözleri, küfür niyetine kullanır halen. Fakat denebilir ki, artık o eski düşmanlıktan eser kalmadığı gibi, azıcık düşünebilen bütün Kürtlerde pişmanlık ve mahcubiyet egemendir. Şu günlerde 'xalo'larla o günleri konuştuğumda, mahcup, üzgün ve yer yer öfkeli ses tonlarıyla, o insanları anlatıyorlar bana. "Yanlış yaptık," diyorlar. Kimileyin, kendilerine sövüyorlar. Kürt hareketinin Mardin'den Süryani bir milletvekili adayını, **Erol Dora'yı** seçtirmesi ve bu adayın halk tarafından güçlü bir biçimde sahiplenilmesi de, bir özeleştirici mahiyetinde.

Geriye kalan...

Süryanilerden, Keldanilerden ve Ermenilerden geriye kalanlar, bugün, özellikle Mardin'de, seyirlik malzeme gibi sunuluyor 'ilgisine'... Yaşadıkları sokaklar, evler devlet eliyle restore ediliyor. Bir 'hoşgörü timsali' olarak, 'müze' tabelası asılıyor üzerlerine. Dün katledenler, sürgün edenler, bugün sergiliyor. Emperyalizmin ezilen kimlikleri sisteme entegre ederek taşıdıkları devrimci potansiyeli tasfiye etme hamlesi, onlara da uygulanıyor.

Bütün bu seyirlik malzeme, bu turistik temaşa, mahallenin gerçek sahiplerini asla tatmin etmiyor, etmeyecek. **O mahalleden sürülen sadece bir insan topluluğu değil, tümüden bir hayattır çünkü...** Yine sözü, mahallenin gerçek sahibine, Mıgırdiç Margosyan'a bırakıp, mahcubiyetimizin ağır gölgesi ve atalarımızın aldanışlarıyla, cehilleriyle, omuzlarımıza bırakıp gittikleri utançla bitirelim yazıyı:

"Çocukluğumu özlüyorum. O atmosferi özlüyorum. Ben de isterim -Diyarbakır'da- bir evim olsun; ama ne katacak bana. Mutlu olacağımı sanmıyorum. **Hagop olmayacak, Vanes olmayacak.** O atmosferin içinde olmadıktan sonra ne anlamı var? Artık Gâvur Mahallesi'nin gavuru yok, mahallesi var sadece..."

Hayırlı seyirleeeer!..

Farkında mısınız, yoksulluk yüzünden canına kıyanlarla ilgili haberler artık daha az verilir oldu. Yoksa **devasa ekonomik büyümemizin** bir sonucu mu? Artık kimse canına kıyacak kadar yoksullaşmıyor mu yoksa? Hadi canım!..

Bu memlekette artık yoksulluktan canına kıyanlar haber değeri dahi taşıyor. Ya da şöyle söyleyelim: Haber olabilmeleri için canlarına kıymaları yetmiyor; başka atraksiyonlar da sunmaları gerekiyor. Mesela Boğaz Köprüsü'nü birbirine katabilirsiniz. Veya şöyle fiyakalı bir intihar mektubu da bırakabilirsiniz. Daha garanti olsun diyorsanız, başkalarının da öte dünyaya yolculuğunuza eşlik etmesini sağlayabilirsiniz. Ama eğer hiçbirini yapmadıysanız, işiniz önce Allah'a, sonra da günlük haber kotasını doldurabilmek için çırpınan bir üçüncü sayfa muhabirine kalmış.

İşte size, böyle bir muhabirin marifetinin bir örneği:

Habertürk gazetesinin 13 Temmuz 2011 tarihli nüshasında bir

haber: **"Loto niye bize çıkmıyor dedi, raylarda canına kıydı!"** Haberin içeriğinde İzmir'de yaşayan 27 yaşındaki Hacire Zengin isimli bir kadının metro raylarında canına kıyması konu ediliyor. Aslında konu bu da değil. İntihar sadece fon... Esas haber, sayısal lotoyla ilgili genç kadının sarf ettiği iddia edilen sözler...

Alışıldığı üzere bir insan, açlıktan, yoksulluktan canına kıyabilir; ama, **"Piyango bana niye vurmuyor?!"** diye kıymaz. Hadi kıydı

diyelim, bu gerekçenin çok net olması gerekir. Oysa haberin bu gerekçe başlıkta verilerek sunulmasının tek dayanağı, genç kadının babasının şu sözleri:

"Sabah evden çöp atmak için çıkmış. Sonra bu acı haber ulaştı. Hemen koştum; ama geç olmuştu. Kızım sürekli dert yanıyordu, 'Bizim maddi durumumuz iyi değil. Neden bize sayısal loto çıkmıyor?' diye. 1.5 ay önce de ilaç içip canına kıymak istemişti. Üzgünüm."

Bu beyandan yola çıkılıp **'sayısal loto intiharı'** haberi yapılabilir mi?

Böyle bir memlekette, böyle magazinsever seyirciye, böyle bir medyayla yapılır. Çünkü: bir, memlekette artık yoksulluktan canına kıyma vakaları hızla kanıksanmakta, böyle haberlere layık görülen 'cık cık' sesleri bile hızla çıkmaz olmaktadır; iki, ülke halkı duyarsızlaşmakta, aklı köreltilmekte, magazinzel olandan başka hiçbir şeyle ilgilenmez hale getirilmektedir; üç, medya iyice 'tava gelmiş', hangi haberi nasıl vereceğini hatmetmiştir.

E o halde, iyi seyirleeeer, sayın seyircileeeer!

HAKAN TABAKAN

Caz yapmak, kepazelik, tuzukurular...

Züppelik mi, vatanseverlik mi, popüler faşistlik mi, savaşa yardıkcılık mı, işbirlikçilik mi, ne ulan bu? Buna bir ad verene aşk olsun. Gerçi Aynur Doğan linçine bir tek ad vermek zorunda da değiliz, ama toparlayıcı bir tek sözcük için **kepazelik** desek şimdilik, yazı mesafesince...

Bir kadın Kürtçe türkü söylüyor ve...

Oysa rezilce bir vakaya tanık oluyoruz bu ülkede yılda bir, ona ne diyeyim bre? Diyecek bir şey bulamıyorum, **Türkçe Olimpiyatları** demişler zaten. Evet ulan, onlarca yoksul ülkeden yüzlerce içdiş edilmiş bilinç bir uzak diyara gelir, ana dillerinin dışında bir dille onlara bir tür **animatörlük** yaptırılır, âlem de oturur o 'gösteriyi' bir hasta hissiyatla izler. Ya!

"Ahmet Kaya," demek istiyorum arada, güzel insan! Bunu bir not olarak düşeyim şuraya...

Efendim, caz severler ülkenin en entelektüel düzeyinde bir etkinlikte, öyle bir şeyde sanırım, yanıyorsam düzeltin okuyuverirken, işte böyle bir enstantanede bir 'büyük dönüşüm'ün en elit bir platformunda fotoğrafını veriverdiler, tabii orada vahim koroya katılmayanlar oldu, o yürekli insanları tenzih boynumuzun borcudur. İşte orada o kepazelik sahne alıyor, caz dinleyeceğine caz yapıyor. Durun bir ulancıklar. Sizin orada dinlemeye gittiğiniz caz zaten bir başka lisanın efkandır bel! **Bill Clinton saksofonu** için mi oradaydınız? Siz oraya cumhuriyetçi Amerikalı şarkıcıları dinlemeye mi gittiydiniz de öyle bir hezeyana kapıldınız, şaşırdınız. Genç ölen insanların kederli bir akşamında müzikli bir etkinliğe katılmış olmanın bir vicdan azabını iki Kürtçe şarkıyla mı yaşıyavdınız, evinizde oturup bir büyük milliyetçiliğin hiddetiyle baş başa kalacağınız yerde...

Orada olmanızın sanatsal tarihinde zenci dramlarının sesi var. Oradaki müziğin dili bizatihi muktedit olamayanın dili. Bir de şöyle bakın; konseri icra edenler de bu ve civar coğrafyanın çeşitli biçimlerde zulüm gören kadınlarından başkaları değildir. Siz oraya gelirken muhtemelen, -gene ne diyeceğimi, nasıl bir sıfat yerleştireceğimi bilemedim burada- ne bileyim efendim, belki üst bir bilincin iradesiyle gelmişsinizdir, böyle toparlayayım. Ne oldu ama? Okuduk neler olduğunu; linç girişimi ve fakat işin, niyetin kendisi direkt linçtir...

Tam da burada "**Sivas Katliamı**," demek

On yıllardır akan kanın durması için
iki elinizin arasına almadığınız başınızı,
yerinden bir zahmet oynatmadığınız götünüzü
bir caz konserinde çengiye salmanız
ne utanç vericidir,
ne ayıptır, ne alçakçadır...
Zaten kepazeliktir...

istiyorum. Sivas'ta, yine bir temmuz vaktinde, 37 insanı yakan zihniyet, Aynur Doğan linçine ortak olan züppeleşmiş bilincin iradesiyle kardeşidir. Arada hiçbir fark yoktur. Belki biraz daha cesur olsalardı veya gürhü' bir örgütlenme fırsatı olsaydı onlarda da, orada bir başka katliama tanık olabilirdik. Allah korumuş...

Ne olacak şimdi? O muhterem caz severlere kızıp hiç mi caz dinlemesek, eski plakları, kasetleri minder niyetine kafalarına mı atsak? Bu girişime her türlü siyasal, ulusal, askerî meseleden uzak, sadece duru bir vicdan muhasebesiyle de karşılık verilebilir. Orada türkü söylemeye çıkan bir kadın vardır. Bu kadar! Issızlığın ortasında bırakılmış bir kadın, su türkülerini söyleyen... Beri tarafta karanlıktan cesaret almış, yaralamaya ve yaralanmaya müsait ruhları tahrik etme meşrebine mensup biri ve sonra birileri...

On yıllardır akan kanın durması için iki elinizin arasına almadığınız başınızı, yerinden bir zahmet oynatmadığınız götünüzü bir caz konserinde çengiye salmanız ne utanç vericidir, ne ayıptır, ne alçakçadır... Zaten kepazeliktir...

Muhteremler; sizlere Madimak'a dair birkaç fotoğrafa bakmayı öneririm ve mevsimi gelince Türkçe olimpiyatlarına teşrifinizi...

Değilse evinizde oturup istediğinizden, istediğiniz dilde caz dinleyin.

Bölmeyin ülkeyi!

"İşte böyle bir enstantanede bir 'büyük dönüşüm'ün en elit bir platformda fotoğrafını verivermek..."

İçinizdeki o işbirlikçi ruha direnin be kentli kardeşlerim. Bakın 'yandaşılaşıyorsunuz', haberiniz yok, zaten bu işler de böyle olur ve bir sabah uyanırsınız, hey hat!

Canım, bir tane de Türkçe şarkı istersiniz, "**Ya söyle ya terk et!**" dersiniz içinizden dışınızdan; sözlüğünüzü değiştirirsiniz 'inşallah', 'Allah'a emanet ol', 'Allah izin verirse' gibi sözlerin geleneksel kullanımlarının dışına bile isteye, belli bir taktikle çıkarak; çok bencilleşirsiniz, zalimleşirsiniz; içki içen insanların darp edilmesini hoş karşılırsınız, "Onlar da evinde içsin!" diyerek içinizden, dışınızdan kıncınızın kenarından; dilencilşmeyi içinize sindirirsiniz, sigara yasağının gerçekten dumsansız hava sahası için iyi niyetli bir sağlık harekâtı olduğunu sanırsınız; **en fenası, mutlu olduğunuzu zannedersiniz bre...**

Derken geminin sancak tarafına o kadar yığılır, o kadar yığılırsınız ki bordanın iskele tarafı da -ki sizi ve memleketi kurtaracak taraf da işte o iskele tarafıdır- günün birinde sizi alabora olmaktan kurtaramaz. **Batarsınız ulan...**

"...ve bir sabah uyanırsınız, hey hat!"

Gelir bir **Kafka** o dönüşümünüzün hikâyesini

yazar. Belki araya şöyle bir cümle sıkıştırır: "Kenarında olmayı umdukları o sofradan, zavallı bir kırıntı bile alamamış olmaktan, ruhsal bir eziklik ve aslında tok oldukları halde açlıktan öldüler..." "Mutlu olduğunuzu zannedersiniz bre!"

'Mutlu çoğunluk' olmak ya da yine hükmedene göre saz çalmak

Türkiye Değerleri Araştırması'na göre, tabii kaç kişi üzerinde yapılmış bu araştırma o aynı konu, evet o araştırmaya göre Türkiye'nin yüzde 70'i mutluymuş. Doğru okudunuz. Yani yüzde 50'yi de geçivermişiz. Şimdi ne yapacağız o zaman? O zaman hemen sözlüğü açıp 'mutlu' ve 'halk' kelimelerinin anlamlarına bir daha bakacağız. Ortada bir arıza var. **Bu adamlar ya saymayı bilmiyor ya da dayak yememiş.**

Mutlu: Her türlü özlemi ve isteği eksiksiz ve sürekli olarak yerine gelmiş kimse. (*Türkçe Sözlük*, Ali Püsküllüoğlu)

Tanım böyleyken o mutlu çoğunluk bence ne hissettiğini bilmiyor. Ya da hep bir ruhsal esrime halinde dolaşıyorlar iş, aş, barınma, sağlık, eğitim, gelecek güvencesi, pahalılık, bir tatile gidememe, ailece bir yemeğe çıkamama; TV dizilerinin dışında bir sosyalleşme etkinliğine girememe dertlerinden, meselelerinden, ıstıraplarından uzak bihaber yaşıyorlar. Yoksa o **mutluluk nasıl o anda peydah olur ulan?!** Acaba o araştırma bir parti meclisinde veya iktidar muhipleri toplantılarının patronlu yakalakı bir anında mı yapıldı?

Halk: Bu kelimeyle ilgili birçok tanım var sözlükte. Ben bu duruma en uygun olanını alıp mevzuumu bağlayayım. **Söyle: Yöneticilerin, yüksek düzeydekilerin ve aydınların dışında kalan topluluk...**

Evet, bu tanımı o yüzde 70'e göre yeniden tanımlamaya ihtiyaç var. Şu şekilde bakalım o tanıma: Bir yerlerden nemalanmayanların, emeğiyle geçinenlerin, kazandığıyla yaşayanların ama doğru düzgün bir yaşam süremeyenlerin -çünkü ele geçen para insanca yaşamaya imkân vermemektedir-, yandaş olmayanların, memleketini ve ülke geleceğini şahsi çıkarlarının önünde görenlerin, çeşitli vergilerle perişan olanların ve dışında kalan topluluk. Hah, şimdi oldu! O araştırma, söz konusu oranıyla şimdi kendine bir gerçeklik zemini bulmuştur. Vatana millete hayırlı olsun, Allah partili büyüklerimiz zeval vermesin...

Sanatçının 'duruş'u...

Cehennem sıcakları toplumu da ısıttı. Magmadaki tabakalar gibi katmanlar bir çatışma içine çekiliyor. Keşke sanatçılara yapılan alçak saldırılar vesile olmasaydı bu yazıya... Sanatçı ve toplum bir politik duruşun içine girmeye görsün. Bir toplu yargısız infaz ve linç katan yükünü alır yürür gider.

Pere Lachaise'de Yılmaz Güney'in başucuna iki karanfil bıraktığımda sanatçıyı sürgünde yok eden kurşunlar benim de bedenimi ve ruhumu parçalamıştı. Otele ilk geldiğimizde rehber kız sıra sıra Paris'te görülecek yerleri anlattı. Napoleon'un kemikleri de vardı, Bastil Hapishanesi de ve kraliyetin muhteşem sarayı. "**Peri Lachaise'yi görmek istiyorum, Yılmaz Güney'e geldim,**" dedim.

Etraftaki kalabalıkta soğuk duş etkisi yaratan bu sözler lobide rehber, eşim ve ben olmak üzere üçümüzün yalnız kalmasına neden oldu. Sanki pimi çekilmiş bir el bombasını orta yere bırakmış kafilenin kaçmasına neden olmuşum. "Fatoş Güney'in yakından arkadaşayım. Seve seve yardımcı olurum," dedi rehber. Hani çölde vaha derler ya, genç kızın cevabının fotoğrafı karesi oluşsa ancak bu kadar olurdu. *Michelangelo'nun* mistik figürlerindeki gökyüzünde uzanan iki elin buluşması gibi.

Toplumun bu derece çölleşmesine neden olan figürler hiç kaybolmadı. Bu çölde yola çıkanları saymaya başlarsak; Nazım Hikmet Ran, Ruhi Su, Ahmet Kaya, Arık Mahmuti, Serif Abidin, Dinçer...

isimleri zihnime ilk takılanlar olur. Hepsi infaz katarının yolcularıdır ama nedense Yılmaz Abi'nin yeri bir başkadır. Hem Kürt, hem komünist, hem sanatçı, hem de savaşıyordu Yılmaz Abi. Kürt halkının hâlâ Yılmaz Güney'i yeterince sahiplenmediğini üzülen görüyorum. Halkların özgürlüğüne sırf bir komünist olarak baktığı için mi, yoksa önce devrimci, sonra sanatçı ve sonra Kürt olduğu için mi? Bırakalım bu ihtimalleri o süre kendi içinde saklı tutsun.

Kimdir Yılmaz Güney? Aklıma ilk gelen İtalya'dan **Pier Paolo Pasolini'**ye -Ostia'da faşist bir komployla katledilen devrimci sinemacı- refakat edebilecek birkaç isimden biri olduğudur. Yeri geldi mi

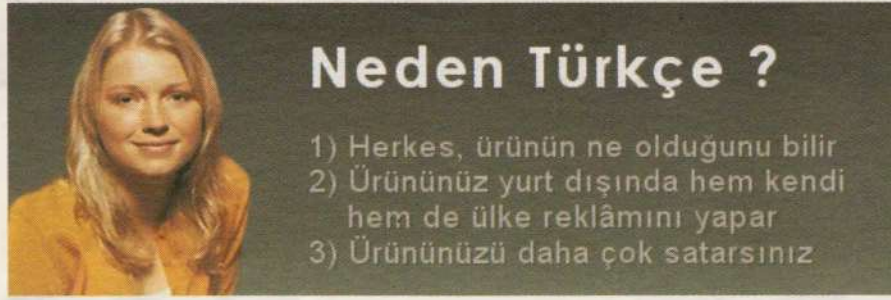
Ebleh orgazm mimikleri ve Türkçemiz...

Bu son-yuvarlak- yüzde 50 oy oranı üzerine yorum yapılrken tuhaf bir yaklaşım moda oldu sebebinin anlaşılabilenmeyeceği. Efendim, "Bu yüzde 50'ye tekabül eden halk yığınlarına pek de fazla yüklenmeyin, onlardan tiksilmeyin, onları incitmeyin, aşağılamayın," babında bi dünya salık veren *ehl-i klavye* tuş tıklattı sonucu üzerine. Hepsine eyvallah deyip söz dinledik yarım aydınlığımızı bok sürmemek adına. Bi tek eski gol kralı, terete yoruncusu, süper gömlekleriyle gözlerimize Torino ve Milano tarzıyla aşinalık imkanı şunarı arkadaşın ceylan derisi koltuklarda basen dinlendireceği gerçeğini hazmedebilmek mümkün olmadı ki o kadar kadının kusur kızında dahi mevcut olabileceği takdir edilir herhalde...

Eyvallah deyip sineye çektik çünkü bu memleketin demokrasi vaziyetleri gayet net farkında olunacak bir mecrada ilerler bilindiği üzere. Gözünden sevilesi seçmen nüfusumuzun bizim hissiyatımızın tam aksi cenaha meyil vermesi yeni bi şey değil. **Şehadet ettiğimiz ne tercih yığılmaları yaşadı bu ülke, dün gibi hatırlıyoruz.** Bıyıklarımızın dudak üstü gölge gibi görüldüğü zamanlarda; iki dakikalık, paravan gerisi mühür sahibi halk yığınlarının, içeriği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen **mustafa kamil zort'i** nin anayasasına yüzde 90'ın üzerinde onay vermesi travmasını yaşadıkten sonra ne anavatan, ne doğru yol ve ne de A.K. Partisi'ne teveccüh etmeleri zerre şaşkınlık yaratamıyor.

Rahatsız olunacak yer ise bu 'Halkımızı sevelim, onları dövmeylem' nasihatlerini dillendiren öğütsever arkadaşlarımızın tembih ettikleri yerin psikolojik perspektifte nereye denk düştüğünü ıskalamaları. Biraz sanki şeye benziyor: Böyle, mahallede gerçekten kızılacak bir halt yemiş ufak-uzak akraba veledinin pek içten gelmese de verdiği zararın bedelini ödemek zorunda kalmasının önüne geçilmesi çabası gibi duruyor. Da, bu çabayı gösteren otomatik şekilde halkın kollayıcı 'ABİ'si pozisyonuna yükseltiyor kendini. Tabii ki sözümüz ve gözümüz yok, isteyen istediği şekilde kollasın sevgili kömürsever halk topluluklarını, lakin bir abilik mertebesinde bir gözlük yer de bana açılmasını rica ediyorum kendi ihtisas alanım doğrultusunda.

Malumunuz, geçtiğimiz ayda çok şenlikli bir

Neden Türkçe ?

- 1) Herkes, ürünün ne olduğunu bilir
- 2) Ürününüz yurt dışında hem kendi hem de ülke reklamını yapar
- 3) Ürününüzü daha çok satarsınız

organizasyon düzenlendi sevgili yurdumuzda: **Türkçe Olimpiyatları!** Durun şimdi isme takılıp 'olimpiyat'ın birden fazla olamayacağını, çoğul eki alarak garabet bir isim tamlamasının ögesi haline geleceğini hatırlamayın. Şenlikli kısım ismin altından ve ardından çıkacak. Yedi iklim dört bucakta, bizim tefferruatına pek vakıf olamadığımız bir müfredat üzerinde öğretim hizmeti veren **Afetullah Okulları** açıldığını biliyorsunuz. **Osuruktan üniversitelerimizde tamamladıkları öğrenim hayatlarının kampüsten artan zamanlarını adına Işık Evleri dedikleri yarı-açık dairelerde tamamlayıp bir şekilde mezun olan din kardeşlerimizin -telaş buyurmayınız üvey, üvey- bu uzak diyarlarda öğretmen olarak istihdam edildiklerinden de haberdarsınızdır.** Pekala bu ismini dahi 20 saniyeden fazla hafızanızda taşıyamayacağınız memleketlerin çocuklarına bu okullarda sosyal tedarik olarak ne öğretiliyor merak etmiyor musunuz? Aha da işte görünüz Türkçe öğretiliyor başka seslerin, başka dillerin bebelerine.

Yahu iki dakika anlattığıma yoğunlaşın, tamam öğretim dilinin İngilizce olduğunun ben de farkındayım. Fakat hayatını idame ettirdiği **kutsal Pensilvanya topraklarına** o kadcırcı da vefa borcu ödesin adamcağız, geçin orayı. Sosyal faaliyet olarak diyorum, Türkçe öğretiyorlar diyorum. Hani şu hepimizin ortaokul yıllarında çarşamba öğleden sonralarına hiçbir yetenek ve ilgi ölçümüne dayandırmadan dayattıkları kilim örme, mandolin çalamama etkinlikleri vardır ya, onun gibi bi şey işte. "Hançereleri müsait midir, dilleri döner mi?" şeklindeki sorulara hiç takılmadan ihtimal gözlerine kestirdikleri sabilelere seslem bakımından dünyanın en zor dillerinden biri olan Türkçe'ye zerk ediyorlar merhametsizce.

Ve fakat takkenin düşüp kelin görüldüğü yer; böylesi abuk-ötesi bir etkinlik çerçevesinde bu küçümenleri toparlayıp bizim memleketi

getirdikleri yerdir. Aksanları kendi dillerine paralel çocukları pek de azımsanmayacak bir zaman dilimine yayılmış süreler boyunca sahnelere itekleyip embesil türküler, moron şiirler okutarak gönül eğlendiriyorlar. İşte benim yukarıda sizden icazetini istediğim 'ABİ'lik halim burada devreye giriyor. Ben biliyorum ki bu faaliyetin memleket dahilinde bu kadar ilgi uyandırmasının sebebi nedir.

Hayatını 300, taş çatlasın 350 kelime ile sürdüren vatan evlatları, bu insan yavrularının kendi dillerini böyle yarım yamalak telaffuz ettiğini görünce keyiften dört köşe oluyor. Bir de bu toprakların Türkçe konuşan insanında kendi lisani yetersizliğini hiç hesaba katmadan konuştuğunu anlamadığı insana yönelik akıl aşağılaması vardır. Yanılıp da ellerine düşen turiste adres tarif ederken bir görseniz hallerini ne demek istediğimi gayet net anlarsınız. Araya kattıkları iki kelime ecnebice ile hem de bağıra bağıra verdikleri tarifi anlamayan garibim turistler anında başak malzemesi edilir. **"Dümdüz go, yüz metre after sağa turn, ask somebody gösterir,"** diye sarıh bir internasyonal dil ile afallattığı zavallı kimseyi, anlamaz bakışlarından ötürü küfür salvolarına maruz bırakıp yanındakilerle yerlere yatarlar. İşte bu topluluğa ait huy; elin Afrikalı, Güney Amerikalı ve Baltık Ülkelerinden gelen çocukları vasıtasıyla tatmin ediliyor, buna da garabet bir şekilde 'olimpiyatlar' ismi veriliyor. Kanal zıplarken bu sportif dil aktivitelere denk geldiyseniz *saman t.v.*'de, kamera seyircileri zumladığı vakit farketmişsinizdir yüzlerindeki **ebleh orgazm mimiklerini.**

Yok vallahi uydurmuyorum, Kastamonu'dan gelen birinin dil renginin İstanbul'un suratında, hakeza İstanbul'dan giden birinin neye göre aksansız olduğu bilinmeyen sözlerinin de Kastamonu'nun jfadesinde

yaratığı mütebessim gölgelere mutlaka tanık olmuştunuzdur.

Lafı nereye getireceğim, ve nereden kollayacağım yurdum insanını? Geçen ay Açık hava Tiyatrosu'ndaki bir konser esnasında Aynur Doğan'ı yuhaladılar ya Türkçe şarkı söylemiyor diye, onlar bilmiyorlar sanatçının repertuarının baştan aşağıya Kürtçe'den oluştuğunu. Yani orada hedef Kürtçe falan değil sahnedeki yorumcu Sanskritçe de söylese bizim safderunlar, **"Türkçe isterük!"** diye mızızlanacaklardı.

Ha Kürtçe'ye karşı aynı bir ezikliği var bu andavalların, orası gerçek. Yani başında içiçe yaşadığı bir halkın ne konuştuğunu bilememek hakikaten ezer insanı. Ama buradaki tepkinin dayandığı yer başka.

Oysa bu coğrafyada yaşayan herkes meramı anlayacak, derdi anlatacak kadar Kürtçe bilmek zorunda. Aynur Doğan özelinden hareket edilirse Kürtçe 'Anne' demek olan Daye şarkısı vardır mesela. Her dinlediğimde sözlerini anlamadığım için utandırır beni. Çünkü şarkının tınısından sezinlediğim kadarıyla gayet net bir ana sevdası işlenmektedir. Ve iki kere iki eşittir dört kadar matematik bir gerçekliktir anşesine duyduğunu sevdalı haline getiren kimse, hiçbir annenin evladına düşman olamaz ve o kimseye de düşman olunmaz. İşte itiraf ediyorum hayatımın birçok yılını Kürtçe topraklarda geçiren ben bile üç ya da dört cümle Kürtçe biliyorum. O da, **"Çawanî, Başî, Av bîdim, Nan bîdim..."**

Şaka bir yana belki de şu iflahımızı kesen sorunun çözümü bile buradan bulunabilir. Öyle ya, bin senedir bir arada yaşadığımızı dile getiren şoven zihniyet, ne anlattığını anlarsa 'Kardeşiz' dediği kimselerin, bir başka tatsız 'ABİ'lik durumu da bu mevzudan silinir. **Dikkat çekici bir kendini daha yüksekte görme dürtüsü de bu şekilde yaşanıyor** çünkü. Kendi hayat güdüklüğüne bakmadan, **bi alay Türk; Kürtlere yaşam tüyosu vermeye, neyi ne şekilde yapmaları gerektiğini anlatmaya kalkıyor hadsizce.** Belki de ananız kardeşlik denen olgunun hiyerarşik bir şekilde değil de **kolkola geliştirilebileceğini.**

Yalnız yine de çok kizmayın ve sövmeyin bütün bu alık, ötesini berisini düşünmeyen tavırlarla cennet vatani bize dar eden kütlelere. **Az uğraşırsak onları da adam edebileceğimizi umuyorum...**

namusuna dil uzatan Yumurtalık savcısını iki kaşının orta yerinden vuracak kadar ödünsüz bir delikanlı, yeri geldi mi mapusta bir faşist mahkum uyuşturucu krizine girdi mi onun acı çekmesinin işkence olacağını düşünecek kadar insan. Vatandaşlıktan azledildiğini duyduğu gün hıçkırıklara boğulan bir gerçek memleket aşığı.

Daha o günlerde Kürt sorununun temelindeki gerçek nedeni korkusuzca gözler önüne seren gerçek bir kahramandır Yılmaz Güney. Son nefesine kadar sanatını, savaşını bırakmadı. Halkların bir gün mutlaka kazanacağı inancını hiç yitirmedi. Üst kimliği **'devrimcilik'** tir Yılmaz Güney'in. Cunta rahatsızlığını bilerek ve tedavisini erteleyerek onu erken teşhisten uzaklaştırıp bilerek ölüme yolladı.

O kadar sert bir profilin altında aslında inanılmaz duygusal bir yüreği vardı. Günümüzün osuruk dizilerinden milyonlarca lirayı

cebe indiren prodüktör bozuntuları ve oyuncu tayfasına bakıp da delirmemek işten değil. Bir *Sürü'yü* seyretmemiş kuşağa siz *Kurtlar Vadisi, Binbir Gece, Aşk-ı Memnu* vesaire ne dayarsanız dayayın alıyor işte. Yasal pezevenklik programlarında hep beraber paravanın açılmasını bekliyorlar işte... Bu toplumun yiğit evlatlarını, sırf doğruyu söyleme cesareti gösterdikleri için *Per Lachaise*'ye gömersen, her gün biraz daha kepaze olursun, her gün biraz daha zavallı duruma düşersin.

"Beni, ülkemin Kürt ve Türk tüm devrimci halklarıyla bir gün gerçek bir siyasal somutluğa ulaştığı düzen oluşmaksızın yurduma götürmeyin," demişti Yılmaz Abi. Dağlarda ölen gencecik fidanların acısını ruhunda biriktiren ilk öncüdür o. Hâlâ dağda akan kanı durdurmaya çalışıyoruz. İnsan perspektifinden bakma yetisinden her gün biraz daha uzaklaşıldıkça, bir millî

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

boğazlaşmaya daha çok yaklaşıyoruz. İşte bu yüzden, kimliği **devrimcilik olan bir kuşağa her zamankinden fazla ihtiyacımız var.** Tüm halkların kardeşliği için bugün Yılmaz Güney gibi yürekli savaşırlara her zamandan daha fazla ihtiyacımız var. Pötrüğe'nin bir köyünden yola çıkan Çirkin Kral, ömrü yetseydi bugün çirkin düzene, çirkin oligarşiye ve çirkin bir savaşa en önde karşı çıkanlardan olacaktı.

Kürt ve Türk halkları Yılmaz Abi'nin Cannes'da ödülünü alırken kaldırdığı komünist yumruğunu unutmamalı. *Per Lachaise*'de bu dünyanın tüm çirkinlikleri ve işgüzarlıklarından uzak kavgasını vermenin rahatlığıyla bir insan yatıyor. Onun öledığı Türkiye'yi tüm halklarıyla bir gün mutlaka kurma kararlılığıyla...

ALIŞ DİLEGE

Kapitalizm 'Cennet'i bile çürütür!

*Antalya'dan bakan gözler / Görür cennetten, cennetten bir yer / Toroslar'dan Akdeniz'e / Uzan gönlünce, cennetten köşe / Yeşillikler, mavilikler Antalya'da hoş / Dost ellere, kardeşliğe, Antalya'ya hoş / Aspendos'ta tarih yaşar / Gelenler şaşar, Antalya'ya hoş / Düden, Side, Manavgat'ta / Tabiat coşar, Antalya'ya hoş / Yeşillikler, mavilikler Antalya'da hoş / Dost ellere, kardeşliğe, Antalya'ya hoş / Let's go to Antalya, Andiamo Antalya / Allons a Antalya, komm zu Antalya, / Liva Antalya, lüblü ya Antalya...**

YAŞASINI YAZ GELDİ

Acentalar erken rezervasyon indirimlerini açıklıyor. Kent sokaklarında çeşitli 'ecnebiyet'lerden insanlar, fotoğraflar çekiyor. 'Tivi'lerde yine o bildik haberler. 'Antalya plajları alev alev yanıyor!' Yaşasın Akdeniz akşamları!.. O da nesi?! Tüketimin vermiş olduğu şevkle mest olmuş bir grup insan terennüm ediyor. "Antalya'ya Koooooş!"

Havaalanına ardı ardına uçaklar iniyor. Yerli ve yabancı turist kafileleri akın akın kapılardan çıkış yapıyor. Kent otogarına otobüsler yanaşiyor; kimi gezmeye, kimi çalışmaya gelen insan yüzleri! Ama umutlu. Umut hep bir yerlerde saklıdır ne de olsa. Antalya'ya koooooş!

Sınıfın birinde ders hayat bilgisi, öğretmen anlatıyor: "Antalya ili Akdeniz bölgesinin güzide illerinden biri olup, yazları sıcak ve kurak, kışları ılık ve yağışlı geçmektedir. Bitki örtüsü Akdeniz iklimine özgü olan 'maki'dir. Maki dağ sırtlarında yetişen bodur ve yeşil renkli bir bitki türü olup Toroslar'ın sırtlarında bolca mevcuttur..." (Elbette kaldıysa... Aç sermaye kurtları o 'maki'leri de kemirmediyse.) Antalya'ya koooooş! Ne olursan ol, yine de koooooş!

VAY EŞCİNSEL VAY!

Kentin tarihsel serüveni Bergama Kralı II. Attalos'un bölgeye bir liman şehri kurdurmasıyla başlamış, kurucusunun adından dolayı o dönem bu bölge Attelia adıyla anılmıştır. Daha sonraları Attaleia, Adalya gibi isimlerle çağrılan şehir sonraları Antalya ismini almış... Yeri gelmişken, sizlerle bir anekdot paylaşalım...

Birkaç yıl önce şehrin ilk kurucusu olan Attalos'un heykeli şehrin en işlek caddesine dikilmişti. Bu durumu protesto eden, "Müslüman şehrine elin gâvurunun heykelini nasıl dikersiniz?!" diyerek yaygara çıkaran ırkçı ve gerici bir kesim, Bergama Kralı hakkında eşcinselliğinden tutun da adamın bütün mahrem hayatını tersyüz ederek, hayata nasıl baktıklarını sergilemişlerdi.

Bu Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslüman arkadaşların varlığına

Antalya'da sadece güneş ve deniz yok, sefahat ile sefalet yan yana yaşanıyor... Ve bir de golf sahaları, turistik tesis diye diye katlettikleri o doğa... Ne siz sorun, ne biz söyleyelim...

rağmen, kapitalizmin yasaları işliyor şimdi şehirde. 1980 öncesi dönemde, devrimci harekete önemli ölçüde kan taşıyan bu şirin ve sempatik Akdeniz şehri, darbe sonrasında, tarif edilmemiş absürd bir turizm faaliyetinin de etkisiyle, yozlaşmanın çürümenin doruğunda yaşandığı bir yer haline gelmiş durumda.

SADECE 'ÜSTSÜZLER' YOK...

12 Eylül Askeri Darbesi sonrasında izlenen ekonomi politikaları doğrultusunda var olan birkaç fabrikanın da ardı ardına, önce özelleştirme adı altında özel sermayeye peşkeş çekilip neticesinde kapılarına kilit vurulması sonucu, bugün 'dumansız sanayi' olarak tabir edilen turizm sektörü Antalya'nın en önemli gelir kaynağını oluşturuyor. Bunun yanı sıra tarım alanında büyük ölçüde seracılık, turfanda meyve-sebze, narenciye kentin belli başlı gelir kaynaklarından sayılır. Resmi rakamlara göre 1 milyon 978 bin 333 olan Antalya nüfusu, yaz aylarında akın akın buraya koşanlardan dolayı muhtemelen 10 milyon sınırına dayanıyor.

Tüm bunları bir kenara bırakacak olursak; antik kentleri, tarihi yapıları, otelleri ve bilimün tatil ve eğlence mekânlarıyla 'turizmin başkenti' olarak ifade edilen Antalya, belirli bir kesimin gelip gönüllerince hazzın doruklarına vardığı, madalyonun öteki yüzünde ise tüm bu keşmekeşe karşı, asgari ücret ve asgari ücretin biraz üzerinde, açlık sınırında yaşayan mevsimlik yerli ve göç yoluyla gelen turizm çalışanlarının da yaşadığı bir şehir...

Anlayacağınız bir tarafta saltanat, bir tarafta sefalet... Hani yukarıda sizinle paylaştığımız dizelerde bahsedilen Side, Manavgat, şelaleler, cennetten köşeler var ya, Antalya'da doğup büyüdüğü ve yaşadığı halde, o bahsi geçen cennetten yerleri bırakın gezmeyi, parmağını dahi denize sokmamış insanların yaşadığı bir kenttir

burası. Bugün sokaklarını gezdiğiniz zaman sere serpe güneşlenen insanların yanı sıra o insanları görmeniz zor olmayacaktır. Onlar evlerine ekmek götürmek için saatlerce koca bir şehrin pisliğinde yoğruluyor. Hiçbir sosyal güvenceleri olmadan bedenlerinin iki katı büyüklükteki araçlarını arkalarında çeken katı atık toplayıcılarından söz edebiliriz mesela. Sayıları yaklaşık 1500 civarında...

Yıllık ortalama nüfus artış hızı, resmi verilere göre yüzde 4,3 olarak belirtilse de, bu oranın daha fazla olduğunu görmek hiç de zor değil. Göç ile gelenlerin büyük bir kısmı doğu ve güneydoğu-illerinden. Özellikle yaz aylarında turizmde iş bulma umuduyla ve magazin gazetelerinin marifetiyle 'bir turist kadın ayarlayıp kendimi yurtdışına atabilir miyim' hayaline kapılan dünya kadar insan yığılıyor Antalya'ya...

Yaklaşık 350 bin civarında insan burada turizm sektöründe çalışıyor. Zaman zaman biz de bu sektörde çalıştığımızdan, çok iyi biliyoruz, turizm işçileri arasında sınıf bilinci, hak adına mücadele ve sendikal örgütlülük yok denecek safsada. Sendikalaşmış olan turistik tesis sayısı bir elin parmaklarını dahi geçmiyor. Hal böyle olunca işveren sömürdükçe semiriyor.

Sezon boyunca çalışma saatleri esnek —yani duble sömürül— hale geliyor.

TÜİK resmi rakamlarına göre 2010 yılı işsizlik oranı Antalya için yüzde 12,7 olarak açıklansa da, gerçek oran bunun çok çok üzerinde. Özellikle turizm sezonunun bitişiyle beraber neredeyse yarı yarıya bir işsizlik oranından söz edebiliriz. Yani anlayacağımız, bu yılın çılgın proje dehası Tayyip Efendi bir çılgın proje de Antalya için yapsa hiç fena olmayacak. Geçmiş belediye seçimlerini kaybetmenin verdiği hırs ve kinle olsa gerek, bu şehir cezalandırılması icap eden kentler sıralamasında üstlerde yer alıyor.

GOLF OYNAYALIM MI?

Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi estetiktik yoksun çarpık betonlaşma sevdalısı müteahhitler, para babaları, doğanın güzelliklerini alabildiğince katletmiş vaziyette bu kentte. Gözü doymak bilmez sermayedarlar, hırsları için fıstık çamı ağaçlarıyla ünlü Belek ormanlık alanının 23 bin dönümünü, turistik tesis ve golf sahaları yapma sevdasına katletti. Bu çevre katliamına yenilerini eklemek isteyen turizm patronları, turizmde işsizliği önlemek bahanesiyle Side bölgesinde de golf sahaları yapmak için kolları sıvamış durumda.

Akseki'ye bağlı Gümüşdamla köyünde ise, "Elektrik üreteceğiz," yalanıyla HES inşaatı yapımı sürdürülerek bir başka çevre katliamına imza atılıyor. İşte cennetten köşe Antalya. Yeşillikler, mavilikler Antalya'da yok ediliyor artık. Antalya'nın hemen yanı başında bulunan Doyran beldesinde ise taş ocağı marifetiyle yine başka bir çevre tahribatına maruz bırakılıyor bu coğrafya. Yani koşacaksan Antalya'ya, biraz da bu katliamlara karşı çıkmak için koş!..

YİNE O AĞACIN GÖLGESİ...

Kapitalizm Antalya'da da yine en iyi yaptığı şeyi yapıyor: Doğanın güzelliklerini, üzerinde yaşayan tüm bileşenleriyle beraber çürütüyor, yozlaştırıyor, yok ediyor. Yani Marx'ın dediği gibi 'gölgesini satamadığı ağacı kesiyor'. Hüküm sürdüğü her yerde hoyratça hareket ediyor. Üretimden kopardığı insanlığını tüketim çılgınlığına, hırsa, ihtirasa endeksliyor...

Bugün Antalya özneline anlattıklarımız, esas olarak Türkiye'nin tüm memleketlerinde değişik biçimler altında yaşanıyor. Bizler ise bu yalan çarkına bir çomak sokmadığımız, insanları kendi kavgamıza çekemediğimiz sürece, o çarkın dişlilerinde yok olmaya mahkum oluyoruz...

*Çok eski bir şarkıdır bu. Ali Kocatepe isimli müzik insanı tarafından yapılmıştır. Festivallerde, şenliklerde vs. Antalya'nın tanıtımı yapılırken çalınır genellikle...

Su savaşı daha yeni başlıyor!..

Kahir ekseriyet, 31 Mayıs günü Erdoğan'ın Hopa mitinginde patlayan ve HES karşıtlarına yönelik olarak artarak süren devlet terörünü anlamlandırmakta güçlük çekti: Bir oy için kapı kapı makarna taşıyan bir siyasetçi, tam da seçim arifesinde nasıl böyle rezaletini çıkartmış, bu kadar tepki çekmeyi göze alabilmişti? Bu garip ve meraklı vaziyet karşısında belki seçim satışı mahallinin kaygan zemininde iddialı sayılabilecek siyasi analizlere girişmek fazlaca netameli görüldüğünden, belki bizzat hidroelektrik santrali (HES) patronları olan ana akım medya kaynaklı beslenme bozukluğundan, yapılan yorumlar genel itibarıyla 'faşist devlet', 'imamın ordusu', 'kınyoruz' kalıplarının sıkça tekrarından ibaret kaldı.

Oysa mücadelenin en sıcak aşamalarının daha yeni başlayacağını önceki sayılarda haber vermiştik; kavganın neferleri böylesi bir taarruzu uzun zamandır bekliyor, esasen kendileri üzerinden yazılan mektubun adresinin de su kaynaklarının talanına girişen şirketler olduğunu biliyordu. Hatta Erdoğan'ın insanîyet sınırını zorlayan beyanlarında ifadesini bulan hezeyanı da çok şaşırtıcı değildi; ne de olsa vahşi şirket emperyalizminin tersiyle daha yeni tanışıyor. Mesela olayların akabinde hükümet sözcüsünün aldatılmış bir sevgili hüsraniyla, "Hiçbir seçim döneminde bu kadar adileşmemişlerdi!" dedikleri de aslında CHP ya da Hopa halkı değil, beynelmîl finans kapital çevreleriydi. Evet, Erdoğan'ı tam da seçimlere girerken asıl çileden çıkartan, efendisi sermaye iktidarının üzerini çizme baskısıydı.

Oysa her şey ne ince kurgulanmıştı, HES projeleri hem kapitalizmin sermayeyi en hızlı biriktirebileceği 'barajlar' hem de su kaynaklarına şirketler tarafından el konulmasının vesilesi olarak ne parlak bir icattı. Üstelik mazruf da 'yıkılıyordu': 'Memleketin enerji ihtiyacını yerli kaynaklarla karşılamak' hedefi vardı, HES'ler için 'yenilenebilir enerji kaynağı' sınıflandırması vardı, HES lisanslarının karbon emisyonu piyasalarında finansallaştırması vardı, arıza çıkarana 'Moskof ajanı'nın yeni sürümü olarak 'doğalgaz lobisinin beslemesi' yaftası vardı...

2000'de BM, AB gibi üst kuruluşların suyu temel bir hak olmaktan çıkartıp 'ekonomik bir kaynak/meta'ya dönüştürmesi ve su kaynaklarının yönetiminde yeni ilişkiler tarif etmesiyle başlayan sürecin Türkiye ayağı, 2005'te çıkartılan 'Yenilenebilir Enerji Kaynakları Kanunu' ile start aldı. Yenilenebilir enerji pazarının toplam portesi 50 milyar dolar olarak tahmin edilen ve bu yeni dönemin pilot hedeflerinden biri olarak seçilen Türkiye'de yeni düzenlemelerle doğa varlıklarının piyasalaştırılması ve finansal birikim aracı olarak kullanılması mekanizması oluşturuldu.

2009'da Türkiye'nin 'Kyoto Protokolü'ne taraf olması hisli duygulu yeşilliklerimizin tezahüratı ile karşılanırken, bu imza aslında Dünya Bankası başta olmak üzere kredi kuruluşlarınca yenilenebilir enerji için temin edilen kredilerden yararlanmanın önünü açıyordu. 2009 itibarıyla HES lisanslarının sayısındaki patlamanın temel nedenleri HES'lere tanınan kredi olanakları, alım garantileri,

ödemelerdeki kolaylıklar ve diğer yatırımları finanse etme potansiyeliydi. Bu kredilerin miktarı, aynı yıl içinde Dünya Bankası kaynaklı 1 milyar 260 milyon dolar, CTF (Temiz Teknoloji Fonu) kaynaklı olarak da 420 milyon dolara ulaşmıştı.

Başrol oyuncularını olan dünya su tröstleri ise, bu tip yerel pazar istilalarında ortaya çıkabilecek pürüzlerle, 'yabancılar satılıyor' tepkileri ve benzerleriyle muhatap olmamak için mutad olduğu üzere, taşeronluğu yerli şirketlere bırakmıştı. "Sizin yerel pazardaki tecrübeniz..." gazları ve bir avuç döviz karşısında salyaları akıtan yerliler de 'çokulusluyla iş yapıyoruz' havalalarıyla balıklama daldı. Tabii en büyükler biraz daha ihtiyatlı olmak suretiyle ve ortaya çıkan manzara: Misal, **Doğuş Grubu gibi bir büyükbaş, Öztürk Enerji namıyla ufak çaplı bir paravan şirket kurar, Öztürk Enerji HES lisansını alır, kredileri bağlar ve vadiye dalar. Bir eşkiya da merak edip ticaret siciline bakarsa bu özÖztürk Enerji'nin hisselerinin yüzde 98'inin İspanyollarda olduğunu görür.** Böyle böyle Anadolu'nun derelerinin dörtte üçü Avusturyalı şirketlerin yatırımına açılmış olur!

Ama yaşam alanlarının talanına isyan eden taban hareketleri yükselse geçmiş, 'eşkiya'nın zoru oyunu bozmaya başlamıştır. Protesto gösterileri, mitingler, vadi nöbetleri, şantiye baskınları, büyük şehirlerdeki şirket merkezleri önünde oturma eylemleri, deşifreler ve davalardan alınan iptal ve durdurma kararlarıyla HES'çiler fiilen iş göremez hale getirilmiştir. 2010 itibarıyla çeşitli platformların HES yapımlarının durdurulmasına yönelik açmış olduğu 74 davadan 34'ü sonuçlanmış, 33'ünden yürütmeyi durdurma veya iptal kararı çıkmıştır. Yerel halkı parayla satın alma girişimleri, sermayenin Truva Atı sözde çevreci (Erdoğan'ın deyimiyle 'daniskası') örgütlerin uzlaştırma gayretleri, patron medyasının sansür ve mizenformasyon bombardımanı, engel çıkaran mevzuatı değiştirme çabaları, kiralık katiller, gizli ve açık tehditlerden de anamlı bir sonuç alınmadığı noktada patronların arızaları artık açıktan yükselmeye başlamıştır. TÜSİAD toplantısında, "HES eylemleri yatırımcıyı ürkütüyor, hiç bir şey yapılamayacak noktaya gidiliyor," uyarıları basına yansıyor, Cide HES Projesi Saryaymalılar'ın isyanıyla elinde patlayan Orya Enerji'nin sözcüsü aynı günlerde, "İşin yüzde 40'ını bitirdim, elimde patladı, 10 milyon masrafım var!" diye feryat ederken Eroğlu'na konuşuyordu. Patronlar kendilerini yerden göğe kadar haklı ve de kazıklanmış, hissediyorlardı: "Bize legal şekilde sattığın işi yapmamızı sağlayamıyorsun, bizi kazıkladın, o kadar da masrafa soktun, kredi geri ödemeleri bastırdı, yabancı ortaklar 'It's your fucking problem!' deyip anlaşmaları bozmaya, tazminat istemeye başladı, üstelik bizi halka kötü kişi ettin, altın adımızı bakır ettin..."

Ağır abiler de sadece yerli taşeronların harcınmasıyla Türkiye pazarını gözden çıkaracak değildi. Güzelim işi bok eden Erdoğan tayfasına Brütüs'lüklerini göstermekte gecikmediler. Birleşmiş Milletler, 20 Mayıs'ta yayımlanan Türkiye'ye ilişkin raporunda bu kez baraj ve HES projeleriyle

Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve kültürel hakları ihlal ettiğine dikkat çekiyor, yasa ve yönetmeliklerin hızla gözden geçirilmesi gerektiğinin altını çiziyordu. Tam da seçime girerken devran dönmüş, *The Economist* - suların satışı konusunda ön mutabakatın sağlanmış olduğu- "CHP'ye oy verin!" demeye, *The Observer* "Erdoğan hala bir baba figürü mü" diye sormaya başlamıştı.

Erdoğan, zamanında 24 Ocak kararlarını uygulamayı beceremeyen Demirel'e, "Sen çekil bakalım kenara!" deyip darbe marifetiyle iktidara taşıdığı Özal'a işini gördüren sermaye iktidarının niyetinin bozulduğunun farkındaydı. Artık seve seve olmazsa döve döve bu işi becerebileceğini ispat etmek zorundaydı. Gücünü ve azmini göstermek için fiili savaşın ilk cephesini mücadelenin en sağlam kalesi konumundaki Hopa'dan açacaktı...

İşte Hopa miladından bu yana, Bülent Arınç'ın "Yaralı halde bırakmak çok tehlikeli olur," dediği güçleri tamamen ezmek azmiyle film akıyor:

- Ablukaya alınan Hopa'da fiili OHAL devam ediyor. Ev ve kafe baskınları ile başlayan insan avı sürüyor. Kaçabilenler dağlarda saklanıyor. **Gün itibarıyla 65 kişi gözaltına alındı, 13 kişi tutuklandı. Dosya özel yetkili savcılara devredildi ve tutuklular Hopa'ya 300 km uzaklıktaki Erzurum E Tipi Cezaevi'nde, ağır baskı koşullarında tutuluyor.** Gönüllü avukat ordusu yaklaşık 300 kişiye vardı ancak savunma hakkının açıkça ihlal edilmesine neden olan kısıtlılık kararına yapılan itirazlardan sonuç alınmadı, tutuklama kararına ve dosyalardaki bilgi ve belgelere ulaşılamıyor. Diğer şehirde yapılan protestolarda da polislin tavrında radikal bir değişiklik yaşandığı görüldü. Gaz bombalarından kalp krizi geçirenler, polis coplarıyla sakat bırakılanların yanı sıra onlarca kişi tutuklandı ve hayali 'suç örgütleri'yle ilişkilendirilmeye çalışılıyor. Gözaltıların durdurulması, Çevik Kuvvet'in ilçeyi terk etmesi, tutukluların mahkeme tarihinin belirlenmesi ve serbest bırakılması, "31 Mayıs günü kolluk kuvvetlere saldırı emrini ben verdim vicdanım rahat," diyen Hopa kaymakamının istifa etmesi ve Lokumcu'nun katillerinin yargı önüne çıkarılması talepleriyle eylemler sürüyor.

- HES projelerine muhalefetin önemli bir odağı olan meslek odalarının da başı ezilmeydi: 3 Haziran 2011 tarihli bir kanun hükmünde kararnameyle **TMMOB ve onu oluşturan 23 meslek odası kamu yararına çalışan özerk ve anayasal kurumlar olmaktan çıkarılıp Çevre, Orman ve Şehircilik Bakanlığı'nın Mesleki Hizmetler Genel Müdürlüğü'ne bağlanarak adeta kapı kulluğuna indirgeniyordu.** Böylece seçim sonrası düz bir sahhta devam etmek mümkün olacaktı.

- Erdoğan'ın doğal kaynakları finans kapitale servis etmedeki azmi yeni hükümet programında da ifadesini buldu: "Su kaynaklarının etkin kullanımı ve korunması için bütüncül su kaynakları yönetimi modelini gerçekleştireceğiz. Bu çalışmaları yeni oluşturduğumuz Orman ve Su İşleri Bakanlığı ile daha etkin şekilde yürüteceğiz. (diğer adı 'havza planlaması' olan bu bütüncül su kaynakları

yönetimi' tabirinin mahiyeti hakkında bakınız: **RED**, Şubat 2011, *Tema Vakfının İpliği Pazara Çıktı* yazısı).

- Özellikle hidroelektrik santraller kapsamında, 2015 sonuna kadar kamu ve özel sektör eliyle yürütülen toplam 5 bin 500 MW'lık ilave gücü devreye alacağız."

- 4 Temmuz 2011 tarih ve 646 sayılı KHK ile hazine arazilerinde imar planı yapma yetkisi yerel yönetimlerden alınarak valiliklere devredildi. TMMOB değerlendirmesinde, "Yerel yönetimler baskı altına alınmakta, belediye meclislerinin ve il genel meclislerinin yasadan kaynaklı yetkilerine el konulmakta, seçilmiş yerel organlara yönelik merkezi dayatma sistemleştirilmektedir," dedi.

- 21 Temmuz'da yayınlanan *Elektrik Piyasasında Lisanssız Elektrik Üretimine İlişkin Yönetmelik* ile zaten kırtasiyeden ibaret hale getirilmiş olan lisans alma sürecinden de vazgeçildi ve Türkiye'nin önu değil 2023, cehennemin dibine kadar açılmış oldu. Bu yönetmelik doğal kaynaklara yönelik bugünlere aratacak şiddette bir talanın başlangıcı. Geçmişteki yap-sat inşaat nasıl kentleri bugünkü hale getirdiyse bu uygulama da tahribatı bir anda her yere pıtrak gibi dağıtacak ve yapılması düşünülen 2000 civarında HES belki de bir anda 20 binlere varacak gözüküyor.

- Bir yandan süren HES davalarının peş peşe iptal kararları gelmeye devam etti: Son birkaç haftada özellikle de mücadelenin kalelerinden olan Hopa HES, Cide Loç HES, Borçka Taşköprü HES, Rize İkizdere HES iptal edildi, Borçka Maçahel'de 4 ayrı davadan iptal kararı çıktı ve Artvin Şavşat HES için verilen ÇED olumlu kararının yürütmesi durduruldu. Bu kararlara dayanak teşkil eden, tutunabildiğimiz son mevzuat kırıntılarını da tarihe gömmeye girişimlerinden henüz sonuç alamamış olan **Erdoğan, hırsını hâkimlerden çıkarmaya girişti ve Karadeniz'de HES davalarına bakan tüm mahkeme heyetlerinin görev yerleri değiştirildi. Yeni atanan Ordu İdare Mahkemesi heyeti de siftah olarak 3 HES projesi için önceden verilmiş yürütmeyi durdurma kararlarını kaldırdı.**

- Son olarak taze içişleri Bakanı İdris Şahin, Özel Harekat Dairesi töreninde, Karadeniz bölgesinde görev yapmak üzere özel bir birim oluşturdıklarını, bir manada polis devletine geçişin pilot bölgesi olarak da Karadeniz'in seçilmiş olduğunun müjdesini verdi.

Su savaşçıları ise, her yeni hamleyle daha da bilenen öfke ve kararlılığın yanı sıra, Erdoğan ve ekibini yıllardır bel bağladığı piyar, manipölasyon ve mizenformasyon dümenlerinden ümidi keserek tüm çirkinliklerini ortaya dökmek noktasına getirmiş olmanın da keyfiyle, tam saha devlet terörü altından bildiriyor: Biz de bu günleri bekliyorduk! **Bu kez karşında ezik ordu, sarı sendika, patron medyası, sol liboş akademisyen tayfası yok Tayyip Efendi! Bu eşkiya dedişinin ipek yüklü kervanı yok ki haramin korku versin!** Yaşam alanlarına geçirilmiş tırnakların direnci, on bin yıllık coğrafyanın hayata tutunma bilgisi, kurdun kuşun hakkı, haklılığın gücü, ezilenlerin kara ve korkunç öfkesi, ara sıcaklardan da Laz'ın tersi var burada! Mafyan, daniska çevrecilerin, özel timin, zindanların, bombaların, ağababaların... Haydi, kopartın da kıyametinizi görelim!

Aşırılıkçılar çağı yalanları...

Egemen sınıf, ezdiği, sömürdüğü, bedenlerini köle ettiği sınıfların aynı zamanda düşüncelerini de belirleme kaygısından - *Alman İdeoloji*'sindeki bahsinden beri - hiç vazgeçmedi, vazgeçmeyecek de. Kapitalistler vade farksız çıkarlarını gözetmek adına, kendi sınıflarının çıkarlarını toplumun genel çıkarları gibi gösterme kaygısı ile teatral bir oyun sergiliyor. En son örneği pek de ciddiye almadığım istatistik biliminin verilerine göre, 'dünyada en yaşanılabilir ülke' olan Norveç'teki 'katliam' mevzuu üzerinden dönüyor. Norveç'i yüz kusura yıllık dönme ideolojileri 'sosyal demokrat' devlet-toplum örgütlenmesi dışında, **meşhur balıkçıların kıymet verdikleri yerlerine sürdükleri kremlerden** tanıyoruz. **O kremler ki, sadece yumuşatıcı ideolojileri ile değil, mis kokulu nemlendirici özellikleriyle de 'kaba saba' emekçi ellerini ve tabii zihinlerini pamuk gibi yapıyordu.**

Pre-kapitalist üretim ve sömürü ilişkilerinden beri 'Batı' olmasını güneye, doğuya ve hatta kuzeye borçlu olan 'gelişmiş ülke' toplumları, her toplumsal bunalım anında ya da kapitalizminin derin krizleri anlarında suçluyu bulmakta zorlanmıyor: 'Aşırılıkçılar'! ABD süper liselerinde, silah tüccarlarının ürettiği ve nasıl oluyorsa 13-14 yaşındaki çocukların ellerine düşen makineli tüfeklerle lise basılıyor, bilgisayar oyununda puan toplayarak adam öldüren gençler ortaya

çıkıyor. Adına 'cehennem melekleri' dedikleri cehenneme gidesice motosiklet çeteleri Kadıköy'ün ortasında sokaktan geçenlere saldırıp yaralıyor; yaşı küçük katil, doğduğu yeri beğenmediği için Hrant'ı ensesinden kurşunluyor; Norveç versiyonu ise gençlik kampı basıp kurbanlık koyun gibi takır takır adam öldürüyor. **Ve bilim adamlarından, yavaşak medyaya kadar burjuva ideologları bütün bunları 'aşırılık' yalanlarıyla aba altından sopa göstererek teorize ediyor.**

Kapitalist ideolojinin ahlakı, bütün üst yapı kurumlarıyla, öldüren eğlenceleri, televizyonları, kanalizasyona dönmüş paçavra gazeteleri, zorunlu eğitim kurumları ve o kurumların başına geçirdikleri 'bilim hırsızı' yöneticileriyle kendi aşırılıkçıları besleyecek nesiller yaratırken, aşırı sağcısının katliamını da 'bu bizim köyden değildir' modunda sahipsiz bırakmaktan çekinmiyor. **Ağcalar, Çelikler, Çakıcılar, Samastlar... Alayının ortak şikayeti 'sahipsiz bırakılmaları' değil miydi? Kendi katiline sahip çıkamayacak kadar soysuz ve utanmaz bir sosyal sınıf ve onun**

örgütlenmesinden ne bekliyorsunuz ki? Ahlsaksız düzenleri hem her türlü insani olmayan değerle kıskırtır, hem de *CSI-Miami* dizilerindeki üstün ırk polis müfettişleriyle, kıskırttığı katili, suçluyu yakalar, cezalandırır, biz de gece rahat uyuruz kuş tüyü yastıkların tepesinde. Sistem ezdiği sınıflara mesajını utanmadan vermektedir: 'Aşırılık' iyi bir şey değildir.

Onlar için her şey aşırı!

Kendi ideolojik formatından ya da tezgahından geçirmedikleri bütün ideolojiler, fikirler, politikalar aşırıdır onlara göre. Eline silah almadan yabancı düşmanı olmak serbesttir, parti kurar iktidara bile yerleşir; katil oyunu bozarsa cezaevine ya da ipe gönderilir. Toplumda, katilleri besleme gibi kollayan örgütlenmeleri olur; bu bazen bir polis karakolunda 'bayraklı hatıra fotoğrafı' olarak karşımıza çıkar, bazen de kırmızı/yeşil pasaport olarak... Vücuduna yeterince yumuşatıcı krem sürmemiş Norveçli faşist 'Müslüman

düşmanlığı' yalanıyla, yeterince ıslah edilemediğini kanıtlarcasına onlarca insanı iki saat içinde *Oslo Şehir Mezarlığı*'na gönderiverir. "Avrupa'nın üzerinde yeni bir hayalet türü dolaşıyor," dedirtmek istiyorlar: 'Türken raus!' aslında kapı dışarı etmeye çalıştıkları Amavut, Türk, Kürt, Cezayirli emekçi sınıflarıdır. Kendi fabrikalarından kremler ve sosyal demokrasiyle yumuşatılmış kendi işsiz güçsüz gençlerini görmek istiyor artık Avrupalı sermaye sahipleri. Hitler'i iktidara taşıyan kaygı ne ise, Norveçliyi gençlik kampı basmaya yönlendiren de odur.

12 Haziran seçimleri öncesi Balıkesir Ulusal Parti adayı kadın Balıkesirliye ne vaat ediyordu hatırlayın: Egeyi Kürt işgalinden kurtaralım, ikinci kurtuluş savaşını başlatalım!.. Zeytinburnu'ndaki emekçi Kürt gençleri üzerinde oynadıkları çirkin oyun hangi kaygının ürünü idi?

Sağlı sollu saldırıya geçmiş kapitalist ve faşist tetikçilerine komünistlerin vereceği cevap kamp basan faşistin kaygısını çözmekten çok daha önemlidir. Biz komünistler bu oyunu bozacak en akıllı en iradeli ve en ahlaklı örgütlenmeleri yaratacak zeka bilgi ve beceriyi sahip olmak zorundayız. Muhtaç olduğumuz kudret kimsenin kanında değil, enternasyonal akan damarlardadır. İşçiyi emekçiyi, işsizi güçsüzü, evdeki kadını sokaktaki genci, güvencesizi, sigortasız, sendikahı, öfkeliyi, isyancıyı, delikanlıyı, o enternasyonal damara çekecek güç bizim elimizde, sizin elinizde...

Şu bizim alçak medya...

Brevik diye bir psikopat çıkıyor ortaya, önce Norveç'teki Başbakanlık Binası yakınlarında bomba patlatıyor, ardından yaşları 14 ile 19 arasında değişen gençlerin kamp yaptığı adayı basarak katliam yapıyor. Böyle bir katliamı meşrulaştıracak hiçbir ideoloji yoktur yüzünde...

Bu psikopatın, Müslüman halkların Avrupa'ya göç etmesinden rahatsızlık duyduğu ve Türkiye'ye düşmanlık beslediği ortaya çıkınca, Türkiye basını bu olaya daha çok eğildi. Hatta öyle ki, Norveç'te üç sene evvel görev yapan emekli Büyükelçi Nüzhet Kandemir, "Onlar PKK'yı besliyorlardı, bu olay onlara ders oldu," minvalinde bir açıklama yaptı ve *Habertürk* gazetesi de bunu yayımladı. Yani utanmasa, Brevik'in alnından öpecek. *Habertürk*'ün yaklaşımı 'pes' dedirtecek cinsten: "Bu saldırı, teröristlere kucak açan Norveç'e ders olacak."

Evet, Türkiye medyası bu meseleye, Brevik'in İslam ve Türkiye karşıtı yazıları ortaya çıktıktan sonra daha çok eğilmeye başladı. Halbuki bu psikopat, İslam ve Türk düşmanı olduğu kadar ve hatta bundan daha fazla Marksizm karşıtı. Zaten, 'komünist' olarak nitelediği İşçi Partisi'ne üye gençlerin kamp yaptığı adayı kana bulaması da bu karşıtıktan kaynaklanıyor. Fakat atlanan bir nokta var: Türkiye medyasının iddia ettiği gibi Norveç İşçi Partisi, komünist bir parti değil. Herhangi bir partinin adında işçi, emekçi, sosyalist, komünist kavramlarından birini gördüğü anda, "Aha, işte komünist parti!" diye gözlerini açan ve araştırmadan yazan pek 'araştırmacı' Türk medyasını, Marksizmi hakikaten biraz olsun araştırmaya davet etmek lazım. Norveç'te iktidarda bulunan İşçi Partisi 1887'de

kurulmuş bir Sosyal Demokrat parti. Cumhuriyet Halk Partisi'nin de üyesi olduğu ve tüm sosyal demokrat- burjuva unsurları çatısının altında toplayan Sosyalist Enternasyonal'in üyesidir. Yani CHP ne kadar komünistse, Norveç İşçi Partisi de o kadar komünisttir. Bu kadar net! Sosyal Demokratların ve Komünistlerin yollarının hâlâ kesiştiğini zanneden patron medyası, zenginlerin kışkırtma-başlarına taktıklarını o kadar 'başarılı' takip ediyor ki, bu ilgi yoğunlaşmasıyla Marksizmi anlamalarını ve doğru aktarmalarını beklemek haksızlık olur! Herkes, yapabildiği en iyi işi yapsın. **Patron medyası, zengin kıcı konusunda son derece başarılı...**

Kürtlere yönelen saldırılar hemen önünüzde!

Öte yandan, bu katliamı gerçekleştiren psikopatın 'milliyetçi-muhafazakar' ideolojiye sahip olduğunu ve bu ideolojiyi sahiplenene herkesin kendisini de sahiplenmesi gerektiğini söylemesi şaşılacak bir durum değil. "Son zamanlarda özellikle Kuzey ülkelerde artan ırkçılık eğilimi..." diye başlayan cümlelerde, burnunun ucunu göremeyen aydınları görüyoruz. **Hemen önlerinde, Kürtlere**

yönelik saldırılar karşısında susan fakat Kuzey ülkelerde göçmen Türklere yönelik saldırılarda aslan kesilen 'aydınlar'ı aydınlatmakta fayda var. Kuzey ülkelerde göçmen Türklere yönelik faşist saldırıları gerçekleştirenlerle Türkiye'de Kürtlere yönelik saldırıları gerçekleştirenlerin beslediği ideoloji aynıdır. Birini kınayıp ötekini meşru müdafaa olarak görmek eyyamcılıktır. Bir canavarın diğerine oranla daha meşru olduğunu söylemekle, iki saldırıdan birini meşru göstermeye çalışmak arasında fark yoktur. "Bu saldırı, teröristlere kucak açan Norveç'e ders olacak" başlığıyla saldırıyı duyuran *Habertürk* gazetesinin olayı algılayış biçimi ile 17 Ağustos depremini, İslam'ın gereklerinden uzaklaşanlar için Allah'ın yolladığı bir bela olduğunu savunanların deprem olayını algılayış biçimi arasında da fark yoktur. "Yerli faşistlerin gerçekleştirdiği saldırıları, geline nokta bir 'sabır patlaması' olarak niteleyip meşru zemine oturtmaya çalışın, Avrupa'da Türklere yönelik saldırıları en 'milli' duygularınızla kınayın! Hatta Norveç'te onlarca gencin, çocuk denecek yaşta insanın, öldürülmesi olayını, "Oh olsun, zaten bunlar böyle bir saldırıya hakketmişti," minvalinde ele alın!

Filistin'de yaşanan katliamları kabullenmeyip kendi devletine söven İsraili bir çocuğun kadar cesaretinin olmayışından utanır mısınız bilmem ama insan olmak demek, Filistin'de öldürülen insanların acısını Müslüman oldukları için değil, insan oldukları için en derinden hissetmek demek. Böylece, Vietnam'da emperyalizmin acımasız ordusu tarafından katledilen masumların da acısını duyabilirsiniz. Kimbilir, Marksizmi anladığınızda ve savunacak kadar yüreğiniz olduğunda *Şirinleri* bile görebilirsiniz...

ÇAĞIN ERDİNÇ

Yahu, tamam, bütün mahalle topladık, mahallenin psikopatı da arabayı getirdi ama bu araçla hiçbir yere gidilmez ki!..

Doğan görünümlü Şahin!..

Ailecek pikniğe gitmeye karar verdik. Yaz aylarının en yorucu ve aynı zamanda en keyifli işidir bu piknik işleri... Kalabalık bir aile bizimki. Herkes bir arada; Alevi eniştemiz, Kürt gelinimiz var, Ermeni ahabamız da aileden sayılır. Kıbrıs'tan gelen uzaktan akrabalarımız da bizimle pikniğe geliyor. Desenize epey bir eğlence var bugün. Bir Arap komşumuz var, onlar da bizimle geliyormuş. Biz böyleyiz işte, çok kalabalık bir aileyiz, aynı ülkemiz toprakları gibi. O nedenle her istediğimizde becerebildiğimiz bir şey değildir bu piknik işleri.

Biz bir araya geldik ama ortada araba yok, neyle gideceğiz şimdi pikniğe?..

Muhabet başladı herkes birbirine özlemini gideriyor tamam, iyi de araba nerede, yani bizi piknik alanına götürecek araçtan bahsediyorum...

Piknik alanına erken gitmek gerek, iyi yer kapabilmek için. Hem suya yakın, hem gölgesi bol, hem de düz alanları olacak ki, top oynayabilelim. Piknikte en önemli unsurlar bunlardır.

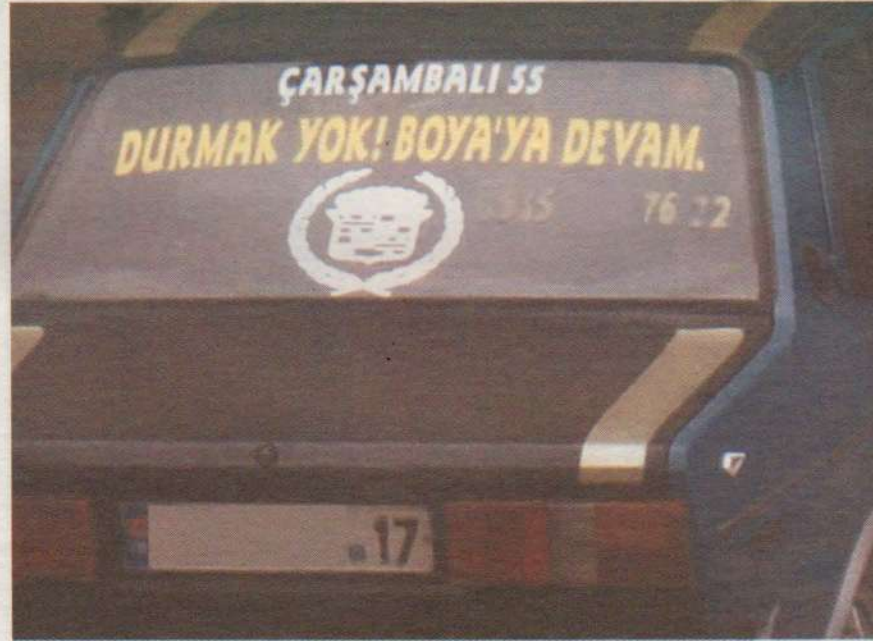
Araba nerede kaldı, geç kalıyoruz aslında...

Herkes neşeli uzun bir kış, soğuk ve sevimsiz mevsimlerden sonra bahar gelmiş, hırgür ve çatışma bitmiş ve en sonunda da sıcakla tanıştık bu yaz. Yaz mevsimi her anlamda iyidir. Hem tatildir, hem sebzeler ucuzlar, ihtiyaçlar azalır ve en önemlisi, gelen bir tatil ve neşe havası hakim olur insanların yüreğine. Bu ruh haliyle evin önünde bekliyoruz bizi pikniğe götürecek aracı.

İşte geliyor beklenen araç.

O da ne, bu doğru araba mı? İnanmıyorum, bu bildiğin yerli araç, yerli sermayemizin gururu olmuştu bir zamanlar. Hatta 'yerli Mercedes' diye yutturulardı. Araba yaklaştıkça daha anlaşılır oldu, bu araç bildiğin 'Doğan görünümlü Şahin!' İnanmıyorum bu araçla mı pikniğe gideceğiz, yapma ya...

Kaptan da biraz tanıdık gibi, bu kaptan liberal görünümlü muhafazakâr değil miydi? Geçen evinin balkonundan konuşma yapmış, herkese mavi boncuk dağıtmıştı ama sonra da mahallenin ortasında herkese kafa tutmuş, gerekirse mahalledeki yarıya yakın çoğunluğunu kullanıp diğer yarıyı yok sayabiliriz demişti. "Bu adamla pikniğe mi gidilir?" diye yakınınca ben, hemen Kürt gelin, "Çok yakınma, sadece bizi piknik alanına götürecek, sonrasında bizimle olmayacak," dedi. Bu demokrat görünümlü ileri faşist bizi hiçbir yere götüremez bence, diye düşünsem de benim gibi düşünen pek bulamadım ve arabaya

yerleşmeye başladılar.

Baksanıza, araba da 'Doğan görünümlü Şahin'...

Alevi Kızılbaz enişte çok meraklıydı, barıştan yana görünümlü savaş çığırkanı kaptanın arabasına binmeye, hem de ön kapıyı açar diye bekliyordu. Kürt gelin de arkasından bir açık kapı bulup yerleşmek istiyor araca... Ya Ermeni ahabamıza ne demeli, arkadaş mahallemin en güzel adamının evini, barış güvercini besliyor diye yaktırmadı mı? Ben anlamıyorum bu insanları...

İyi de arabanın içi dolu zaten, biz nereye sığacağız.

Kaptan, oldu mu şimdi?

Bütün yandaşlarını toplamış... Vay Cüneyt! Sen de mi buradasın?! Vay solcu görünümlü Fethuhiler hep toplanmış buraya. Her alandan adamı var. Demokrat görünümlü 'Kürt' faşist yazar Mehmet Bey. Her şeyi tartıştığını söyleyen ama hükümetin uygulamalarını hiç tartışmayan yazar görünümdeki yandaşlar. Yıllarca Alevileri devlete satmaya çalışan hatta birkaç kez de başarmış, alevi görünümlü pazarlamacı Cem Bey de burada.

Bizimkilere diyorum bu araç dolu, kaptan kendi adamlarını almış pikniğe götürüyor, bize yer yok. Hepsini birden olur mu, bize de bir kapı açar, bir yere sığarız. Bizsiz piknik mi olur, kaptan bilir bunları vicdanlı adamdır... "Balkon konuşmasını unutma!" diye sesler yükseldi.

Kıbrıslı akrabaya çok şaşırdım, o bile bir beklentiye girmiş, kardeşim daha düne kadar size 'besleme' diyen bu değil miydi?

Kürt geline ne demeli, "Ben Müslüman Kürtleri severim," derken, sizi bölmeye çalışan o değil miydi? Babamı hiç anlamadım, ya 40 yıllık işçisin, bu adam mahalleyi haraca bağlamış, işverenlere güllük gülistanlık bir düzen kurmuş, bak hâlâ bu adamla bir yere gitmeye çalışıyor. Bu nasıl bir saflıktır... Adam sizin örgütlerinizi aşağılıyor, yetkilerini elinden alıyor, siz halen ondan bir kapı açar diye beklenti içindesiniz.

Sosyalist görünümlü liboş!

Abartmış kaptan kameramanını da getirmiş, ne o canlı yayın ekibi de mi var?

Olur, her şey olur, baksana ortalıkta bir sürü haber kanalı, kaptanın sözcülüğünü yapıyor. Haber TV görünümünde yandaş TV! En komiği de, herkes 'Müslüman görünümlü modern' ayaklarına yatıyor ya ona bayılıyorum. "Bizim evde karınca duası duvarda asılı," diyenler ve "Benim annem de namaz kılardı," diyerek, 'Doğan görünümlü Şahin'e binmeye çalışanlar...

O da ne, "Yetmez yetmez ama..." diye koşarak gelen, sivil toplumcu AB'ci Murat, değil mi? 'Sosyalist görünümlü liboş' deriz biz mahallede buna. Ama bunların hakkını yememek lazım çok 'birikim'lidirler, misal sosyalizmin bir alt yapı sorunu olmağını, sınıf çelişisinin tali olduğunu 'belge'lerle kanıtlamışlardır. Bu nedenle de kaptanın yanında yerlerini almaları hakları. Bir de ne demiş üstat; "İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür." Adam mahallemizin tek köşkünde yaşayan adam, herhalde böyle düşünecek. Ha bir de

Fransızca biliyor, ana dili gibi.

Türbanlı ablamız da geliyor o da binecekmış bu araca, ben anlamıyorum bunları. Bizim bu kaptan 10 yıldır mahallenin haracını yiyor, Ali kıran baş kesenlik yapıyor ama 'türban meselesi'ni bile çözemedi. Yine de türbanlı ablam, bu 'Doğan görünümlü Şahin'e binmek istiyor. Yüzündeki makyaj ve giydiği markalardan anlaşılacağı gibi o sadece 'türbanlı görünümünde bir kokoş'...

"Ben vazgeçtim bu piknik işinden açıkça söyleyeyim," diye düşünürken mahalleden bazıları göründü. Sosyal demokrat görünümlü milliyetçi Kemal, muhafazakar görünümlü ırkçı Bahçeli, komünist görünümlü ulusalcı gençler, sivil görünümlü apoletli Doğu, yıllardır mahallenin haracını yiye yiye semirmiş yurtsever görünümlü Amerikan uşakları, yıllarca ücretlerini dolar olarak almış ama şimdi ulusalcı olduklarını söyleyen, yandaş kontenjanı dolu olduğu için muhalefet görünümlü yalakalar. Sanat alanın elitist, ayrımcıları; solcu görünümlü kık yalayıcılar.

"Bunlar nasıl olmuş da bir araya gelmiş?" derken, mesele anlaşıldı bağışmalarından, kaptanı indirip yerine geçmek istiyorlar.

Gözletime inanamıyorum; bu 'Doğan görünümlü Şahin'e sahip çıkıyorlar. Biz götüreceğiz insanları pikniğe, diye bağırıyorlar. Kardeşler bu araba hiçbirimizi alamaz, görmüyor musunuz? Tekerler imiş, motor yağ yakıyor. Bu araçla bir yere varılmaz. Hele komünist arkadaşlar, bu araç kapitalizmin aracıdır. İzmir'de kapitalizmi seçen bu araç değil miydi? Bununla değil pikniğe, aşağı mahalleye bile gidilmez. Yapmayın arkadaşlar. Bırakın şu arabaya sahip çıkmayı, siz ezilenlere, emekçilere sahip çıkın...

Biz yeter ki bir arada yaşamaya, birlikte piknik yapmaya karar verelim, kendi aracımızı yaratırız. Yürüyerek de olsa gideriz, uzun yürüyüşler bizim işimizdir. Bu kendi bile olamamış araçlara binmeyelim, para üzerine kurulan bu düzenlere kanmayalım. Biz en güzel pikniği, Kürt, Arap, Acem, Ermeni, Rum, Türk ve bütün halklar, hep beraber yapabiliriz. Yeter ki görünümlere aldanmayalım.

Kerterizi sınıf perspektifinden, emek-sermaye çelişkisinden alırsak mutlaka bineceğimiz araç sınırsız ve sınıf sız bir dünyanın komün aracı olacaktır. Bu pikniğimiz 70 gün ya da 70 yılla sınırlı kalmayacak, sonsuza kadar yaşayacaktır.

Halaylı, horonlu, başkası değil kendisi olmuş insanlarla nice nice pikniklere...

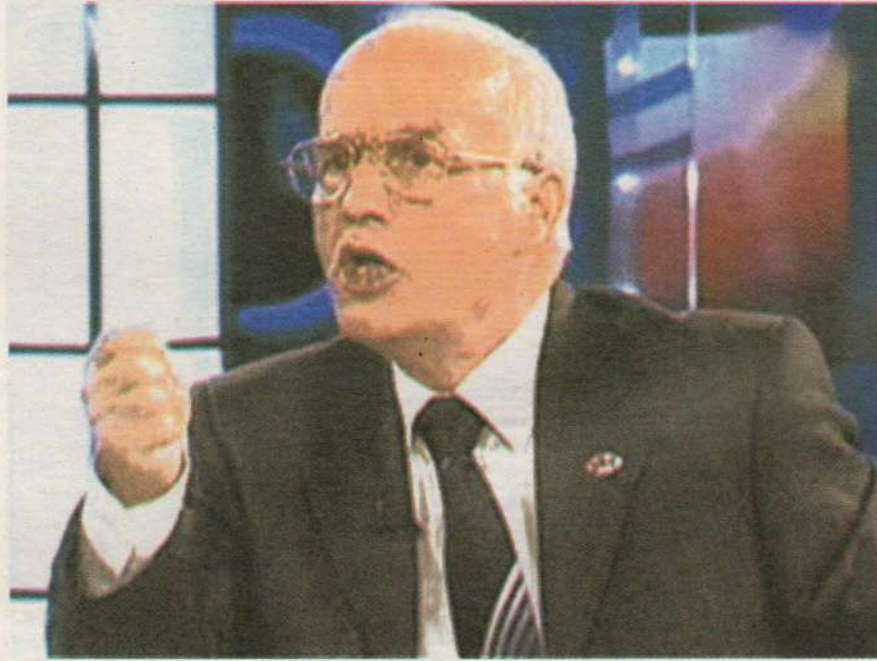
Sizinle birlikte aslında bir dönemin kapandığını, yeni bir dönemin açıldığını -kimileri buna 'ikinci cumhuriyetin birincisi karşısındaki zaferi' diyor- ve bu yeni dönemin eskisine nazaran hiç de hayırlı bir dönem olmadığını biliyoruz...

Bir emekli generale mektup...

Sayın Paşafendi,
Genelkurmay Başkanı ve üç kuvvet komutanının istifasının ardından televizyonda bir programda gördük sizi. Abartılı vücut diliniz ve hayli yüksek ses tonunuzla konuşuyor, tartışma ilerledikçe kontrolünüzü kaybediyor, nihayet ağzınızdan tükürükler saçıyor, bağırma başlıyordunuz. Anlaşılan, varoluşunuzu borçlu olduğunuz koskoca **Türk Silahlı Kuvvetlerinin artık bir şamar oğlanına dönmüş olmasına** çok içerlemiştiniz. Bilmem kaç bin yıllık Türk Ordusu'nun bu duruma müsaade etmemesi gerektiğini söylüyordunuz. **Hep Amerika'nın başının altından çıkıyormuş bu işler, hükümet Amerika'dan aldığı destek sayesinde yapabiliyormuş bu kadar rezilliği, öyle diyordunuz. Ne analiz ama! Tebrik ederiz Paşafendi! "Çağıracaksın Amerika'yı," diyordunuz, "Tutacaksın yakasından, bi daha buralara uğrarsan bacaklarını kırarım diyeceksin. NATO'dan da çıkacaksın, İncirlik'i de kapatacaksın, stratejik ortaklık falan da tanımayacaksın. Zaten Amerika dediğin kağıttan kaplan. Oraya buraya, Somali'ye Afganistan'a falan yolladığın askerleri de geri çekeceksin."** Breh breh breh! Ama yetmez, **"Gireceksin Irak'a Barzani, Talabani falan yerle bir edeceksin, Kandil'e gireceksin, Güneydoğu'da da, demokrasi falan neymiş, sıkıyönetim ilan edeceksin, kafasını kaldıranı geberteceksin, bir ayda kazıyacaksın terörün kökünü..."** Coşuyordunuz Paşafendi. "Mehmetçikle oyun oynanmaz, ikibinbeşyüz senelik şanlı Türk Ordusuyuz biz," diyor, **İstiklal Marşı'ndan dörtlükler okuyordunuz** 23 Nisan çocuğu gibi, ve "Ne mutlu Türküm diyene!" diye son noktayı koyuyordunuz.

Performansınız, *Nefes* filminde askerlerine ajitasyon çeken subayınıki gölgede bırakıyor, tükürükler arasında ağzından çıkan laf kalabalığı ise çok şey anlatıyordu. Kusura bakmayın ama, **"Bu adamın general olduğu ordudan hiçbir hayır gelmez,"** düşüncesi uyandırdınız ilk. Ardından, zatialinizin aslında ordunun dünü ve bugününün net bir özeti olduğunu müşahade ettik. Evet, **dün ABD sizin arkanızda olduğu için sizin ağzından sıçıran tükürükle abdest alanlar,** bugün ABD kendi arkalarında olduğu için size şamar oğlanı muamelesi yapıyor. Sözlerinizdeki tek doğru teşhis de, olan biteni ABD desteğine bağlamanız zaten. Gerisi, çok af edersiniz ama, **gözden düşmüş eski metresin hezeyanı...**

Eğri oturup doğru konuşalım Paşafendi. Sizin ordunuz hiç de öyle şanlı, kahraman falan değildi. Sovyetlere

karşı emperyalizmin ileri karakolluğunu yapmaktan, ABD icazeti ve talimatıyla halka karşı darbeler yapıp halk çocuklarını katletmekten, anti emperyalist ve sosyalist hareketlere karşı sağcı, faşist, İslamcı hareketleri beslemekten, Kürt halkını katletmekten gayri bir icraatınızı görmedik. Ellerinizde devrimcilerin, işçilerin, Kürtlerin kanı var. Bu tarih ortada dururken şandan şereften bahsetmeniz iki şeye işaret edebilir. Ya bu tarihten haberiniz yok, ya da şan ve şereften... Hadi biz iyi niyetle birinci ihtimali kabul edelim. O vakit, mevcut durumdan şikayet etmeden önce **bu tarihin hesabını vermelisiniz.** Emperyalizme karşı durabilmek için öncelikle emperyalizmin hizmetinde işlediğiniz suçların, 12 Mart'ın, 12 Eylül'ün, Kürt halkına karşı yürüttüğünüz kirli savaş ve katliamların hesabını vermeniz... Yetmez! Bugüne dek imzaladığınız askeri anlaşmaları halka açıklamalı, iptal etmeli, o anlaşmaların altındaki imzaların hesabını vermelisiniz.

NATO'dan çıkılmasını, üslerin kapatılmasını savunuyorsunuz, güzel. Ama, kıymetli komutanlarınız 'onurlu' istifalarını bile, **"Aman borsa zarar görmesin,"** diye Cuma günü mesai saati bitimine denk getirmek gereğini duydukça burun gerçekleştiremeyeceğini anlamalısınız önce. İncirlik üssünün kapatılmasının ancak bankalara, yabancılara tekellere ve büyük şirketlere el konulmasıyla birlikte anlamlı olacağını anlamalısınız. Size bir tüyo: Emperyalizm, ABD'den, NATO'dan ve İncirlik üssünden ibaret değildir. Kapitalizmin bu çağda aldığı biçimdir emperyalizm. Kapitalizmi karşınıza

almadan, işçi sınıfının yanında saf tutmadan antiemperyalist olunmaz, ilk önce bunu anlamalısınız. Halka karşı örgütlediğiniz her türlü tezgah, oluşum ve örgütlenmeyi dağıtacaksınız Paşafendi. **Bir fabrikada işçiler direnişe çıktığında jandarmanızı patronun emrine vermeyeceksiniz, haklarını arayan üniversite öğrencilerine saldırmayacaksınız, halk ayaklanmalarına karşı oluşturduğunuz bütün eylem planlarını, 'senaryo'ları çöpe atacaksınız. Ancak o zaman savunduğunuz şeyin bir anlamı olur.**

Yavaş gel!

Emperyalizme kafa tutabilmek için ilk önce kendi halklarınızla barışacaksınız Paşafendi. "Kandil'e de girelim, Kürtleri de gebertelim!" dersiniz ABD'nin ekmeğine yağ sürersiniz en fazla. Zira, Kürtlerin öldürmekle tükenmeyeceğini öğrenmiş olmalısınız. Türk ve Kürt halklarının kardeş olduğunu kabul edeceksiniz önce. Kardeş Kürt halkının diline, kültürüne, değerlerine saldırmaktan, her türlü hak talebini kanla bastırmaktan vazgeçeceksiniz. Kürt meselesinin adil bir barışla çözülmesi için mücadele edeceksiniz. Ortadoğu'da gerçek bir antiemperyalist mücadelenin ancak ve ancak bütün Ortadoğu halklarının, Türklerin, Kürtlerin, Arapların, Farsların, Ermenilerin işit, özgür ve kardeşçe birliği ile mümkün olabileceğini, bu kardeşliğe karşı girişilen her hareketin yalnızca emperyalizmin elini güçlendireceğini anlayacaksınız. Böl-parçala-yönet siyaseti, yalnızca Çinlilerin Hunlara karşı uyguladığı bir siyaset değildir Paşafendi,

biraz saksıyı çalıştırınız.

Emperyalizme karşı mücadele etmek istiyorsanız, bu topraklarda yaşayan halkların, işçilerin yoksulların ordusu olacaksınız. Ayrıcalıklarınızdan feragat edeceksiniz. **Yoksul halk çocuklarının sizin botlarınızı parlatmak ve üniformalarınızı ütölemek için askerlik yapmadıklarını anlayacaksınız. İstedığınız gibi dövüp sövmeyeceğinizi öğreneceksiniz. Eğitim zayıtı diye canına kıydığınız halk çocuklarının hesabını vereceksiniz. Başta erler, astsubaylar ve alt rütbeli subaylar olmak üzere tüm ordu personelinin sendika ve örgütlenme hakkını savunacaksınız. Hatta, tüm işçi sınıfının, yoksulların, ezilenlerin örgütlenme ve sendika hakkının bekçisi olacaksınız. Laikliğin, üniter devletin yahut Atatürk ilkelerinin bekçiliğini yapmaktan daha zor olmasa gerek bunları yapmak...**

İşte böyle, Paşafendi, önce bunları yapacaksınız, önce halkın ordusu olacaksınız, ondan sonra şandan şereften bahsedeceksiniz. Aksi halde, yerinize getirdikleri Hocaefendi böyle şamar oğlanına çevirir sizi, zavallılaşırsınız. Böyle söylüyoruz diye kırılmayın lütfen, Hocaefendi'nin gelişine sevdiğimizi hele, hiç düşünmeyin. Kafamız basıyor çok şükür, o Hocaefendinin ipini de bir zamanlar sizin ipinizi tutanların tuttuğunun farkındayız. Sizlerin yukarıda saydığımız suçlardan dolayı buruşturup atılmadığınızın, emperyalizmin yeni döneminde Hocaefendiler daha efektif hizmetlerde bulunacağı için sizin **ıskartaya çıkartıldığınızın, farkındayız.** Bu tasfiyeyi olumlu bir gelişme olarak gören, memleketle demokrasi geldiğini düşünen geri zekalı solculardan da değiliz. Sizinle birlikte aslında bir dönemin kapandığını, yeni bir dönemin açıldığını -kimileri buna 'ikinci cumhuriyetin birincisi karşısındaki zaferi' diyor- ve bu yeni dönemin eskisine nazaran hiç de hayırlı bir dönem olmadığını biliyoruz. Bu dönemde sermaye diktatörlüğünün daha da azgınlaşacağını, sizin döneminizi kesinlikle mumla aratacağını da biliyoruz, bizzat tecrübe ediyoruz. Zira biz komünistiz Paşafendi, her kapıyı açan, her perdeyi kaldıran, görünmeyeni görünür kılan, karanlığı aydınlatan bir araç var elimizde, sosyalist ideoloji diyoruz.

Ve biz bırakıp gitmiyoruz Paşafendi, dövüşmeye devam ediyoruz. Sizin iktidarınızla dövüştüğümüz gibi Hocaefendilerin iktidarıyla da dövüşüyoruz. Komünistiz dedik ya, biliyoruz Paşa-Hoca bütün efendilerin ipini tutan asıl efendiyi, ve asıl hesabımız onunla...